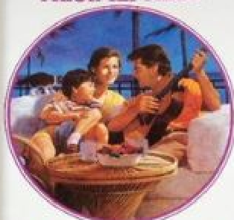
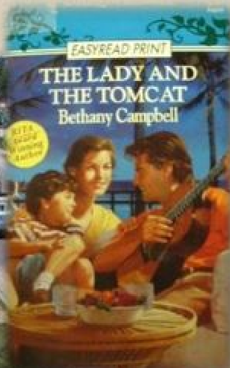
Bethany Campbell

Tılsımlı Kedi

The Lady and The Tomcat

Tarama Düzenleme

EMMA

BİRİNCİ BÖLÜM

Lindsey McCoy evi kiralarken, orada bir pelikanla birlikte oturacağını bilmiyordu.

Evinin yakınında, etrafı otlar ve ağaçlarla çevrili küçük bir yüzme havuzu vardı. Pelikan genellikle orada dolaşıyordu.

Yakındaki okyanus kenarında yaşayan diğer pelikanlardan ayrılmış, yalnızlığı seçmişti. Neredeyse evcilleşmişti ve onu besledikleri için oradaki insanlardan korkmuyordu. Onu herkes Aylak diye çağırırdı.

Lindsey bir yıl önce dul kaldığında, beş yaşındaki oğlu Todd için daha iyi olacağını umarak Florida Keys'e taşınmıştı.

Todd annesine benzeyen güzel bir çocuktu. İkisinin de, mutlu anlarında pırıl pırıl parlayan yeşil gözleri vardı.

Ama Lindsey aylardır oğlunun yüzünde sevinçten eser görmemişti. Babası öldüğünden beri, Todd içine kapanarak sessizleşmiş ve bir takım kabuslar görür olmuştu.

Minnesota'dan Florida'ya ilk taşındıklarında, Todd denizin ya da parlak renkli çiçeklerin farkına bile varmamıştı. Her zamankinden daha karamsar görü-

nüyordu.

İlgisini çeken tek şey pelikandı. Lindsey'le beraber her sabah ve akşam havuza gidip onu sardalyayla besliyorlardı.

Sonra tatlı bir olay oldu. Bir öğleden sonra Lindsey'le Todd evde yokken bahçeye gri bir kedi geldi. Tasması yoktu ve çok bakımsızdı. Buna rağmen karnının şişliği dikkat çekiyordu.

Kimse kedinin nereden geldiğini bilmiyordu. Komşular onu kovalamaya çalıştı. Ama kedi gidip birkaç dakika sonra yeniden Lindsey'in bahçesine geri döndü. Bütün gün orada oturup bir şey bekliyormuş gibi eve bakıyordu.

Beklediği Todd'du. Todd o gün Aylak'ı beslemek için bahçe kapısını açar açmaz, kedi hemen yanına geldi. Mırıldanarak ve Todd'un çıplak bacaklarına sürtünerek sardalya kutusuna uzanmaya çalışıyordu.

Todd annesine baktı. Yeşil gözleriyle sessizce yalvarıyordu.

Lindsey, "Hadi, ver" dedi elini oğlunun uzun saçlarında gezdirerek.

Todd kutudan bir balık alıp kediye verdi.

Bu kadarı yetmişti. Kedi o anda kendine bir ev bulduğunu anlamış olmalıydı. Geceyi temizleme aletlerinin durduğu havuz barakasında geçirdi. Ve birkaç gün sonra, kulübede yeni doğmuş yavrularıyla artık bir kedi ailesi vardı.

Todd aylardır ilk kez canlı görünüyordu. Anne kediyi hevesle beslerken, yavruların gizlendikleri yerden çıkartmaya çalışıp eğleniyordu.

Lindsey oğluna ne kediyi ne de yavrularını yanlarında tutamayacaklarını söylerken ciddiydi. Sitede

hayvan beslemeye izin verilmiyordu. Ancak, yavru kediler annelerinden ayrılıncaya kadar onlara bakabilirlerdi.

Todd buna üzülmüştü. Lindsey ise yapabileceği hiçbir şey olmamasının getirdiği bir suçluluk duygusu taşıyordu. Ama bir kedi yüzünden o evden ayrılamayacakları da muhakkaktı. Ev küçük olması dışında kusursuz bir evdi. Denize yakındı ve kirası son derece uygundu.

Sonunda, yavrular hemen hemen dört haftalık olduklarında anneleri onları gün ışığına çıkarmaya karar verdi. Todd'la Lindsey onu beslemeye gittiklerinde, kedi kulübenin kapısına ağzında tüylü bir yumakla geldi.

Turuncu, gri ve beyaz alacalı bir kediydi. Anne kedi yavruyu Todd'un önüne koyduktan sonra kulübeye dönüp bir alaca yavru daha getirdi. Sonra teker teker iki yavru daha taşıdı.

Dört şirin alaca yavru karşısında Lindsey de duygulanmıştı. Çok güzel kedilerdi ve onlara ev bulmak kolay olacaktı. Todd neşe içinde yavrularla oynuyordu.

Ama anne henüz işini bitirmemişti. Beşinci kez kulübeye girdi. Son yavruyu gördüğü zaman Todd'un çenesi düştü. Lindsey'in ise, şaşkınlıktan gözleri açıldı. Hayatında o kadar tuhaf görünüşlü bir kedi görmemişti.

Kedi beşinci yavruyu doğruca Todd'a getirip kucağına bıraktı. Todd şaşkınlık içinde gülüyordu. Sonra yüzü yeniden ciddileşerek Lindsey'e baktı. "Anne..." dedi alçak sesle.

O tek sözcük Lindsey'in yüreğini parçaladı. Baba-

sının ölümünden beri Todd hiçbir şeyi böylesi gönülden istememişti.

Lindsey işinin zor olduğunu biliyordu. Todd'u o yavrudan vazgeçirebilmenin imkanı yoktu. Yavru çelimsiz ve kardeşlerinin aksine, siyah, beyazdı ama yüzü son derece sevimliydi.

Kulaklarıyla gözlerini kaplayan siyah lekeler ve burnundaki siyah benek dışında yüzü beyazdı.

Mavi gözleriyle, farklılığının bilincindeymiş gibi, ürkek ürkek çevresine bakıyordu.

Bacaklarının eklem yerleri de siyah benekliydi. Todd karnını okşamak için onu ters çevirince bacaklarının iç kısmında da mayoya benzeyen bir leke olduğunu gördüler.

Lindsey kendini tutamayarak gülmeye başladı. Ayrıca, siyah mayonun üstünde incir yaprağı şeklinde beyaz bir leke daha vardı.

"Anne..." dedi Todd yeniden.

Lindsey başını sallayarak oğlunun saçlarını okşadı. Evet yavruyu evde tutmak için bir yol bulacaklardı.

Sonraki dört hafta içinde Todd hala oldukça az konuşmasına rağmen, eski canlı haline dönmüş görünüyordu. Her gün yavrularla oynuyor, anneleri mırıldanarak güneşlenirken onların birbirleriyle oynamalarını seyrediyordu.

Aylak ise, onlardan uzak durmaya özen gösteriyordu. Oysa kediler ondan çok hoşlanıyorlar ve her fırsatta onun yanına yaklaşmaya çalışıyorlardı.

Lindsey, Miami'deki ev sahibi Mr. Hidalgo'yu

arayıp uzun ve pahalı bir telefon konuşması yaparak ona Todd'un durumunu anlattı. Sonra kedi yavrusunu tutmak için ondan izin istedi.

Mr. Hidalgo sonunda yumuşadı. Evin dışında bakılması ve asla evin içine sokulmaması kaydıyla, Todd'un yavruyu tutabileceğini söyledi.

Todd sevinçten çılgına dönmüştü. Kediye Bozo adını verdi. En sevdiği kitaptaki bir palyaçonun adıydı bu. Kedi siyah benekli burnuyla gerçekten de palyaçoya benziyordu.

Todd'un kediye her seslenişinde Lindsey'in içi sevinçle titriyordu. Çocuk bu kedi sayesinde yeniden hayata dönmüştü. Lindsey duyduğu mutluluk ve rahatlamadan neredeyse ağlayacak gibi oluyordu.

Umduğu gibi, diğer yavrulara da ev bulmak zor olmadı. Gazeteye verdiği ilandan sonra o hafta sonuna kadar hepsi yeni evlerine gittiler.

Ama anne kediye ev bulmak zor oldu. Sonunda veterinerin yardımıyla bir aile ayarladılar ve Lindsey'le Todd kediyi arabayla yeni evine götürdüler. İki küçük kız, kediyi mutlulukla karşılayınca Lindsey'in içi rahatlamıştı.

Eve dönerlerken, anne kedinin gittiğine üzgündüler. Lindsey oğlunun bir an önce Bozo'ya dönerse, mutlu olacağını düşünerek arabanın hızını artırdı.

Ama eve döndüklerinde Bozo yoktu.

Komşulardan hiçbiri onu görmemişti. Anlaşılan Bozo kaybolmuştu. Todd bütün öğleden sonra ve karanlık bastıktan sonra onu bekledi, ama kedi ortaya çıkmadı.

Todd o kadar üzgündü ki, Lindsey korkmaya başladı. O gece ona sıkıca sarılarak avutmaya çalıştı. "Ge-

ri dönecek," dedi çocuğunun saçlarını okşayarak.

Todd'un gözleri yaşlarla doluydu ve hiç konuşmuyordu. Lindsey ona daha sıkı sarıldı.

Lütfen, tanrım, kediye bir şey olmasın. Lütfen, onu Todd'a geri gönder. Ona çok ihtiyacı var. Lütfen.

Ama kedi gelmedi.

Sitede sürekli oturan komşuları Mrs. Feldman, Bozo'nun kaybolduğu öğleden sonra siyah bir ciple serseri görünüşlü iki adam gördüğünü söylüyordu. Adamlar sahile, sitenin güney ucundaki villaya doğru gitmişlerdi.

Bir zamanlar otel olan bina eve dönüştürülmek üzere inşaat halindeydi ve bir sürü işçi gelip gidiyordu.

Naomi Feldman işçi olabileceklerini düşündüğü adamların kullandıkları cipin üzerinde Key West'teki bir kiralık balık tutma servisinin çıkarması olduğunu söylemişti. Lindsey'in elindeki tek ipucu buydu.

Todd eski karamsar havasına dönmüştü. Üzgün hali Lindsey'i yıkıyordu. Zavallı çocuk kısa bir zaman içinde çok fazla kayıp yaşamıştı. Lindsey çaresizlik içinde Bozo'yu aramaya başladı.

Keys'teki bütün veterinerleri arayıp kediyi sordu, ama gören bilen yoktu.

Bozo'yu bulmak için yerel gazetede ilan verdi, buna da kimseden yanıt çıkmadı.

Todd'a başka bir kedi yavrusu alacağına söz verdi. Ama çocuk gözlerine yaşlar dolarak reddetti. Lindsey anlıyordu. Bozo kapılarında doğmuştu ve onu ilk gören, ona ilk dokunan insan Todd'du. Ve illa onu is-

tiyordu.

Lindsey onun yeniden içine kapanıp sessizleştiğini gördükçe Bozo'yu dışarıda bıraktığı için kendi kendine kızıyordu. Mr. Hidalgo'yu dinleyip kediyi içeriye almadığına pişmandı.

Bozo'nun geri gelmeyeceği anlaşılınca, Lindsey başka yollara başvurdu. Diğer yavruları verdiği kişileri arayarak vazgeçen olup olmadığını sordu. Bozo'yu bulamadıklarına göre, Todd belki de onun kardeşlerinden birini kabul ederdi. Ama hiç kimse yavrulardan vazgeçmek istemişti.

Lindsey'in cesareti giderek kırılıyordu. Bu kez, Key Largo'daki aileyi arayıp anne kediyi geri vermeleri için yalvardı. Ya da hiç değilse, doğurduğu zaman yavrularından birini Todd'a vermelerini istedi.

Telefonda konuşan baba kızgınlıkla homurdanarak, kediyi kesinlikle geri vermeyeceklerini ve onu kısırlaştırdıklarını söyledi; yavruları olmayacaktı.

Lindsey'in son umudu da böylece kayboldu. Yaptığı hiçbir şey Todd'u içine girdiği karamsarlıktan kurtaramamıştı.

Bozo'nun kaybolmasından sonra Lindsey'le Naomi Feldman arasında bir yakınlık kurulmuştu. Bir akşam iki kadın deniz kenarında oynayan Todd'u seyrediyorlardı. Çocuk başını hiç kaldırmadan, hiç gülümsemeden kum eliyordu.

Naomi sarışın, kısa boylu, neşeli ve hoş bir kadındı. "Endişelenmeyi bırakmalısın," dedi Lindsey'e. "Sen kendin mutlu olmazsan, çocuğu nasıl mutlu edebilirsin?"

Lindsey keyifsizce gülümseyerek ona hak verdi. Naomi haklıydı, ama endişelenmemesi mümkün değildi.

"Kedinin bazı resimlerini Key West'teki bir galeriye götüreceğini söylemiştin. Hangisiydi?"

"The Whistling Lizard," dedi Lindsey başını sallayarak. Her yerde yapabileceği bir mesleği olduğu için şanslıydı. Tebrik kartları, kitap kapakları için resimler yaparak serbest çalışan bir sanatçıydı. Ama resimlerine güvenip onları bir galeriye götürmeye cesaret edemiyordu.

Naomi onun dizini okşadı. "Götürmedin, değil mi? Son zamanlarda hiç resim yaptın mı? Kartpostal şirketlerine yaptıkların dışında."

Lindsey başını salladı. "Hayır. Kedilerle o kadar çok uğraşıyordum ki, sadece onların resimlerini yaptım. Ama hepsini kaldırdım, çünkü Todd görünce üzülüyor. Ben de."

"Anlıyorum," dedi Naomi. "Ama başka resimlerin de var. Deniz manzaraları ya da çiçek resimlerine ne dersin?"

"Sanırım, yapmalıyım."

Lindsey kendi sorunlarından söz etmekten utanarak konuyu değiştirmeye çalıştı. Başıyla, denize tepeden bakan kocaman büyük villayı işaret etti. Kuzeyinde kalan mütevazi evleri gölgede bırakıyordu.

"Villa ne durumda?" diye sordu. "Sahipleri ne zaman geliyorlar?"

"Yakında. Ama her gün ayrı bir hikaye duyuyorum. Sahibi evi beğenmezse, yeniden satılacakmış. Ne pahalı bir deneme!"

Lindsey denizden gelen esintiyi içine çekerken

saçlarına bağladığı eşarbı düzeltti. Üstünde, sade bir mayo vardı. Hemen hemen kırk yaşlarında olan Naomi ondan daha göze çarpıcıydı. "Böyle bir yerde oturmayı isterdim... bir gece bile olsa."

Lindsey kumda oynayan Todd'u seyrederek başını salladı. Florida Keys'te yaşam pahalıydı. O kadar ucuza bir ev bulabildikleri için şanslıydılar.

Sahildeki altı evin de sahibi Mr. Hidalgo'ydu. Turistlerle uğraşmaktan bıktığı için Lindsey'le Naomi gibi gibi sürekli kiracılar istiyordu.

Ama çoğu kişi evleri sürekli yaşamak için çok küçük buluyordu.

Lindsey sahildeki villa kadar güzel bir eve sahip olmayı hayal etmeye dalmıştı. En az sekiz yatak odası vardı... gerisini artık düşünemiyordu. Onun için fazla lükstü bu. "Adam ne iş yapıyormuş?" diye sordu Naomi'ye.

"Müzisyenmiş. Hem de şarkı sözleri filan yazıyormuş. Bir de, '*dünya müziği*' diye bir şey yaptığını duydum. "Ama ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Dünya müziği mi?" dedi Lindsey. "Sanırım, *rock* müziğinin dünyadaki değişik müziklerle karışması demek. Diyelim, İskoç müziğinin rockla karışması gibi."

Naomi yüzünü buruşturdu. "Gaydayla *rock!* Eksik kalsın. Tuhaf birisi olduğu kesin. Şimdiki müzisyenleri biliyorsun... gitarlarını yakıp canlı yarasa yiyorlar."

Lindsey gülümsedi.

Akşam esintisiyle birlikte martılar çığlıklar atarak uçuşmaya başlamışlardı. Lindsey onlara bakarak hayatının onlarınki kadar basit olmasını diledi.

"Adı neymiş?" diye sordu laf olsun diye.

"Max Dunne. Belki, adını duymuşsundur. Senin kuşağından."

Lindsey martılara bakarken gülümseyerek başını salladı. "Tanımıyorum." Mavili beyazlı plaj elbisesini alıp giydi. "Todd'u eve götürmeliyim. Hava serinliyor."

Ayağa kalktı, ama Naomi onu elinden tutup geri çekti. "Lindsey. Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Lindsey şaşırarak Naomi'ni ciddi ifadeli kahverengi gözlerine baktı. "Evet?"

Naomi onun elini sıktı. "Yarın Key West'e git. Galeriye resimlerini götür. Todd'a ben bakarım."

Lindsey başını salladı. "Naomi, çok iyisin, ama yapamam..."

"Yapmalısın," diye üsteledi Naomi. "Çocuklarla ilgilenmek hoşuma gider... daha doğrusu, Todd gibi tatlı çocuklarla. Böylece kendi torunlarım için şimdiden pratik yapmış oluyorum"

"Olmaz," dedi Lindsey. "Yapamam..."

"Ne demek? Yapamam demekle beni çok mutsuz ediyorsun. Ama daha önemlisi, Todd için bunu yapmalısın. Hayat devam ediyor ve senin para kazanman gerek."

Lindsey, sonunda, ertesi sabah resimlerinden bazılarını alıp Key West'e gitmeyi kabul etti. O gece Todd yattıktan sonra, resimlerini karıştırmaya başladı. Kedi yavrularının, özellikle de Bozo'nun resimlerini, satamayacağı için kenara ayırdı. Yine dua etmeye başladı, ama dua ettiği şeyin imkansız olduğunu artık biliyordu.

Lütfen, Tanrım, Bozo güvende olsun. Ve onu Todd'a geri getir. Ona bir şey olmasın ve eve dönsün. Lütfen. Kü-

çük oğlumun ona çok ihtiyacı var.

Keys, Florida'nın alt ucundan uzanan bir minik adalar dizisiydi. Birbirlerine yakın bu adacıkların çoğu otoyolla ve köprülerle birbirine bağlanıyordu. En uzaktaki ada, eskiden bir korsan limanı olan Key West'ti. Lindsey adayı seviyordu. Key West öyle fazla itibarlı bir yer değildi, ama renkliydi. Tropikal bir iklimi, maceracı bir atmosferi vardı. Vaca Key'de sakin yaşama kıyasla, Key West'in kaygısız atmosferi ona büyüleyici geliyordu.

Todd'la Naomi'ye küçük sürprizler aramak için Duval Caddesi'ndeki mağazalara baktıktan sonra, küçük bir kaldırım kahvesinde hafif bir şeyler yedi.

Sonunda, galerinin sahibiyle buluşma saati gelmişti. Ve Lindsey dakikalar ilerledikçe cesaretinin kırıldığını hissediyordu.

Yabancılarla karşı karşıya gelerek işlerini satmaya çalışmak alışkın olduğu bir şey değildi. Cesaretini toplayarak galeriye girdi. En güzel kıyafeti olan açık yeşil keten elbisesiyle ona uygun yeşil beyaz yüksek ökçeli sandaletlerini giymiş, saçlarını bir eşarpla bağlamıştı.

İçeriye girerken ona kuşkuyla bakan görevliye kendini tanıttı. "Ah, evet," dedi adam. Ama Jon Budd orada değildi. "Gitti. Teknesinde çalışacak."

Lindsey'in bir anlık cesareti kayboldu. "Ama ben... benim randevum vardı. Bir buçukta."

"Mr. Budd'un özgür bir ruhu vardır. Bir programa bağlı çalışmaz. Onu görmek istiyorsan, marinaya git."

"Beni... bekliyor mu? Yoksa unuttu mu dersiniz?"

diye sordu Lindsey kendini önemsiz hissederek.

"Gelirsen, oraya göndermemi söylemişti. Teknesinin adı *Pogo*."

Lindsey adama teşekkür ettikten sonra resim dosyasıyla paketlerini sıkıca tutarak yeniden Duval Caddesi'ne çıktı. Öğleden sonra güneşi yakıcıydı. Bir an için vazgeçer gibi oldu, ama Naomi'ye ne derdi sonra?

Marinadaki teknelerin arasında dolaşmaya başladı.

Ama *Pogo* adında bir yata rastlayamadı.

"Kayboldun mu, canım?"

Sözcükleri yayarak konuşan boğuk bir erkek sesiyle irkilen Lindsey dönüp arkasına baktı.

"Buradayım, güzelim," dedi ses. "Birisini mi arıyorsun?"

Lindsey mavimsi gri ve fırtına bulutları gibi elektrik yüklü gözlerle karşılaşınca bir kez daha irkildi.

Adam harap bir teknenin güvertesindeki şezlonga tembelce uzanmıştı. Kendisi de tekneden daha iyi durumda değildi. Gömleğinin kolları dirsek boyunda yırtılarak kısaltılmıştı. Ayakları çıplaktı ve üstünde soluk bir şort vardı. Bronz bacakları da vücudunun diğer yerleri gibi çok güçlü görünüyordu. Saçları ılık rüzgarda uçuşuyordu.

Adam onu saygısızca incelerken ısrarlı bakışları Lindsey'i huzursuz etti.

"Birisini mi arıyorsun diye sormuştum, güzelim?"

Lindsey dosyayı daha da sıktı. "Budd. Mr. Jon Budd. *Pogo* adlı bir teknesi varmış."

Adam eski şezlongun üstünde iyice yayılırken kasları oynuyordu. "*Pogo* mu? Sekiz kızak aşağıda. Jon'a, bana altı paket borçlu olduğunu hatırlat. Geri

dönerken getirirsen, sana da bir içki ısmarlarım."

Lindsey'i yeniden baştan aşağı süzdükten sonra, daha da küstahça gülümsedi. Lindsey yarı çıplak ve küstah bir adamla baş edebilecek bir kadın değildi.

"Teşekkür ederim," diyerek hemen arkasını dönüp uzaklaştı.

"Hey, güzelim," diye seslendi adam arkasından. "Evlenmek ister misin? Bir kadına ihtiyacım var. Denemek ister misin?"

Lindsey aldırmamaya çalıştı. Ama adamın küstah bakışlarının onu izlediğini hissediyordu.

Sersem, diye söylenirken içinde utanmaz bir kıpırtı hissediyordu. Adam kadınlara cinsel kıvılcımlar gönderen cinstendi. Ama Lindsey'in istediği şey bu değildi.

Jon Budd'un serseri komşusuna hiç benzemediğini görünce rahatladı. Açık renk saçlı, şık ve temiz giyimli bir adamdı. Lindsey'i kocaman yatının salonuna davet ederken, son derece kibardı.

Lindsey işleri hakkında Jon'un düşündüğünü önce anlayamadı. Ama sonunda adam bıyığıyla oynayarak arkasına yaslanırken gülümsüyordu. "Çizgilerin kusursuz. Konuların... deniz manzaraları ve çiçekler... orijinal olmamakla birlikte, sevilen şeyler. Bazı suluboyaları alacağım. Evet."

Lindsey heyecanlandı. Budd seçim yapmak için dosyayı onda bırakmasını isteyince Lindsey sevinerek kabul etti.

Yattan ayrıldığında, kendini neşeli ve hatta kaygısız hissediyordu. Jon Budd'un tekne komşusu olan iriyarı, korsan havalı adamı tamamen unutmuştu. Ama harap teknenin yanından geçerken onun görünürde olmaması içini rahatlattı.

Teknenin ne kadar ihmal edilmiş olduğunu düşünerek bir an durdu. Yan tarafında, yıpranmış harflerle adı yazılıydı: *Büyük Ümitler.*

Bu Lindsey'e komik değil, anlamlı geldi.

Gitmek üzereyken, güvertede hafif bir kıpırtı gördü. Aynı anda alçak ve sinirli bir miyavlama duydu.

Lindsey içinde tanıdık ama uğursuzca bir titreşim duydu. Anlamadığı bir nedenle kanı donmuştu.

Yeniden durdu. Konserve kutusu yığınının altından küçük bir kedi çıkıyordu. Hayvan tembelce esneyerek gerindikten sonra güvertedeki başka bir gölgeye doğru yürüdü. Hafifçe topallıyordu. Lindsey soluğunu tuttu.

Kedi hala yavru sayılırdı. Sırtı siyah, ön ayakları beyaz ve eklem yerleri siyah lekeliydi. Gözleriyle kulaklarında da siyah lekeler vardı. Burnu siyah maçaya benziyordu.

Havanın sıcaklığına rağmen, Lindsey kollarındaki tüylerle kafa derisinin ürperdiğini hissetti. Şaşkınlıktan elindeki paketleri düşürdü.

Bozo'ydu bu!

Lindsey gözlerinde vahşice bir ifadeyle etrafına bakındı. Görünürde kimseler yoktu. Herkes sıcaktan kaçmış olmalıydı. Yeniden kediye baktı. Şezlongun gölgesinde oturmuş, patisini yalıyordu.

Bozo muydu, gerçekten?

Anlamak için tek yol vardı: Yatın güvertesine çıkıp kediye daha yakından bakmak.

Teknelere tırmanmaya alışkın olmadığı için ayakkabılarını eline aldı. Soluğunu tutup teknenin korkuluğuna çıkarak güverteye atladı.

"Pisi pisi," diye seslenirken sesi titriyordu.

Kedi hiç korkmadan ona yaklaşıp bileğine sürtün-

dü. Onu tanımış gibiydi.

Bozo olamaz, diye düşündü yeniden.

Kediyi yakalayıp çabucak karnını çevirdi. Karnında da mayoya benzeyen siyah bir lekeyle onun üstünde incir yaprağı şeklindeki beyaz bir leke vardı.

"Bozo!" diye fısıldadı Lindsey kediye sarılarak. "Sensin! Gerçekten sensin!"

Todd sevinçten çıldıracaktı. Lindsey'in duaları kabul olmuştu.

Ama Bozo, Key West'e nasıl gelmişti? Vaca Key'le arasında neredeyse bir kilometre vardı. Aklına Naomi'nin hikayesi geldi. Key West'teki bir balıkçılık servisinin cipiyle iki adamın geldiğini söylemişti.

Belki, onunla konuşan adam onlardan biriydi. Kedimizi çaldı, diye düşündü. *O bir hırsız ve oğlumu üzdü.*

Etrafına bakındı. Hala kimseler yoktu. Hızla düşünüyordu. O Todd'un kedisiydi. Çalınmıştı ve Lindsey'in de onu çalmaktan başka çaresi yoktu.

Dizleri titreyerek parmaklığın üzerinden yere atlarken kediyi göğsüne bastırmıştı. Kediyi biraz fazla sıkınca hayvan bağırmaya başladı.

Lindsey ayakkabılarını, çantasını ve paketlerini aldıktan sonra arkasından gelen bir ses duyarak paniğe kapıldı. Ama hiç tereddüt etmeden kediyi, çantasını, paketleri ve ayakkabılarını kucaklayıp kaçmaya başladı.

Sokağa çıkınca soluk soluğa koşmaya devam etti. Ayakları yanıyor ve acıyordu, ama kendini zorladı. Bozo bağırıyordu. Lindsey ayakkabılarından birini düşürdü, ama durup almadı. Sadece, daha hızlı koşmaya başladı.

İKİNCİ BÖLÜM

Lindsey bahçede oturmuş, oğlunu seyrediyordu.

"Bozo!" diye bağırmıştı Todd kediyi görür görmez.

Ve, "Bozo," diye her tekrarlayışı Lindsey'e mucize gibi geliyordu. Ancak, yaptığı şey yüzünden hala titriyordu. Yanında oturan Naomi ona bir kadeh beyaz şarap verdi, ama Lindsey geri çevirdi. Naomi kendisine bir kadeh doldurdu.

"Yani," dedi Lindsey başını sallayarak. "Adamın Bozo'yu çaldığı çok açık. Ben de onu *geri* çaldım."

"Ben de olsam, aynı şeyi yapardım," dedi Naomi.

"Bekleyip kedinin bizim olduğunu ona anlatabilirdim, ama makul birine benzemiyordu."

"Makul... bir hırsız mı? Hiç sanmam!"

"Çok iriyarıydı." Lindsey ürperdi. "Tıraş olmamıştı, upuzun kılları vardı ve... korsana benziyordu. Teknesi de berbat durumdaydı. Benden para koparmaya çalışabilirdi... ya da başka bir şey."

"Anlaşılan serserinin tekiymiş. O çeşit insanlara bulaşmamak en doğrusu."

Lindsey başını salladı. Bozo sağlıklı görünmesine

rağmen, ön bacaklarında hafif bir aksama vardı. Bu da adamın ona hiç de iyi bakmadığını göstermeye yeterdi.

"Ya adam peşime düşseydi?" dedi Lindsey. "Ne yapardım? Polis mi çağırırdım? Sonra da, mahkemeye gitmek zorunda kalırdım... ama oğlumun mutluluğu söz konusu."

"Onun yeniden güldüğünü görmek çok güzel."

"Mahkemeye harcayacak param da yok, aslında. Burada yaşamak sandığımdan çok daha pahalı imiş."

"Durum sandığından kötü," diye mırıldandı Naomi. "Yeni bir söylenti dolaşıyor. İyi değil."

Lindsey merakla arkadaşına baktı. "Ne?"

Naomi kaşlarını çattı. "Önce bir kadeh daha şarap içeceğim."

Naomi hiçbir zaman bir kadehten fazla şarap içmezdi. Neler oluyordu?

"Şu müzisyen... Max Dunne denen çılgın," diye mırıldandı Naomi başını sallayarak. "Bu evleri satın almak istediğini duydum. Yıkıp yeniden inşaat yapacakmış. Bütün evleri, bütün sahili istiyormuş."

Lindsey'in aklından kediyle ilgili düşünceler uçup gitmişti. "Bizim evlerimizi mi?"

"Evet. Bir sahil imparatorluğu düşlüyormuş. Belki de, haremi için istiyordur."

"Ama... ama..." dedi Lindsey. "Mr. Hidalgo'yla kontratımız var. Evleri satarsa ne olur?"

Naomi omuz silkti. "Adam değerli sahiline hemen sahip olmak için bizi dışarı atabilir."

"Bunu yapamaz," dedi Lindsey öfkeyle. Ama birden korkmaya başladı. "Atabilir mi?"

"Evet, atabilir. Chicago'da oturduğum apartman-

da da tıpkı böyle olmuştu. Birisi satın aldı ve..." Naomi parmaklarını şıklattı. "...kiraları artırdı, daha yüksek depozitolar istedi, araba parkını bile paralı yaptı... ve tabii, ister istemez evleri boşalttık. Hayvanları ve çocukları da yasaklamaz mı?"

Lindsey koltuğun kenarlarını sıktı. "Hayvanlarla çocukları mı yasakladı?" İkisi de Todd'a baktılar. Bozo havuzun etrafında dolaşan pelikana yaklaşmaya çalışıyordu ve Todd gözleri parlayarak onları seyrediyordu. Sonra Bozo'yu alıp sarıldı.

"Ah, Naomi," diye fısıldadı Lindsey. "Ne yapacağım? Todd, Bozo'dan ayrılamaz. Ve burası kadar ucuz kirası olan başka bir yer bulamayız."

"Biliyorum." Naomi'nin yüzündeki ifade yumuşadı. "Ama, boşuna endişe ediyor olabilirim. Belki Mr. Hidalgo evleri satmaz. Bilmiyoruz. Bunları keşke sana söylemeseydim."

Lindsey başını salladı. "Hayır. Bana söylemen iyi oldu. Hiç değilse, hazırlıklı olurum." Todd'u seyrediyordu. Çok mutlu görünüyor, diye düşündü. *Eski haline döndü.*

Ama Bozo'nun geri dönüşüyle ciddi karışıklıklar olacağını biliyordu. Mr. Hidalgo'nun kuralına uyarak artık Bozo'yu dışarıda tutamazdı. Mr. Hidalgo da, kedinin içeride bakıldığını anlarsa onları evden çıkartacağını söylemişti.

Gelecekleri üzerinde bir anda soru işaretleri belirmişti. Bildiği tek şey, Todd'un iyiliği için kediyi yeniden kaybetmeyi göze alamayacağıydı. Sokağa atılması, evsiz kalması önemli değildi. Kediyi hiçbir zaman bırakmayacaktı.

İki gün sonra sabah fırtınayla geldi. Lindsey sehpasının önünde, Bozo'nun suluboya resmi üzerinde çalışıyordu. Yeni bir iş almıştı; deniz kabuğu motifleriyle süslü kartlar yapması gerekiyordu, ama Bozo'nun dönüşünden duyduğu sevinçle onun resmini yapıyordu.

Kedi oturma odasındaki minik kilimin üstünde uyuyordu. Todd yanında oturmuş, o da kedinin resmini çizmeye çalışıyordu. Bozo ise, üzerinde yoğunlaşmış sanatsal dikkatin farkında bile değildi.

Artık boynunda, kırmızı bir tasmayla yürek şeklinde bir kimlik vardı. Yakında kontrol için veterinere gidecekti.

Lindsey Bozo'yu çaldığı için hala biraz suçluluk duyuyor, ama kendi kendisine, doğrusunu yaptığını tekrarlayıp duruyordu. Korsan görünüşlü adam Bozo'yu çalmış hem de hiç iyi bakmamıştı. Oysa onlar hayvana çok iyi bakıyorlardı. Evet, yaptığı cüretkarca bir şeydi, ama doğru olanı yapmıştı. Aynı şeyi yeniden yapabilirdi.

Kapıya hızla vurulduğunu duyarak sıçradı. Todd merakla bakarken Bozo da uyandı. Kapıya yeniden vurulunca Lindsey fırçasını bıraktı.

Bu yağmurda kim gelmiş olabilirdi?

Elini kapı tokmağına koyarken kötü bir sezgi duydu. Ya gelen Mr. Hidalgo ise, diye korkmuştu. Bozo'yu görünce ne diyecekti?

Ama kapıyı açınca Mr. Hidalgo olmadığını gördü. En az bir doksan boyunda, iri bir adam duruyordu karşısında. Üstündeki siyah yağmurlukla güçlü omuzları daha da geniş görünüyordu. Yağmurda ıslanmış kahverengi uzun saçları yakasının üzerinde kıvrılmış-

tı.

Kaba bir yakışıklılığı vardı. Elmacık kemikleri çıkık, çenesi köşeliydi. Ama gözleri en etkileyici yeriydi. Masmavi ve...

Lindsey şok içinde adamı tanırken korkudan midesi kasıldı, teni buz gibi oldu.

Kabusu gerçekleşmişti. Adam onu bulmuş, kediyi almaya gelmişti.

Tıraş olmuş ve düzgünce giyinmişti. Lindsey onu zor tanıdı. Ama oydu. O gözleri unutması mümkün değildi. Ama o gün gözleri onu ilk gördüğü gündeki gibi neşeli değil, öfkeliydi.

"Sen," dedi soluk soluğa. "Ne istiyorsun? Defol buradan... yoksa polis çağırırım." Lindsey'in içinde kendinden çok, Todd için bir korku uyandı, ve hemen dışarıya çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Saçak onları yağmurdan biraz koruyordu. Lindsey'in ayakları çıplaktı, saçlarını eski bir mendille bağlamıştı ve çenesine boya bulaşmıştı. Perişan bir görünüşteydi, ama bu onu durdurmadı; oğlunu korumak zorundaydı.

"Defol." Sesi gergindi. "İşe polisi karıştırmak istemiyorum, beni bunu yapmaya zorlama." Lindsey sözlerini vurgulamak için parmağını adamın göğsüne bastırdı.

"*Ne?*" dedi adam kaşlarını çatarak.

"Hemen git," dedi Lindsey sahte bir cesaretle. "Yoksa seni dava ederim. Beni hafife alma... babam avukat."

Bu tam yalan sayılmazdı. Ölmüş babası avukattı.

Adamın gözleri kısıldı, kaşları iyice çatıldı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Öyle," dedi Lindsey. "Ama gidersen, mesele yok."

Sol eli yağmurluğunun cebindeydi. Elini cebinden çekti ve Lindsey'in yeşilbeyaz ayakkabısını uzattı.

"Ah."

"Evet," dedi adam. "Ah."

Lindsey'in karşı koymasına fırsat vermeden sağ elini alıp ayakkabıyı koyduktan sonra, parmaklarını kapadı. Adamın dokunuşu Lindsey'in içinde bir tehlike uyarısı yapmış gibiydi.

"Sende de benim bir şeyim var... kedim," dedi. "Polis çağırmadan önce onu bana teslim et."

Lindsey içinde ve teninde buz gibi bir ürperti hissetti. Ama adamın hala tuttuğu eli ateş gibiydi.

Lindsey elini çekti. "O *bizim* kedimiz... oğlumla benim. Altı hafta önce kaybolmuştu. Birisi çaldı. Onu yeniden kaçıramayacaksın."

Adam başını sallarken saçlarındaki yağmur suları sıçradı. "*Benim* kedim," diye homurdandı. "Ve *sen* onu çaldın. Tanığım var. Ayakkabını bulmuş. Bu sabah bana gelip seni tarif edince, hatırladım. Adınla adresini Jon Budd'dan aldım. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum, ama..."

"*Bizim* kedimiz çalındı. Bir çocuğun hayvanı çalındı. Bu çok alçakça, iğrenç bir şey..."

"Ben çalmadım," dedi adam dişlerinin arasından konuşarak. "O kediyi bir ay önce buldum. Key West'te. Açlıktan ölmek üzereydi. Hayatını kurtardım."

"Ya," dedi Lindsey öfkeyle. "Güzel bir hikaye. Sayende, oğlumun neler geçirdiğini biliyor musun? İki-

mizin de neler çektiğini..."

Adam elini duvara dayayarak Lindsey'in gözlerine baktı. "Beni *duydun* mu? O kediyi buradan bir kilometre uzakta buldum. Berbat durumdaydı. Onu iyileştirmek için çok para harcadım. O benim, ona para harcadım."

"Anlaşıldı! Para istiyorsun. Sana veteriner parası mı borçluyum. Öyleyse, faturalar nerede? Bana faturaları göster... gösterebilirsen."

Adamın dudakları alaycı bir öfkeyle kıvrıldı. "Yanımda veteriner faturalarıyla dolaşmam. Burada bir anlaşmazlık var, Bayan. Sendeki kedi benim ve parasal değeri var... ama veteriner parası değil... çok daha yüksek."

Lindsey acı bir kahkaha attı. "Anlıyorum. Fiyat yükselmeye devam edecek, değil mi? Ama işe yaramaz. Kedi bizim arka bahçemizde doğdu ve neyle tehdit edersen et, ne yaparsan yap, onu bırakmayacağız."

"Bayan, kendine gel. Dediğimi dinlemiyorsun. Sakinleş. İçeriye girebilir miyiz? Yoksa bu halde yağmurda üşüteceksin."

Lindsey çıplak ayaklarına baktı. Bileklerine kadar çamurlu suyun içindeydi. Beyaz gömleği göğüslerine yapışmıştı, göğüs uçları da soğuktan sertleşmişti.

Adam Lindsey'in bakışlarını izlerken gülümsedi. Gülümsemesi marinada olduğu gibi yine ahlaksızca ve küstahtı.

"Görülüyor ki," dedi bakışlarını Lindsey'in göğüslerinden ayırmadan. "Bir çeşit anlaşmaya varmak zorunda kalacağız."

Lindsey kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu serseri ona uygunsuz bir teklifte mi bulunmaya çalışıyordu?

"Eğer en ufak bir çirkin imada bulunursan," diye uyardı, yeşil gözlerini kısarak. "Şu... şu saksıyı kafanda kırarım."

Adam kapının yanındaki petunya saksısına baktıktan sonra küçümseyen bakışlarını yeniden Lindsey'e çevirdi.

"Sen haddini iyice aştın. Beni bulmuş olabilirsin, ama beni korkutamazsın. Hemen git ve bir daha kapıma gelme."

"Çok etkileyici," dedi adam yılışık bir gülümsemeyle. "*'Bir daha kapıma gelme'*. Bu çok kötü bir ifade. Aynı zamanda, yanlış bir ifade. Bu senin kapın değil. *Benim* kapım. Ya da olmak üzere."

Lindsey adamın sözlerini anlayamayacak kadar öfkeliydi. "Herhalde, beni korkutabileceğini düşündün... sırf kadın olduğum için. O günler çoktan geçti, Bayım. Haklıyım ve bir erkek kadar sert savaşabilirim. Özellikle de, oğlum söz konusu...

"Kendini tamamen kaybettin," diye mırıldandı adam başını sallayarak. Tek omuzunu kaldırırken ağzını nefretle kıvırdı. " İçeriye girelim mi? Çok ıslandık."

"Hayır," diye karşılık verdi Lindsey. "Seni daha fazla dinlemeyeceğim. Evime girmeyeceksin ve oğlumun kedisini alamayacaksın... ne şimdi ne de sonra."

Adamın yakışıklı yüzü sertleşti. "Durum çok basit... kedi benim ve onu geri istiyorum. Eğer istediğin buysa, onun için para veririm. Ama mantıklı konuşalım... isteri krizi geçirmene gerek yok. Daha sonra,

sen benim ayağıma gelmek zorunda kalırsan, bu pek hoş olmaz, değil mi?"

"Neden sana gelecekmişim?"

"Çünkü," dedi adam yüzünü Lindsey'in yüzüne yaklaştırarak. "O benim kedim ve bu da benim kapım. Yeni ev sahibin olmak üzereyim, Bayan."

Lindsey konuşamadı. Yüzü sarardı ve adamın gözlerine bakarak zorlukla yutkundu. "Ne?"

"Yeni ev sahibin," diye tekrarladı adam sözcükleri alaycı bir ifadeyle uzatarak. "Ve biliyor musun? Üzerimde iyi bir etki bırakmadın. Gelecek sefere daha iyi olmaya çalış."

"Ama... ama..." Lindsey şaşkınlıktan kekeliyordu.

"Zaman paradır. Böyle olaylarla zaman harcamam," diye mırıldandı adam. "Sakinleş. Seninle yarın akşam görüşebilirim. Key West'teki marinaya gel. Saat yediyle dokuz arasında. Dediğimi yapmazsan, buraya polisle gelirim. Avukatın o zaman avukatımla görüşebilir. Ama benim on altı tane avukatım var. Yoksa, on yedi miydi? Unuttum. Eğer akıllı davranırsan, kediyi de getirirsin. Ciddiyim."

Lindsey donakalmıştı. "O sen misin? O adam? Max Dunne sen misin?"

"Benim. Bana bazen Deli Max derler. Neden böyle dendiğini göstermeye beni zorlamanı hiç tavsiye etmem."

Adamın sözleri Lindsey'in beyninde uğursuzca yankılanıyordu. *Deli Max.* Yüreği hopladı. Adam blöf yapmıyordu.

"Yarın yedide seninle teknede görüşeceğim," dedi ağzının kenarından konuşarak. "Kediyi getir. Yoksa, kendini evsiz ve büyük bir davayla karşı karşıya

bulursun. Seçim senin." Arkasını dönüp hızla yağan yağmurun altında gözden kayboldu.

Lindsey bir an dehşet içinde kalakalmıştı. Sonra öfke geri gelerek ona güç verdi. Yumruklarını sıktı. "O kediyi oğlumdan hiçbir zaman alamayacaksın," diye bağırdı Max Dunne'nin arkasından. "*Hiçbir zaman.*"

Lindsey şaşkınlık ve tereddüt içinde marinanın kaldırımında durmuş, *Büyük Umutlar*'ı arıyordu. Doğru yerde olduğundan emindi, ama harap tekne görünürde yoktu.

Çantasını daha sıkı tuttu. Tabii, kediyi getirmemişti. Bozo evde, Naomi'yle Todd'un yanında güvendeydi.

Lindsey'le Naomi sabaha kadar oturarak, Max Dunne'ye karşı bir strateji geliştirmeye çalışmışlardı. Fincanlar dolusu kahve içtikten sonra Naomi, 'Dürüstlük en iyisi,' demişti. 'Ona gerçeği söyle ve merhametine sığın. Başka çaren yok.'

Şimdi orada sinirli bir halde dururken, Max Dunne'ye ağırbaşlı, aklı başında, saygıdeğer ve dürüst görünmeyi umuyordu. Keşke, ona hırsız dememiş ve onu başına saksıyı fırlatmakla tehdit etmemiş olsaydı.

Ama kimse kusursuz olamazdı.

O görüşme için özen göstererek çok ciddi giyinmişti. Makyajı çok hafifti ve saçlarını topuz yapmıştı. Başındaki geniş kenarlı beyaz hasır şapka ona ağırbaşlı bir hava veriyordu.

Şapkada Naomi ısrar etmişti. 'Hanımefendi gibi

görüneceksin,' demişti. 'Adam seni saygı duyulacak bir anne olarak görmeli. Bu kıyafet çok uygun... çok kibar ve şık.'

Büyük Ümitler'in yerinde *Korsan* adlı küçük, beyaz bir yat duruyordu.

Şaşkınlık içinde yeniden sağa sola baktı. Bakışlarını beyaz yata geri çevirdiğinde, ön güvertede bir adam gördü. İriyarı adam Max Dunne'ydi.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş onu seyrediyordu. Gür saçları akşam rüzgarında dalgalanıyordu. Lindsey'i yukardan aşağı, aşağıdan yukarı süzerken gülümsemiyordu.

"Kedi nerede?" diye sordu delici gözleriyle Lindsey'in gözlerine bakarak.

'Evde, olması gereken yerde,' diye karşılık vermek istedi Lindsey, ama sözcükleri yuttu.

"Getirmedim." Omuzlarını dikleştirdi. "Getiremezdim. Buraya bazı şeyleri açıklamak için geldim."

Max sabit gözlerle bakıyordu.

"Bak," dedi Lindsey elini çaresizce kaldırarak. "Oraya gelebilir miyim? Anlattığım zaman anlayacaksın... gerçekten."

"O kadar emin olma," dedi Max taş gibi bir yüzle. Ama başıyla, tekneye gelmesi için işaret etti.

Lindsey dikkatli adımlar atarak yata çıkarken, bir esinti eteğini daha da kaldırarak bacaklarını iyice ortaya çıkardı. Max Dunne açık bir ilgiyle onu seyrediyordu.

"Geldin," dedi Max sakin bir sesle. "Kıyafetinin tamam olduğundan emin misin? Tacın nerede? Asan nerede?"

'Kedimle beraber evde, seni sersem herif,' demek istedi

Lindsey. Ama bir şey söylemedi; ağırbaşlı davranmak zorundaydı.

Max Dunne'nin kıyafetinin çok saygısızca olduğunu düşündü. Üstündeki eski şort neredeyse beyazlaşmıştı. Parlak kırmızı ve yeşil renkli papağanlarla süslü Hawai gömleğinin düğmelerini bile kapamamıştı ve ayakları çıplaktı. Açık yakasından görünen göğsü ve çıplak, uzun bacakları Lindsey'i rahatsız ediyordu.

Max arkasından vuran soluk akşam güneşinde bronzdan bir heykele benziyordu. Bir sanatçı gözüyle, Max Dunne'nin klasik anlamda kusursuz bir fiziği olduğunu fark etti.

Adam onun düşmanıydı. O ise neredeyse ona hayranlık duyuvermişti. Utanç verici bir şeydi.

"Tanrım, çok ciddi görünüyorsun," diye mırıldandı Max. "Ayakların çıplak ve çenende boyayla, seni daha çok beğenmiştim."

Lindsey kolundaki bileziğinin zinciriyle oynuyordu. "Sizinle konuşmak istiyorum, Mr. Dunne," dedi ciddi ve kibar bir sesle. "Düşününce, ne kadar hatalı bir izlenim bıraktığımı anladım. Ben de, sizin hakkınızda yanlış sonuçlar çıkarmış olabilirim. Durumu düzeltmek istiyorum."

"Durumu düzeltmek için," dedi Max homurdanarak. "Kediyi getirmeliydin."

Lindsey sinirli bir şekilde bileziğiyle oynamaya devam ediyordu. "Dediğim gibi... buraya bir açıklama yapmak için geldim. Oğlum hakkında anlatacaklarımı duyunca anlayacaksınız. Konuşabilir miyiz?"

Max ona sert sert baktı. "Aşağıya inelim. Seninle görünmek istemiyorum. Çok hanımefendi bir halin

var. Ünümü lekeleyeceksin. Etrafta fazla dolandın zaten."

"Ben diğer tekneyi arıyordum. Bundan haberim yoktu. Çok güzel."

"Dalkavukluğa kalkışma." Başıyla işaret ederek yolu gösterdi. "Peki, Kraliçem. Aşağıya inelim... eğer korkmuyorsan."

Lindsey çenesini kaldırdı. "Neden korkacakmışım?"

Max'ın hem ürkütücü hem de ayartıcı bakışları Lindsey'in vücudunda dolaştı. Sonra yavaşça gülümsedi. "Giysilerini beğenmedim. Seni onlar olmadan hayal ediyorum."

Lindsey dudağını ısırdı. *Beni sinirlendirmeye çalışıyor, hepsi bu. Ve bunun için elinden geleni yapacak. Sakin ol.* Gözlerinde güneş gözlüğü olduğuna sevindi.

"Korkmuyor musun?" Max kaşını kaldırıp daha tehlikeli bir ifadeyle gülümsedi. "İyi. Gel, o halde."

Lindsey mekanik olarak onu izlerken dizlerinin titrememesini diliyordu. *Todd için,* dedi kendi kendine. *Todd için bunu yapmalıyım.*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İtiraf etmek Max'ın hoşuna gitmiyordu, ama Lindsey'den hoşlanmıştı. Hatta, onun çıplak halini düşünmekten kendini alamıyordu. Oysa, kadın çok soylu görünüyordu.

Max onu çıplak ayaklı, saçları dağınık, üstünde blucin ve ıslak bluzuyla hatırlıyordu. İki görünüşü arasındaki zıtlık onu eğlendiriyordu.

Ama Max eğlenmek istemiyordu. Bir haftadır çok karamsardı ve öyle kalmaya kararlıydı.

Bu kadınla bir sorunu çözemeyeceğini düşündü, çünkü kadının *kendisi* bir sorundu. Max önce kediyi ondan geri almak zorundaydı, yoksa elli bin dolar kaybedecekti.

İkinci olarak, büyük müzik kayıtçısı Fergus Habib'le iş yapmak için onu ikna etmek zorundaydı. Ama bu iş imkansız görünüyordu, çünkü Habib gerçek bir kaçıktı.

Amerika'ya distribütörler bulmak için görüşmeler yapmaya gelmişti. Önce, Max'la çalışmaya neredeyse söz vermişti, çünkü istediği tarzda müziğe en uygun kişinin Max olduğu kesindi. Ama Habib'in İrlanda'daki falcısı çay yapraklarında uğursuz bir uyarı

görmüştü. Habib'i telefonla arayarak bekar iş ortaklarından, özellikle de zampara olanlardan sakınmasını söylemişti. Ne yazık ki, bu tanım Max'a çok uyuyordu.

İşinin çay yaprakları yüzünden bozulmasından nefret eden Max, Habib'e büyük bir yalan atarak evlenmek üzere olduğunu söylemişti.

Max oyununu sürdürmek niyetindeydi. Hatta saygın görünüşlü bir artistle anlaşmıştı bile. Uzun boylu, güzel bir kadındı. Erkeklerden hoşlanmaması Max'ın işine gelmişti. Çünkü onunla ilişkiye girmek istemiyor, sadece evlenmek istiyordu.

Habib bunun üzerine yeniden pazarlığa oturmayı kabul etmişti. Ve bu görüşme çok önemliydi.

Ama her şey kötüye gitmişti. Anlaştığı artist kızamık olmuştu ve iki hafta çalışamayacaktı. Bu, Max'ın Habib'i ele geçirme planlarını bozuyordu. O ve arkadaşı Hamish Cordwainer yeni bir artist arıyorlardı.

Ama buldukları kadınların hiçbiri Max'ın şartlarına uygun değildi; ya kaprisliydiler, ya da açgözlü.

Daha sonra, o lanet olasıca kedi çalınmış ve elli bin dolar çöpe gitmişti. Max kendini çok talihsiz hissediyordu.

Kazanmaya alışkındı. Zorluklardan yılmazdı. Onu çileden çıkaran şanssızlığının cezasını Lindsey McCoy ödeyecekti. Çünkü bunda onun da payı vardı.

"Otur," dedi tahta masayı işaret ederek.

Lindsey gergin bir şekilde oturup çantasını masaya koydu. Lambri kaplı salonun sıcak bir havası vardı. Girintili raflarda bir diskçalar, diskler ve kitaplar duruyordu.

Kanepenin üstünde buruşuk çarşaflar vardı. Lindsey, Max Dunne'nin orada yatıp yatmadığını merak ederken içinde şaşırtıcı bir ürperti hissetti.

Max buzdolabına doğru giderek, "Bira ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim."

Max bir şişe bira çıkarıp kapağını tezgahın kenarında açtıktan sonra masaya gelip Lindsey'e tepeden baktı.

"İçki dinine mi aykırı? Yoksa, prensiplerine mi?"

"Ailemdeki bazı kişilerin alkol sorunu vardı. Bende de aynı sorun olup olmayacağını uygulama ile öğrenmek istemedim."

"Kedi çalan bir kadın için, çok tedbirli bir davranış."

"Kediyi çalmadım." Lindsey gözlüğünü çıkarıp Max'ın gözlerine baktı. "O oğlumun kedisi. Geri aldım."

Max keyifsizce gülümsedi. "Sen öyle diyorsun. Bunu mahkemede kanıtlayabilir misin?"

"Evet, kanıtlayabilirim."

İnatla birbirlerinin gözlerine bakarlarken, Lindsey odadaki havanın elektriklendiğini hissetti.

"Dene," dedi Max sonunda. "En iyi atışını yap."

"Oturur musun? Öyle dikilerek beni rahatsız ediyorsun. Ayrıca, ışığı da kesiyorsun."

Max sırıttı. "İleriye git."

Max yanına oturduğunda, Lindsey onun vücudunun sıcaklığını hissetti. Dizi dizine değince, Lindsey biraz uzaklaşarak, içinde fotoğraflar olan bir zarf çıkardı. "Al," dedi zarfı Max'a doğru iterken. "Kanıt."

"Kanıt," dedi Max alaycı bir ifadeyle ve fotoğrafla-

ra bakmaya başladı.

Lindsey soluğunu tutmuş, Max'ın sert yüzünde bir yumuşama görmeyi umarak bekliyordu.

Fotoğrafları ezbere biliyordu: Anne kedi yalnız, anne kedi yavrularıyla, ve tek tek yavrular.

Max'ın yüzünde hiçbir yumuşama olmamıştı. "Aynı kedi olabilir..." dedi omuz silkerek. "... ama olmayabilir de."

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada gözleri kapalı. Bacakları görünmüyor. Bu resim kedimin sizin kediniz olduğunu kanıtlamaz."

"Nasıl inkar edebilirsin?"

"Ederim. Ona benziyor, o kadar."

"Bahçemize sahipsiz bir kedi gelmişti. Onu besledik. Meğer hamileymiş. Yavrular dört haftalıkken dışarıya çıktıklarında oğlum bunu seçti." Bozo'nun fotoğrafına hafifçe vurdu. "Ona bakmak için Mr. Hidalgo'dan izin aldık. Dört hafta sonra da, kedi kayboldu."

"Bu oğlun mu?" Max, Todd'la anne kedinin bir resmini inceliyordu.

"Evet." Lindsey ondan biraz daha uzaklaşmaya çalıştı. Max çok iri, çok güçlü ve çok sertti. Buna bir de onun erkek kokusu karışınca, bu karışım Lindsey'in başını döndürmeye yetiyordu.

"Bayan," dedi Max fotoğrafları masaya bırakırken. "Bunun kolay bir çözümü var. Kedimi geri ver. Oğluna yeni bir kedi al."

"Yapamam," dedi Lindsey kararlı bir sesle. "Açıklamaya çalışıyorum ama..."

"Zahmet etme. Birkaç kötü fotoğraf getirdin. Evet, aynı kediye benziyor. Ama dünyada birçok si-

yah beyaz kedi var."

"Onun gibisi yok."

Max üzerine doğru eğilince Lindsey kendini köşeye sıkışmış hissetti. Max'ın gözleri yakından daha da ürkütücü görünüyordu.

"Düzeltiyorum... ona benzeyen birçok kedi var." Mamalar bölümünü işaret etti. Tezgahın yanında bir torba kedi maması ve yarı dolu bir çanak vardı. Torbanın üstündeki siyah beyaz kedinin burnunda siyah bir benek olsaydı, Bozo'ya çok daha benzeyecekti.

Lindsey, Max'ın yakınlığından ve Bozo'ya benzeyen kedi resminden huzursuzluk duyarak kıpırdandı. "Ona benzeyen kediler olabilir, ama bu iddianı kanıtlamaz."

"Ama bende onun birçok *iyi* fotoğrafı var, çünkü o benim kedim olduğu gibi, aynı zamanda, telif hakkı alınmış bir ürün sembolü."

"Telif hakkı mı?"

"Evet," dedi Max sert bir sesle. "Şirketlerim adına... Kedi Plakçılık ve Kedi Dağıtım adına. Pazar araştırması ve reklam için elli bin dolar para yatırdım. Her şey şirket sembolü olan kedime bağlı. Onu geri ver. Yoksa, kendini mahkemede bulursun."

Lindsey sırtına saplanan buz gibi bir sancı hissetti. "Elli bin dolar," diye fısıldadı dehşet içinde.

Max bankete dayalı bir evrak çantasını aldı. İçinden bir dosya çıkarıp Lindsey'in önüne koydu. "Elli bin dolar," dedi dişlerinin arasından konuşarak. "Kediyi geri verecek misin? Yoksa, onun yerine bu parayı ödemeyi mi tercih edersin?"

Max sayfaları çevirirken Lindsey uyuşuk halde bakıyordu. "Logo taslağı. Tanıtım kampanyasında

hep onun yüzünü kullandık."

Lindsey bir plak kataloğunun bütün sayfalarında Bozo'nun fotoğrafını görünce korkmaya başladı. Max Dunne grafik ve reklam işlerine gerçekten elli bin dolara yakın para harcamış olmalıydı. Ve her kuruş Bozo'nun yüzüne bağlanmıştı.

"O kedi sadece benim değil," diye anımsattı Max. "Kedi Plakçılık ve Kedi Dağıtım şirketlerinin. Onu geri ver, ya da elli bin dolar ve..." Dosyaya vurdu. "Ayrıca, zararlar için iki yüz bin dolar öde. İşi yavaşlattığın için. Vaca Key'e doğru yola çıkalım mı, Kraliçem?"

Elli bin dolar.

Lindsey bayılacağından korktu. Ama Todd'un o kediye ne kadar ihtiyacı olduğunu düşündü. Oğlunun kediyi ikinci kez kaybetmesine izin veremezdi. Vermeyecekti.

"Hayır," dedi alçak ve boğuk bir sesle. Sözlerini vurgulamak için Max'ın elini dosyadan itip kapağını kapadı.

Max şaşırarak ve canı sıkılarak ona baktı. "Bayan, o kediye elli bin dolar yatırdım. Seni beş parasız bırakabilirim."

Lindsey derin bir soluk aldı. "Hayır," diye tekrarladı kararlı bir sesle. "Kedi oğlumun. Onu önce biz aldık. Fotoğraflarını kullanabilirsin, ama..."

"Bayan..."

"Önce, adım Mrs. Lindsey McCoy, *bayan* değil," dedi Lindsey. Todd'u düşündükçe kavgacı ruhu canlanıyordu. Artık kibar görünmeye çalışmayacaktı. Dunne üzerine çok fazla gelmişti.

"Bayan..." dedi Max yeniden ve bu sefer daha uyarıcı bir ses tonuyla.

Lindsey sözünü kesti. "Adım Lindsey McCoy. İkincisi, kedi benim. Bende onun seninkilerden daha önce çekilmiş fotoğrafları ve tanıklarım var."

Max çantasını alıp ikinci bir dosya çıkardı. "Kuduz aşısı belgesi var mı? Kedi kanseri aşısı için belgen var mı? Kırık bacağının tedavi edildiğini gösteren belgen var mı?"

Lindsey dosyayı iterek öfkeyle baktı. "Bacağı o zaman kırık değildi. Ve bütün bu aşılar için çok küçüktü. Veterinerin dediğine göre..."

"Ben sadece bu belgelerde yazanlara bakarım." Max dosyaya vurdu. "Belki kedi sendeydi. Ama onunla ilgilenmedin. Kayboldu... ya da çalındı. Ben onu bulduğumda bacağı kırıktı. Kulaklarında keneler vardı. Parazit doluydu. Pire içindeydi.

"Pire tozunun tarifinde, emziren kedilerde ve yavrularda kullanılmaması yazıyordu..."

"Ya kulak keneleri?" dedi Max. "Kenelerin kediye neler yaptığını biliyor musun?"

"Hayır," dedi Lindsey bağırır gibi. "Kulak kenesini duymamıştım bile. Ve onu içeriye alamıyordum, çünkü..."

"Biliyorum," diye karşılık verdi Max arkasına yaslanırken. "Hidalgo'ya sordum. Bugün öğleden sonra."

"Mr. Hidalgo... onunla mı konuştun?"

Max gülümsedi. Lindsey'in huzursuzluğundan zevk alıyordu. "Ona anlatmadım... henüz. Kedi eve girerse *senin* çıkacağını söyledi. Onu arayıp evi boşaltma işlemlerine başlamasını söyleyeyim mi?" Başıyla telefonu işaret etti. "Yoksa, evin satışı tamamlanıncaya kadar bekleyip seni kendim mi kapı dışarı ede-

yim?"

"Bu bir şantaj," dedi Lindsey.

"İş."

"Kirli iş. Küçük bir çocuğun kedisini almak... ya da dul bir kadınla çocuğunu sokağa atmak istiyorsun."

Max geri çekilirken yüzü sertleşti. "Saçmalama."

"Sen saçmalama," diye karşılık verdi Lindsey. "Ne olduğunu sana anlatmaya çalıştım, ama dinlemedin bile. Kedi için elli bin dolar mı istiyorsun? Peki, eğer mecbur kalırsam, sana elli bin dolar vereceğim... bir yolunu bulacağım."

"İyi, çünkü Hidalgo'nun dediğine göre..."

"Evet, fazla param yok," dedi Lindsey öfkeyle. "Ama yerleri silmek, çöp tenekelerini temizlemek zorunda kalsam bile, yapacağım. Sana inat olsun diye!"

"Durumunu araştırdım," dedi Max gözlerini kısarak. "Aya bile gitsen elli bin dolar ödeyemezsin."

"Ne gerekirse yapacağım." Lindsey ayağa kalktı. "Seninle mahkemede görüşürüz."

Max da ayağa kalktı. "Benimle mahkemede görüşmek istemeyeceksin," dedi öfkeyle. "Buna inan."

"Birkaç avukat karşısında geri çekileceğimi mi sanıyorsun?"

"On altı," dedi Max. "Ya da on yedi. Unuttum."

Lindsey onun acımasız gözlerine baktı. Derinlerinde alev gibi bir öfke parlıyordu. Lindsey'in yüreği hızla çarpmaya başlamıştı. Ancak korku onu daha da kararlı yaptı. "Bir daha düşün. O kedi kaybolduğu zaman yüreği sızlayan küçük bir oğlum var. Sen ise, sadece üzerinden para kazanmak için bu kediyi çaldın."

"Ben çalmadım... *sen* benden çaldın."

"Benim olan bir şeyi nasıl çalabilirim ki?"

Max'ın kaşlarını çatışından sabrının taşmak üzere olduğu anlaşılıyordu. "Reklam ajansım aylardır logolar bulmaya çalışıyordu. Sonra Mallory Meydanı'nda, gölgelerin arasından bu kedi çıkıp geldi. Ölü gibiydi, ama istediğimin o olduğunu biliyordum."

"Hep kendi istediğinden söz ediyorsun. O kedi kayboldugu zaman oğlum yastaydı. Bunu anlayabiliyor musun? Babası öldü ve ölürken oğlum onun yanındaydı. Kullandığı araba buzda kayıp kaza yapınca Kerry öldü, oğlum da yaralandı. Aklını yitirecek kadar korkmuştu. Ağlayarak babasına sesleniyordu ama babası öldüğü için onu duymuyordu. Korkunç bir şeydi. Ve oğlum bir daha hiç gülmedi ve gülümsemedi... hatta konuşmadı. Anlayabiliyor musun? O kedi gelinceye kadar konuşmuyordu bile. Kediyi ondan alamayacaksın. Sana izin vermeyeceğim."

Max Dunne bir adım geri çekildi. Yüzündeki öfkeli ifade değişiyordu. "Bunu söylememiştin..."

"Dinlemedin," diye karşılık verdi Lindsey. "Beni korkutup kediyi alacağını sanıyordun. Yanıldın. Seninle sonuna kadar savaşacağım. Her yerde, her şekilde savaşacağım. Ve hiçbir zaman teslim olmayacağım." Birden bira şişesini boynundan yakalayıp masanın kenarına vurarak kırdı. Bira köpürerek fışkırdı ve Max'ın dosyalarını ıslattıktan sonra masanın kenarından yere akmaya başladı.

Şişe kırıldığı için, Lindsey'in eline cam batmıştı. Yüzünü buruşturdu, ama elinden kan aktığının farkında değildi. Gözlerine göz yaşları doldu. "Oğlum yeteri kadar yaralandı, bir de sen yaralamayacaksın. Yapamayacaksın... cesedim üzerinden atlasan bile. Ye-

niden canlanıp seni durdururum. Onu yaralamayacaksın."

Max ona bakarken bir an gözünün altında bir kas seğirdi. "Sen de yaralandın," dedi alçak sesle.

Lindsey başını salladı. "Oğlumu bir daha kimse yaralamayacak," dedi sesi titreyerek. "Ne sen ne avukatların...anladın mı?"

Max'ın bakışları Lindsey'in yumruk halinde sıktığı kesik eline çevrildi. "Anlıyorum."

"Mecbur kalırsam, oğlumla kediyi alıp Meksika'ya kaçarım. Timbuktu'ya kaçarım. Bizi hiçbir zaman bulamayacağın bir yere kaçarım. Ve sen de, elli bin doların da, aptal şirketlerin de çöpe gidersiniz..."

"Anladığımı söyledim." Max gelip Lindsey'in kanayan elini aldı. "Ve yaralandığını söyledim. Gel, bakalım."

Cam parçasını yavaşça çıkardıktan sonra kesiği inceledi. Lindsey şaşkın bir halde ona bakıyordu. O kadar iri bir adamın dokunuşunun böylesine yumuşak olabileceğini hiç sanmazdı. Elinin kanadığını o anda fark ederek yeniden şaşırdı.

"Beni yalnız bırak," dedi Max'tan uzaklaşmaya çalışarak. "Beni yalnız bırak da oğlumla hayatımıza devam edelim."

Max onu hızla bileğinden yakalayıp diğer koluyla ona sarıldı. "Sakin ol," dedi. "Kedi için endişelenme. Bir yol bulacağız." Lindsey'in karşı koymasına aldırmadan onu mutfağa doğru çekti.

"Küçük oğlum..." Düşünceleri o kadar karışıktı ki, düzgün bir cümle bile kuramıyordu. "Küçük oğlum..."

"Sakin ol," diye tekrarladı Max musluğu açıp Lindsey'in elini soğuk suyun altına tutarken. "Küçük

oğluna bir şey olmayacak. Kedi için bir çare bulacağımızı söyledim. Oğlun için endişelenme."

Lindsey onu doğru işittiğinden emin değildi. "Bir çare mi?"

"Evet. Elini suyun altında tut. İlk yardım çantasını getireceğim."

Lindsey kuşku ve merakla Max'a baktı.

"Şu lanet olasıca şapkayı çıkar," dedi Max nefretle. Sonra şapkayı alıp tezgahın üstüne koydu. Bir an Lindsey'in gözlerine baktıktan sonra dönüp gitti.

Lindsey elini suyun altında tutarken, Max çabucak ve sessizce geri dönünce Lindsey bir anda boş bulunarak sıçradı.

"Tamam," diye mırıldandı Lindsey'in elini alıp temiz bir havluyla kurularken. Sonra onu kanepeye götürdü.

Lindsey oturmak istemedi, ama titreyen dizleri ona ihanet ediyordu. Eli Max'ın elinde, kanepeye çöktü. Max da yanına oturdu.

"Dikiş gerekmediği için şanslısın. Kan kaybından ölürsen, o çocukla kediye nasıl bakacaksın?"

Lindsey'den ağlamakla hıçkırmak arasında bir ses çıktı.

Max onun yaralı elini sargı beziyle ustaca sardıktan sonra sargı bezini bantla sabitleştirdi. Kesik zonkluyordu.

Lindsey masaya doğru bakınca utandı. Dökülen bira ve cam kırıkları solgun ışıkta parlıyordu. Şişeyi kırmanın ne kadar çocukça bir davranış olduğunu düşündü.

"Tamam," diye mırıldandı Max. "Bana hakaret etmeye devam edebilirsin."

Lindsey elini çekip kucağına bıraktı. Max'a biraz kırgın, biraz da minnetle baktı. Max'ın çirkin gömleğindeki sarı papağanın üstünde kocaman bir kan lekesi olmuştu.

"Gömleğin," dedi. "Berbat ettim."

"Bu zaten berbat bir gömlek. Boş ver." Max gömleği çıkarıp masanın üstüne fırlattı. "Senin ceketin de lekelenmiş."

Lindsey yarı çıplak ve hiç umulmadık şekilde kibarlaşan Max'a bakmak istemiyordu. "Kendimi budala gibi hissediyorum," dedi.

Max güldü. "Bir de beni sor."

Lindsey ona yan gözle bir bakış attı. Max gülümsemiyordu. Yüzünün loş ışıkta bile ciddi olduğunu görebiliyordu. "Ama sen yaralı değilsin."

Max tek omuzunu kaldırırken kaslarının üzerinde ışık ve gölgeler oynaştı. "Dışarıda yaram yok. Ama içimde elli bin dolarlık bir yara kanıyor."

Lindsey ne diyeceğini bilmiyordu. Max fikrini değiştirir endişesiyle, teşekkür etmekten bile korkuyordu. Arkasına yaslandı. Eli, yürek atışlarıyla birlikte zonkluyordu.

"Demek istediğim," dedi Max boğuk bir sesle. "Çocuktan haberim yoktu... tamam mı? Ben canavar değilim."

Lindsey ona baktı. "Kedi onun için her şeyden önemli. Onu bir buçuk yıldır gerçekten mutlu eden ilk şey kedi oldu. Babası öldükten sonra."

Kararan kamaranın içinde uzun bir sessizlik oldu.

"Ya sen?" diye sordu Max.

"Ne?"

"Birbuçuk yıldır seni mutlu eden bir şey oldu mu?"

Lindsey sargılı eline baktı. "Oğlum. Todd. Ona sahip olduğum için mutluyum."

Max iç çekti. "Ama o kedinin fotoğraf hakları bana ait. Onun istediğim koşullarda bakılmasını istiyorum. Daha doğrusu, resmi olarak sahibi yine ben olacağım... ödünç verildiğini düşünmek istiyorum. Uzun bir süre için."

"Sahi... sahi mi söylüyorsun?" diye sordu Lindsey kuşkuyla. "Todd'a kediyi vereceğini mi söylüyorsun? Onun için her şeyi yaparım... her şeyi."

Max keskin bakışlarını ona çevirdi. İçerdeki loşluğa rağmen, Lindsey onun gözleriyle ne demek istediğini anlamıştı.

"Tabii," dedi hemen. "Her şey derken... uygunsuz bir şey yapmayı düşünmüyorum. Ben saygın bir kadınım."

Max uzun ve huzursuz bir an sessizce ona baktı. Tavrında yeniden değişen bir şey vardı. "Doğru," diye mırıldandı sonunda. "Saygın bir kadın. Bira şişesini kırarken bile, sana saygı duydum."

"Ah..." dedi Lindsey utançla. "Hemen temizleyeceğim. Böyle bir şey yapmamalıydım..."

Ayağa kalkarken Max onu kolundan çekerek oturttu. "Hayır," dedi. "Ben temizlerim. Eline bakayım."

Serbest eliyle lambayı yakınca ani ışık karşısında Lindsey gözlerini kırpıştırdı. Işık Max Dunne'nin sert hatlı yüzünü, bronz omuzlarını ve göğsündeki kıvırcık kılları da aydınlatmıştı.

Lindsey bakışlarını Max'ın yüzüne çevirdi. Yine

ürkütücü bir ifadeyle gülümsüyordu. Ona doğru eğilirken, Lindsey'in gözleri korkudan büyüdü.

"Son birkaç gündür," dedi Max. "Büyük para edecek bir sözleşmeyi kaybedeceğim için kendimi karanlık bir çukurda hissediyordum. *Büyük* para. O kedinin edeceğinden çok daha büyük."

Lindsey anlamadan ona bakıyordu. Max uzanıp saçlarındaki tokaları çıkarmaya başladı. Lindsey ürperdi, ama çekilmedi. Hipnotize olmuştu sanki. Bir tutam saçı omuzuna düştü. Sonra bir tutam daha. Saçları tamamen açılınca, Max eliyle düzeltmeye başladı.

"İki gün önce," dedi alaycı bir sesle. "Hem kediyi hem de sözleşmeyi kaybettiğimi sanıyordum. Ama şimdi sen varsın. Artık kaybetmeyebilirim." Güldü. "Olabilir. Gerçekten olabilir."

"Ne?" dedi Lindsey soluk soluğa. Max'ın eli saçlarında hareketsiz kalınca, Lindsey de hareketsizleşti.

"Seninle evlenmek," dedi Max, Lindsey'in dudaklarına bakarak. "O sözleşmeyi elde edebilirim. Bir tek şey gerekiyor."

Max gülümserken Lindsey gözlerini kırpıştırdı. "Bir tek şey mi?"

"Evet," dedi Max. "Saygın bir kadına ihtiyacım var. Karım olarak. Bir hafta kadar. Bir yol bulacağımı söylemiştim. Kediyi istiyor musun? İyi. Ama önümüzdeki hafta, sevgili Mrs. McCoy, benim olacaksın. Tamamen. Vücudun ve ruhunla.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lindsey hızla geri çekildi. "Buraya böyle bir anlaşma yapmak için gelmedim."

Ayağa kalkmaya çalıştı, ama Max onu omuzlarından tutarak kanepenin arkasına doğru bastırıyordu.

"Dokunma bana," diye bağırdı Lindsey. Sağlam eliyle ona vurmaya kalktı, ama Max gülerek kaçtı.

"Küçük bir kediye benziyorsun," dedi Max onu sıkıca tutarak. "Tıslıyor ve saldırıyorsun. Sana kediyi *vereceğimi* söylemedim. Bir yol bulacağımızı söyledim."

"Seninle yaşamayacağım. Bir çocuğum var. Böyle bir şeyi düşünemem bile..."

Max onun küçük yüzüne ihtirasla bakarak başını salladı. Kediden o kadar kolay vazgeçtiği için kendini budala gibi hissetmişti. Ama şimdi durumu düzeltecek bir yol bulmuştu. "Sakin ol. İstediğim sen değilsin. Sadece iş için."

Lindsey'in yüzü korkudan gerilmişti. Max'ın dokunuşundan ürktüğü için kanepenin arkasına doğru çekildi.

Max bağımsız bir adamdı, ama zalim değildi. Lindsey'in oğluyla ilgili dokunaklı hikayesi onu etkilemişti. Ancak, zayıf bir adam değildi ve Lindsey'in

bunda yanılmamasını istiyordu. Şeytanca gülümsedi. "Seni bırakırdım, ama haklı olduğunu düşündüğün bir fikri savunurken şiddete yönelme eğilimin var, bu da çok yanlış bir davranış."

Lindsey onu doğrular gibi, sol yumruğunu kaldırıp omuzuna vurmaya çalıştı. Ama Max darbeyi kolayca savuşturdu. "Biliyordum," dedi onu daha sıkı tutarak. "Sakinleş ve beni dinle. İrlanda'dan önemli bir müzik otoritesi geldi. Dört gün sonra burada olacak. Benimle görüşmeyi kabul etti çünkü bu hafta evleneceğimi sanıyor. Şu konumumda beni beğenmiyor."

"Ne hoş," dedi Lindsey dişlerinin arasından.

Max onun sert bakışlarına hiç aldırmadı. "Adı Fergus Habib," dedi yılışık bir gülümsemeyle. "İşlerini aklıyla değil, yıldızlara ve çay yapraklarına bakarak yürütüyor. Aile reisi olmayan bir adama güvenmiyor. Ben aile reisi değilim. Üstelik, bunun tersiyle ünlüyüm."

Lindsey gözlerini kıstı. "Eğer beni bırakmazsan, sargıyı açıp her yanını kana bularım."

"Şşt. İlgilenmen gereken bir oğlun var. Benim de şirketlerim. Ve ikimizin de ihtiyacı olan bir kedi var. Onu sana bırakmaya hazırım... ama işbirliği yaparsan. Şimdi dinle, tamam mı?"

"Dinlemek zorunda değilim."

Max artık Lindsey'in omuzlarını sıkmıyor, dostça tutuyordu. Lindsey'in gözlerine gözlerini dikmişti. Hafifçe çekik mavi yeşil gözleri onu mıknatıs gibi çekiyordu. "Fergus Habib daha düzenli birisiyle çalışmak istiyor. Dezavantajda olduğum açık."

"Açık," dedi Lindsey dişlerini sıkarak.

"Geleneksel bir hayat yaşamıyorum," dedi Max.

"Özgür ruhluyum. Habib daha düzenli bir hayat sürersem ve yanımda saygın bir kadın olursa, işi bana verecekti. Ama ne yazık ki, tanıdığım en saygın kadın kızamık oldu."

Lindsey zorlukla solurken göğsü inip kalkıyordu. Max onun ıslak bluzunun altından göğüslerinin ne kadar diri göründüğünü hatırladı.

"Sonra hayatıma sen girdin. Ve bana elli bin dolar borçlusun. Evet, elli bin doları orada kaybeder, burada kazanırım."

Lindsey'in yüzüne uyanık bir ifade geldi. "Tam olarak ne teklif ediyorsun?"

"Beni saygın bir adam yapmanı, Mrs. McCoy. Bir hafta için. Habib gelip gidinceye kadar. Ve ondan sonra bir süre daha. Sadece etrafa karşı." Lindsey'in omuzlarını hafifçe okşadı. "Villa hazır. Oraya taşın. Benimle beraber. Karım olarak. Habib dört gün sonra geliyor."

"Karın mı?" Lindsey ona gerçekten deliymiş gibi bakıyordu.

Max güldü. "Bana borçlusun. Saygınlığa ihtiyacım var. Bu da sende var. Doğruya doğru."

"Seninle yaşayamam," diye karşı çıktı Lindsey.

"Yaşamayacaksın... sadece yaşıyor görüneceksin. Korkma, yatağımı paylaşmak zorunda kalmayacaksın. Sadece, evimde kalacak ve benden hoşlanıyormuş gibi davranacaksın."

"Sen delisin."

"Ama hayat böyle."

"Benim hayatım değil," diye karşılık verdi Lindsey. "Bir oğlum var. Bu 'evlilik' sırasında onu ne yapacağım?"

Max omuz silkti. "Onu da getir. Bu Habib'i daha da memnun eder."

"Oğlum beş yaşında. Bu kadar karışık bir oyunda oynayamaz... oynayabilse bile, izin vermem. Bu bir sahtekarlık. Ahlaksızlık."

Max onu bıraktıktan sonra arkasına yaslanıp ellerini başının altına koydu. "İyi. Kediyi geri alacağım."

"Kes!" dedi Lindsey yanakları yanarak. "Bu haksızlık."

"Aşkta, savaşta ve müzikte her şey mubahtır," diye karşılık verdi Max sakin bir ifadeyle. "Senden bir haftalık işbirliği istiyorum. Tek bir hafta. Sonra ben yokken bir süre villada kalmaya devam edebilirsin. Dediğim gibi, saygın kadınlar tanımıyorum. Ve öyle kadınlarla ilişkiye girmeye kesinlikle niyetim yok. Düşüncesi bile beni ürpertiyor. Ama sen güvenilir görünüyorsun."

"Çocuğumu böyle bir maskaralığa sürükleyemezsin..."

"Habib çocuğu görmek zorunda değil. Bunu onun için bir oyun haline getiririz... adı neydi? Oğlumuzun?"

"*Oğlumun,*" dedi Lindsey öfkeyle. "Adı Todd. Ve onu bu işe karıştırmayacağım..."

"Bir oyun. Sadece oyun," dedi Max. "Ona bir arkadaşınla oturacağınızı söyle. İyi bir arkadaşını ziyarete gideceğinizi söyle."

"Sen iyi bir arkadaşım filan değilsin."

Max güldü. "Tabii, değilim."

"Hiçbir şey seni saygın yapamaz," dedi Lindsey zalimce.

Max arkasına yaslanıp gülümsedi. "Sen yapacak-

sın. Islah olacağım. İyi bir kadının sevgisiyle."

Lindsey onun küstahlığı karşısında bir şey diyemeden bakıyordu.

Max çarpık bir gülümsemeyle omuzlarını kaldırdı. "Ayrıca, fazla seçim şansın yok. Öyle değil mi, sevgilim?"

Lindsey giderken o kadar öfkeliydi ki, şapkasını orada unuttu. Eve vardığında Todd uyuyordu, ve Bozo da onun ayakucuna kıvrılmıştı.

Naomi merak içinde olmasına rağmen, Lindsey'in ne kadar sıkıntılı olduğunu görünce onu konuşmaya zorlamadı. Sadece, "Kediyi sana bırakacak mı?" diye sordu doğrudan konuya girerek.

"Ben... o... her şey karmakarışık oldu."

Naomi bir an ona baktıktan sonra başını salladı. "Anlıyorum."

Lindsey dağılmış saçlarını yüzünden itti. Kesik eli zonkluyordu ve görünüşünün de içi kadar karışık olduğunu biliyordu. Naomi'nin sorular sormamasını diledi.

"Yarın konuşuruz, istersen," dedi Naomi.

Lindsey arkadaşının anlayışına minnet duyarak, "Buna ihtiyacım var," dedi ve çantasını açtı. "Paranı vereyim, Naomi... düşündüğümden daha uzun kaldım."

"Biz dostuz," dedi Naomi. "Bana bir şey ödemek istiyorsan, ara sıra resim yap."

"Ama..."

"Güzel bir deniz manzarası istiyorum. İçinde Aylak, Todd ve kedi olsun. Todd sorun olmadı. Çok sa-

kin, çok ciddi ve çok iyiydi." Naomi iç çekti. "Ne tatlı çocuk. Onun için her şeyi yapmaya neden hazır olduğunu anlıyorum."

Evet, diye düşündü Lindsey. *Onun için her şeyi yapabilirim.*

Lindsey ertesi sabah uyandığında, Todd hala uyuyordu. Lindsey gece iyi uyuyamamıştı. Dunne'nin onunla oynamış olduğunu düşünüyordu. O saçma teklifi ciddi olamazdı.

Naomi'yle konuşma ihtiyacı duyuyordu. Ama ona gitmeye fırsat bulamadı.

Henüz kahvesini içmeden, kapı çaldı. Lindsey oturduğu yerde gerginleşti. Nedense, gelenin Max Dunne olduğunu anlamıştı. Fikrini değiştirmiş ve kediyi almaya mı gelmişti acaba?

Kapıya yeniden ve evi sarsarcasına vurdu. Lindsey, Todd'un uyuyor olduğuna sevinerek kalkıp kapıya gitti.

Ayakları çıplaktı ve üstünde mavi bir gecelikle, kısa beyaz bir sabahlık vardı. Saçları açık, yüzü makyajsızdı.

Sabahın henüz yedi buçuğuydu. Bu adam deli miydi?

Kapıyı hızla açtı. "Evet."

Max Dunne'nin kahverengi saçları sabah güneşi altında parlıyordu. Bir elinde Lindsey'in hasır şapkası, diğerinde bir buket uzun saplı beyaz gül vardı.

Üstündeki bembeyaz gömleği ve bej rengi pantolonuyla her zamanki korsan görünüşünde değildi. Saygın görünmesini engelleyen tek şey gözlerindeki

vahşi pırıltıydı.

"Günaydın, sevgilim." Max ona şapkasını uzattı. "Her zaman geride bir şey bırakıyorsun. Önce *Cinderella* gibi ayakkabını, şimdi de bunu."

Lindsey donmuş gibi ona bakıyordu. Max gülümseyerek gülleri ona uzattı. Lindsey güllere, sonra, yüzünde kibirli bir ifadeyle Max'a baktı.

"İçeriye girebilir miyim?" diye sordu Max. "Kedi hakkında konuşmak zorundayız... ve diğer şeyleri de."

Lindsey onun kafasına bir şey fırlatma isteği duydu. Ama bu sefer öfkesine yenilmeyecekti.

"Gir." Arkasını dönüp yürüdü. Gülleri mutfak tezgahının üstüne koydu. Şapkayı da çiçeklerin yanına attıktan sonra, kollarını kavuşturup Max'a döndü. "Otur, ama bu işi çabuk halledelim."

Max masaya oturup uzun bacaklarını tembelce uzattı. Lindsey'in delici bakışları altında bile gülümsemeye devam ediyordu. "Avukatlarımla konuştum," dedi.

"On altısıyla da mı? Yoksa, on yedi miydi?"

"Unuttum. Neyse, en iyisiyle konuştum. Bütün gece onu ayakta tuttum. Benimle aynı fikirde. Mahkemede kedinin sana ait olduğunu kanıtlaman mümkün değil."

Lindsey sakin olmaya çalışarak yutkundu. "Kediye sen de pek iyi bakmadın. Onu o viran teknede yalnız bıraktın. Bu da bir sorumsuzluk."

Max güldü. "O tekneyi bir reklamda çekim seti olarak kullanıyorduk."

Lindsey'in küçük umudu kayboldu. Max'a inanmak istemiyordu, ama doğru söylediğinin farkınday-

dı.

"Fotoğraf çekimlerini yeni bitirmiştik. Komşu yatta telsiz bozulmuştu, oraya bakmaya gittim. On dakikadan fazla sürmedi."

"Yine de, onu yalnız bıraktın," diye suçladı Lindsey. "Her yere gidebilirdi. Dikkatsizlik ettin."

Max başını salladı. "Yanlış. Kendi başına tekneye inip binemezdi. Orada güvendeydi... ama bir hırsız geldi."

Lindsey bir şey söylememek için dişlerini sıktı.

"Somurtmayı bırak," dedi Max. "Haklıyım. Ama dün akşam dediğim gibi, kediyi size bırakacağım... bazı şartlar yerine getirilirse."

"Makul şartlar olmalı." Lindsey sabahlığının önünü daha sıkı kapadı.

Max ayağa kalkıp davet beklemeden kendine bir fincan kahve doldurdu. "Oğlumuz nerede, sahi?" diye sordu.

"*Oğlum*. Hala uyuyor. Neyse ki, sabahın köründe deli gibi kapıya vurmanla uyanmadı."

Max memnun bir ifadeyle başını salladı. "Uykusu derin bir çocuk. Bu hoşuma gitti. Uykusuz çocuklar huysuz olur."

"Sen yine de yavaş ol. İçerde bir çocuk uyuyor."

Max oturup gerindi. "Biliyorum. Kendim de bir zamanlar çocuktum."

"Sonra ne oldu?" dedi Lindsey.

Max kahve fincanının üzerinden bakarak sırıttı. "Küstahsın. Bu hoşuma gidiyor."

Lindsey dişlerini sıkarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Max başıyla kanepeyi işaret etti. Lindsey'in çarşaflarıyla yastığı hala oradaydı. "Kanepede

mi yatıyorsun?"

"Nerede yattığımın konuyla ilgisi yok."

Max başını salladı.

"Aynı aptalca tekliften söz ediyorsan, buna bir son ver!"

"Çok ciddiyim. Hatta sözleşmeler cebimde. Avukatımı bütün gece bu yüzden ayakta tuttum... sevgilim."

Küstahlığı karşısında Lindsey'in yanakları yanmaya başladı. "Ben senin *sevgilin* falan değilim."

Max eğilip onun gözlerine baktı. "Öyle görüneceksin. Bu kadarı yeterli."

Lindsey'in yüzü daha da yanmaya başladı. "Bana bunu yapamazsın."

"Öyle mi? Çocuğunun hatırı için, bunu sen severek yapacaksın sanıyordum."

Lindsey gerileyerek ona bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Ama kedinin," dedi Max kararlı bir sesle. "Ve resimlerinin bütün hakları benim olacak. Ona söylediğim gibi bakacaksın. Anladın mı?"

Lindsey başını salladı.

"Şartlar çok makul. İmzalaman gereken iki sözleşme var. Biri kediyle ilgili. Ona benim istediğim şekilde bakmayı kabul edeceksin."

Lindsey sakin olmaya çalışarak masanın kenarını sıktı. "Diğeri ne?"

"Evlilik anlaşması."

Lindsey şaşkınlık içinde küçük bir kahkaha attı. "Ne?"

"Evlilik anlaşması. Habib'e evli numarası yapamayız... sahtekarlık olur. Gerçekten evlenmek zorunda-

yız."

Lindsey şaşkınlık ve dehşet içinde bakarken, Max aldırmadan devam etti. "Evlilik anlaşmasına göre, ayrıldığımız zaman tazminat olarak kediyi sana bırakacağım. Benden alacağın tek şey o olacak. Ama ona benim koyacağım şartlarda bakmaya devam edeceksin."

"Gerçek evlilik, ha? Sözleşmelerle gerçek bir evlilik! Bu hayatımda duyduğum en iğrenç şey."

"İğrenç, ama gerekli. Böylece, evlilik sona erdiği zaman, benden yararlanamayacaksın..."

"Senden yararlanmak mı?" Lindsey iyice öfkelenmişti. Max sabrını biraz daha taşırırsa, kendini tutamayıp fincanı başına fırlatacaktı.

"Ben de senden yararlanamayacağım," diye bitirdi Max sözünü. "Senden hiçbir bağlılık beklemiyorum, ve istemiyorum. Sadakat yok. Cinsel ilişki yok. Hepsi sözleşmede yazılı. Görünüş amacı dışında, sana dokunmayacağım... ama sen istersen, başka."

Lindsey şok içinde ona bakıyordu. "İstersem," diye tekrarladı. "*Senin* dokunmanı mı?"

"Bunu isteyen kadınlar olmuştu." Max ciddileşerek Lindsey'in gözlerine baktı. Mavi gözlerinde yine Lindsey'i etkileyen o pırıltı vardı.

Böyle bir şey olmayacak, dedi Lindsey kendi kendine. *Olmayacak*

Max bir yudum kahve içtikten sonra fincanın üzerinden ona baktı. "O kadar özel bir şey olarak düşünme. Gizlice evleneceğiz... ve kısa sürecek. Anlaşmalı bir evlilik olacak. Dürüstçe ve basit."

"Hayır," dedi Lindsey yumruklarını masaya vurarak. "Basit değil. Hele dürüstçe hiç değil. Bu senin ya-

rarına olacak, benim değil. Oğlumu böyle çirkin oyunlara sürükleyeceğimi sanıyorsan..."

"Oyun olabilir, ama çirkin değil," diye karşılık verdi Max. "Oğlunu bir şeye sürüklemen gerekmiyor. Evlendiğimizi ona söylemene bile gerek yok."

Lindsey daha fazla oturmaya dayanamayarak ayağa kalkıp küçük mutfağın içinde dolaşmaya başladı. "Tabii. Evine taşınıp seninle, yabancı bir adamla, yaşayacağız ve bunu ona açıklamayacağım." Hızla dönüp Max'a nefret dolu gözlerle baktı. "Anlamıyor musun? Zavallı çocuk yeteri kadar çekti. Fergus Habib'e yalan söyleyebilmen için onu kullanamazsın!"

Max ayağa kalkıp onun yanına gitti. "Çocuk beş yaşında. Anlamaz. Ayrıca, Habib'i görmek zorunda değil. Ona arkadaş olduğumuzu ve bir süre benim evimde oturacağınızı söyle."

"İnsanlara ne söyleyeceğim?"

"Basit. Evi beklediğini söyleriz. Büyük bir ev. Bir bekçiye ihtiyacım var."

"Ah, doğru," dedi Lindsey nefretle. Yanından geçip gitmeye çalışırken Max önüne geçti. "Sen deli misin?" diye sordu Lindsey. "Neden evinde bekçilik yapayım? Ben sanatçıyım, senin hizmetçin olacak değilim."

Max tek kaşını kaldırdı. "Doğru, hizmetçim olmayacaksın. Ayrıca, bu ev yıkılacak. Ama oğlunla villada kira ödemeden oturabilirsiniz. Hiç olmazsa bir yıl."

"Bir yıl mı? Hayatımdan bir yıl mı istiyorsun? Oğlumla senin yanında mı yaşayacağız?"

"Çok seyahat ederim. Beni fazla görmeyeceksiniz. Ayrıca, başka nereye gideceksin? Bu evler yıkıla-

cak diyorum. Çok çirkin evler. Sahili yeniden açıp temizlemek istiyorum."

"Yeter!" diye bağırdı Lindsey. "Burada temiz olmayan tek şey sensin. Seni mahkemede görmeyi tercih ederim!"

Max onu omuzlarından tutup yüzündeki ifadeye bakarak güldü. "Espri anlayışın nerede, Lindsey? Bu bir oyundan başka bir şey değil. İstediğim işi elde edebilmek için. İşimi bir tutam çay yaprağı bozdu. Mücadele etmek zorundayım. Karşılığında, kediyi alacaksın."

"Oğluma yalan söylemeyeceğim."

"Söylemek zorunda değilsin. Kediyi alabilecek. Bu da oyunu haklı kılıyor."

"Seni...seni..." diye kekeledi Lindsey başını hızla sallayarak.

"Makul ol. Kimse evli olduğumuzu bilmek zorunda değil. Ve geçmişinde bir boşanma olmayacak. Seni ne kadar düşünüyorum, baksana."

"Kendi planlarım olmadığını nereden biliyorsun? Bir erkek arkadaşım olabilir."

"Hayatındaki tek erkek oğlun," dedi Max. Dokunuşu Lindsey'in sinirlerini bozuyordu. "Bunu seni ilk gördüğümde hissettim. Benim gibisin. Yalnızsın. Sadece oğlun var."

Lindsey onun gözlerinin derinlerinde dolaşan bir şey gördü. Alaycılık mıydı? Tehdit miydi? Kararlılık mıydı?

Max cinsel ilişki olmayacağına söz vermişti, ama Lindsey kendini güvende hissetmiyordu.

Hem de, hiç.

Max'ın elleri sabahlığın üstünden tenini yakıyor,

gülümsemesi aklını karıştırıyordu.

Hayır, Max'ın teklifini kabul edemezdi. Lindsey bunu yapamazdı. "Ya kabul etmezsem?" diye sordu.

"O zaman, aylık bir ödeme planı yaparız. Ayda iki yüz dolardan, kedinin bedelini herhalde yirmi yılda ödeyebilirsin. Tabii, bunun içinde faiz yok."

Yirmi yıl, diye düşündü Lindsey dehşetle. Todd büyümüş, kedi de antika olmuş olacaktı... tabii, o kadar yaşarsa. Açılan bir kapı sesi duyunca başını hemen yatak odasına doğru çevirdi. Todd saçları karışık, kucağında Bozo'yla kapıda duruyordu. Gözlerinde tedirgin ve meraklı bir ifade vardı.

Max'ın söylediklerini duymuş muydu?

Lindsey panik içinde, Max'ın son sözlerini hatırlamaya çalışırken felce uğramış gibiydi.

Max ise, birden neşeli ve dostça bir havaya girmişti. "Todd, adamım," dedi gülümseyerek. "Sonunda tanıştık. Annen sana söyledi mi? Kedini bulan benim. Hastaydı, ama onu iyileştirdim. Onu bulduğuna sevindin mi?"

Todd, Max'ı kuşkuyla inceleyerek başını salladı.

"İyi," dedi Max. Lindsey'in omuzuna dostça vurduktan sonra Todd'un önünde diz çöktü.

"Annenle konuştuklarımızı duydun mu?" diye sordu. "Seninle kedin hakkında konuşuyorduk." Uzanıp Bozo'nun kulaklarını okşadı.

Todd hayır anlamında başını sallayınca, Lindsey rahatladı. Todd bir şey duymamıştı.

Bozo, Max'ın okşayışları karşısında ona doğru uzandı. Sonra Todd'un elinden kurtulup Max'a giderek yarı kapalı gözlerle ve mırıldanarak ayak bileğine sürtünmeye başladı.

Seni küçük hain, diye düşündü Lindsey kediye bakarak.

"Görüyor musun?" dedi Max. "Bozo beni hatırladı. Dostlarını tanıyor." Kediyi alıp yeniden kulaklarını okşadıktan sonra Todd'a verdi. Todd kediyi alırken, Max'a hayranlıkla bakıyordu.

Max cebinden bir bozuk para çıkarıp elinin üstüne koydu. Parayı elinde ileri geri oynattıktan sonra havaya fırlatıp yakaladı.

Elini açtığında para yoktu. Todd'un gözleri büyüdü. Max, Bozo'ya uzanıp parayı kulağından çıkardığı zaman Todd'un gözleri iyice büyüdü.

Max kaşlarını çattı. "Bozo," dedi şaşkın bir sesle. "Hepsi bu kadar mı?"

Yeniden uzanıp Bozo'nun kulağını hafifçe çekti. Kedinin kulağından bozuk paralar dökülürken, Max serbest eliyle paraları yakaladı. "Bak sen," dedi şaşırmış gibi. "Evet, bunlar senin paran olmalı, Todd. Kediden geldi." Paraları Todd'un eline sıkıştırdı.

Todd elindeki paralara, sonra Max'a baktı. Gözleri merak ve hayranlıkla parlıyordu.

Max elini Todd'un burnuna uzatınca bir para daha çıktı. "Sanırım, bu son." Başını sallayarak parayı Todd'un avucuna koydu. "Tılsımlı sabahlardan biri olmalı."

Todd sevinç içinde burnunu ovuşturarak Max'a bakıyordu.

"Annenle, ikinizin... tabii, Bozo'nun da bir süre benim evimde oturacağınızı konuşuyorduk. Sahildeki büyük ev benim. Orayı biliyor musun?"

Todd başını salladı.

"Geldiğiniz zaman sana Bozo'nun bütün macera-

larını anlatacağım," dedi Max. "Dinlemek ister misin?"

Todd heyecan ve sabırsızlıkla başını salladı.

"Ve benim evimde," dedi Max yüzü ciddileşerek. "Sabahlar her an tılsımlı olabilir. Bu çok olur. Annen ve Bozo'yla birlikte bir süre evimde kalmak ister misin?"

Todd'un başı iki kez öne arkaya sallandı. Heyecandan neredeyse dans edecekti.

Max çocuğun saçlarını karıştırdıktan sonra ayağa kalkıp Lindsey'e döndü. "Evet," dedi. "En önemli taraf kabul ettiğine göre, evimde kalacaksınız demektir."

Lindsey ona bakarken sakin olmaya çalışıyordu, ama öfke doluydu. Bu hakça değildi. Max Dunne'nin büyüsü karşısında, küçücük bir çocuğun hiçbir şansı yoktu. Bozo bile onun tarafına geçmişti.

"Gelmeniz beni çok sevindirecek," dedi Max, Lindsey'in gözlerine bakarak. "Hepinizin."

Lindsey, Todd'un hatırı için zorla gülümsemeye çalıştı. Max'ın gözlerinin derinliklerinde zafer pırıltısı vardı.

Senden nefret ediyorum, dedi bakışlarıyla Max'a.

Max alaycı bir ifadeyle gülümsedi. *Biliyorum,* diyordu. *Ama önemli değil, çünkü artık benimsin.*

BEŞİNCİ BÖLÜM

O gün öğleden sonra evlendiler. Max'ın arkadaşı, varlıklı ve ilginç bir yazar olan Hamish Cordwainer'in bir uçağı vardı. Max'la Lindsey'i uçakla Alabama, Dothan'a götürdü.

Alabama eyaletinde evlenmek için bir bekleme süresi gerekmiyordu. Oysa, Florida'da böyle bir süre zorunluğu vardı ve zaman çok önemliydi. Habib üç gün sonra geliyordu.

Max'la Lindsey bir araba kiralayıp evlenme iznini aldıktan sonra, Cordwainer onları Dothan'daki küçük bir kavun çiftliğine götürdü. Çiftlik altmışlı yıllarda *Hippi*'lerin evi olmuştu. O sırada da, çiftlikte kendisine *Gökkuşağı* adını takan bir *Guru* yaşıyordu ve bir yetki belgesiyle nikah kıyabiliyordu.

Lindsey bütün bunlardan hiç hoşlanmamıştı. Tek istediği her şeyin bir an önce bitmesiydi.

Todd'u yine Naomi'ye bırakmıştı. Max onlara villayı açmıştı. Lindsey onların orada eğleniyor olduklarını biliyordu, ama yine de suçluluk ve huzursuzluk duyuyordu.

Ne yapacağını Naomi'ye söyleme fırsat olmamıştı. Ama onu da o oyuna karıştırmak zorunda kalmıştı.

Max'a, villada yalnız kalmayacağını, Naomi'nin de gelmesi gerektiğini söylemişti. Ama durumu ve Max'ın evlerini yıkmak istediği gerçeğini Naomi'ye nasıl anlatacağını bilmiyordu.

Tedirgin gözlerle güneş altındaki Alabama kırlarına bakarken, Max omuzuna hafifçe vurdu. Dokunuşu masumca olmasına karşın, Lindsey elektriğe tutulmuş gibi sıçradı.

"Oğlanı merak etmekten vazgeç," dedi Max. "Keyfi yerindedir. Villada yapacak çok şey var."

"Ondan son zamanlarda çok uzak kaldım," dedi Lindsey.

"Gittiğini fark etmeyecek bile." Max'ın soluğu Lindsey'in boynunu okşayarak tüylerini ürpertiyordu.

Max Dunne kocası olmak üzereydi.

Rahip *Gökkuşağı*'nın üstünde iş tulumu vardı, ama gömleksizdi ve ayakları çıplaktı. Uzun, kır saçları ve göğsüne kadar uzanan sakalıyla ilginç bir tipti.

Nikah töreninin kavun tarlasında yapılmasını istiyordu. Tarlanın verimliliğinin, evliliklerine uğur getireceğini söylemişti. Max bu sözlere sırıtırken, Lindsey kızarıp bozarmıştı.

Rahip tarlada çıplak ayaklarla önlerinde durup anlaşılmaz bir şeyler söylerken, büyük bir domuz onları seyrediyordu. Rahip sonunda yüzünde Lindsey'i ürküten bir ifadeyle onlara baktı. "Evlendiniz," dedi birden. "Gelini öp."

Lindsey karşı koymaya çalıştı, ama Max onu kollarına hapsederken sesi boğazında kaldı.

"Adamı duydun," dedi Max onu öpmek için eğilirken.

Bu bir şaka olmalıydı. Ama değildi. Max'ın sıcak ve yumuşak dudakları dudaklarını kavradı. Alabama güneşi öpüşmenin ateşini artırır gibiydi. Tarlalardan gelen kokular başını döndürüyordu.

Max'ın kolları sert ve güçlüydü, ama onu tutuşunda bir yumuşaklık ve koruyuculuk vardı.

Lindsey istemeden aldığı zevki kendi kendine itiraf etti.

"Hımm," dedi Rahip. "Şimdi paramı ödeyebilirsiniz."

"Duydun mu, Mrs. Dunne?" diye fısıldadı Max.

Lindsey sıçrayarak kendine geldi. Max'ın ağzından alaycı bir sesle çıkan, *Mrs. Dunne* sözleri onu soğuk bir şokla sarsmıştı. Korkuyla gözlerini kırpıştırarak Max'a baktı.

Max'ın ağzında çarpık bir gülümseme vardı. Keyifliydi ve Lindsey neden olduğunu biliyordu. Onu öpmüştü ve Lindsey bundan *hoşlanmıştı.* Max oğlunu, kediyi ve bir an için onu bile büyülemeyi başarmıştı.

Max cebinden cüzdanını çıkarıp, adamın kirli eline yüz dolar koydu. Sonra Cordwainer'e döndü. "Sen şahitsin," dedi. "Her şeye tanık oldun."

"Hiçbir şeye," dedi Corwainer bakışlarını domuzdan ayırmadan. "Bu hayvanı seyrediyordum. Gördüğüm en kötü bakışlara sahip. Kesinlikle doğal olmayan bir şey var."

Rahip kolunu kaşıyarak önce domuza, sonra Cordwainer'e baktı. "Önceki hayatlarınızda tanışıyor olmalısınız."

Cordwainer pis pis adama bakarken, Max onu neredeyse sürükleyerek oradan uzaklaştırdı. Cordwai-

ner omuzunun üzerinden domuza bakmaya devam ediyordu.

Max'ın diğer kolunun altında bir kavun vardı. Rahipten bir düğün armağanıydı bu. "Sen de," dedi Cordwainer'e. "Bizi kutlamayacak mısın?"

"Evlilik kutlama sebebi değildir," dedi Cordwainer. "Ancak boşanma kutlanır."

Dothan'da kısaca durup evlilik belgesini, Habib'in New York'ta kaldığı otele faksla gönderdiler. "Tamam," dedi Max. "Bu onu ikna edecek."

Lindsey olanları çok saçma buluyordu.

Alabama'ya sürüklenip bir kavun tarlasında evlenmişti. Rahip eski bir *Hippi*'ydi, tek şahit tören boyunca bir domuzla bakışıp durmuştu. Dolayısıyla, gerçek şahitleri sadece bir domuzdu.

Tebrikler, Mrs. Dunne diye düşündü. *Çılgınlar dünyasına hoş geldin.*

Lindsey'le Max villaya vardıklarında, Todd'la Naomi'yi dondurma yiyerek televizyon seyrederken buldular. Bozo, Todd'un yanında kıvrılmış uyuyordu.

Lindsey konuşmak için Naomi'yi diğer odaya çağırınca Max, Todd'la birlikte kaldı.

Lindsey kapıyı kapar kapamaz duvara dayanıp elleriyle yüzünü kapadı.

Naomi, "Bu ev bir saray gibi," diyordu etrafa bakınarak.

"Naomi, burada daha uzun süre kalmak ister misin?"

"Oh, hem de nasıl!"

"Naomi... Todd'la ben bir süre burada kalmak zorundayız. Yanımda bir arkadaşa ihtiyacım var. Max Dunne'yle bu gün... evlendik."

"Ne?" Naomi şaşkınlık içinde avuçlarını yanaklarına vurdu.

Lindsey açıklamaya çalışırken Naomi sorularla onun sözünü kesip duruyordu.

Sonunda durum açıklığa kavuştu, ve Naomi, "Seni bu karışıklığın içinde yalnız bırakamam, Lindsey," dedi. "Ayrıca, başka nereye gideceğiz? Burada kalıp bütün yemeklerini yiyerek ondan öcümüzü alırsak çok iyi olur. Ama uğursuz bir ses duyuyorum... Naomi Feldman bin kilo olacak."

Lindsey gülecek durumda değildi. Naomi ayağa kalkıp Lindsey'e sarıldı. "Biliyorum, komik değil. Ama gülmekten başka ne yapabiliriz?"

Lindsey asık suratla. "Sanırım, ben delirdim."

Naomi odadaki zenginliğe bakarak omuz silkti. "Tatlım, hiç değilse, modern bir tımarhanedeyiz!"

Lindsey akşam üstünü Max Dunne'den mümkün olduğu kadar uzak durmaya çalışarak geçirdi.

Villaya taşınmak için Naomi'yle birbirlerine yardım ederek eşyalarını topladılar. Todd o kadar heyecanlıydı ki, onu uyutmaya çalışmak yararsızdı.

Naomi'nin evinde giysileri toplarlarken Todd, Lindsey'in şortunu çekerek onu şaşırttı. "Yarın tılsımlı bir sabah mı olacak?"

Lindsey işini bırakıp ona baktı. Sakin görünmeye çalışıyordu. "Bilmiyorum. Olabilir. Söz veremem."

Oğlu konuşmuştu!

Todd, "Max belki yunusbalığı günü yaparız, dedi. Yapabilir miyiz?"

"Yunusbalığı günü mü? Ne olduğunu bilmiyorum."

Todd ona hayal kırıklığıyla baktı. "*Yunuşbalığıyla* beraber bir gün," dedi bastırarak.

"Bakarız," dedi Lindsey, Max'ın ne için söz verdiğini bilmiyordu.

Todd, Naomi'nin dokuma kiliminin etrafında dolaşmaya başladı. "Tılsımlı günler, yunusbalığı günleri," diye makamla tekrarlıyordu.

Lindsey'le Naomi bakıştılar. Max Dunne gibi bir hain böyle bir mucizeyi nasıl yaratmıştı?

"Mrs. Feeney adında bir komşum vardı," dedi Naomi alçak sesle. "Tanrının mucizelerine akıl ermez, derdi."

Lindsey dudağını ısırarak başını salladı. "Ama Max şeytanın kendisi."

Todd o gece yatmaya gitmemek için inatla direniyordu. Genellikle yumuşakbaşlı bir çocuktu, ama yorgunluk onu hırçınlaştırmıştı.

Lindsey sonunda onu kucaklayarak yatağına götürmek zorunda kaldı. Ama çocuğun gözleri mahmurlaşmasına rağmen, inatla uyumuyordu.

Lindsey onu yatırdıktan sonra kitap okumaya hazırlanırken, Todd hala yataktan kalkmak istiyordu. Onun kıpırtısından rahatsız olan Bozo bile, kanepenin üstüne gitti.

Evin diğer yerleri gibi, o odada da çekici birçok şey vardı. Bir köşede kocaman bir televizyon duru-

yordu. Sürgülü kapılar, denize tepeden bakan bir balkona açılıyordu. Bir dolabın üstünde teyp ve yığınla kaset vardı.

Esintiyle sallanan ipek perdelerle yatakların üstündeki saten örtüler açık yeşildi. Grimsi yeşil duvar kağıtları deniz kabukları desenleriyle süslüydü.

"Artık yat, Todd," dedi Lindsey belki yüzüncü kez. "Yoksa kitap okumayacağım."

Todd ona hem inatçı hem de kuşkulu bir bakış attıktan sonra ikiz yataklara baktı.

"Evet," dedi Lindsey güven vererek. "Ben de burada yatacağım. Naomi de, yandaki odada. Tıpkı evdeki gibi."

O sırada odanın kapısı açılınca Lindsey başını çevirdi. Max eski bir tulumla yine parlak renkli, bu kez zebra desenli bir gömlek giymişti. Elinde bir gitar vardı. Ne zaman ortaya çıksa, kendisiyle birlikte bir tedirginlik getiriyordu.

Max, Lindsey'e bakmadan Todd'a yönledi. Komik bir şekilde kaşlarını çatmıştı. "Hey,.. hala uyanık mısın? Yat aşağı, seni Ayıbalığı! Yoksa, seni bir kazan muzlu tatlının içine atarım ve bu çok korkunç bir ölüm olur."

Tom kıkırdayarak yattı.

Max onun başucuna gitti. "Bu ne? Gözlerin hala açık mı? Sıkıca kapa. Sana Bozo'nun hikayelerini anlatacağım. Yoksa, dinleyemezsin."

Todd gözlerini hemen yumdu, ama gülüyordu. Max bir iskemle alıp karyolanın yanına çekti. Otururken dirseği Lindsey'in koluna sürtündü.

Dokunuşu her zaman olduğu gibi Lindsey'i sebepsiz yere altüst etmişti. Damarlarında bir sıcaklık

akmaya başladı.

Ama Max onun farkında değil görünüyordu. Gitarın akordunu yapmaya başladı.

"Bu Bozo'nun şarkısı," dedi bir tele vurarak.

Bozo, Todd'un kedisiydi,

Ama kayboldu... tuhaf.

Gezmeye mi gitti? Yolunu mu kaybetti? Yoksa, onu korsanlar mı kaçırdı?

Yoksa bir uzay gemisi mi?

Bilmiyorum, bilmiyorum.

Max şarkıya devam ederken, Todd yüzünde hafif bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Lindsey yorganı düzeltip Todd'u örttükten sonra, gidip balkon kapısını hafifçe açtı. İçeriye ılık, tuzlu bir rüzgar girerek saçlarını uçuşturdu ve burnuna denizin kokusunu getirdi.

"Todd'un güven duygusuna ihtiyacı var. Bu kadar değişikliği kaldıramayacak."

Max bir an sessiz kaldı. "Benim suçum olduğunu mu söylüyorsun?"

Lindsey dönüp ona bakmadı. "Evet. Senin suçun."

"Ama onu ben uyuttum."

"Evet. Çok akıllıcaydı," dedi Lindsey soğuk bir sesle. "Ve etkileyiciydi. Ama onu bu saate kadar uyanık tutan da sendin. Dediğim gibi, bu yaşam tarzı onun için fazla...

"Ama seninki de çok durgun."

"Bizim için uygun. Şarkıya teşekkürler. Ve iyi geceler. Benim için de uzun bir gün oldu."

Lindsey bu sözlerine rağmen balkona çıktı ve kollarını göğsünde kavuşturup denize bakmaya başladı. Max'ın gideceğini umuyordu. Ama Max gideceğine balkona çıkıp kapıyı arkasından kapadı. "Kedinin dışarı çıkmasını istemiyorum. Ve konuşmamız gerek."

"Yarın konuşabiliriz."

"Üç gün sonra evli gibi davranacağız. Konuşmamız gerek."

"Bekleyebilir."

"Hayır. Birbirimizi yakından tanımalıyız. Habib birbirimize aşık olduğumuz sanmalı."

Lindsey yeniden denize doğru döndü. "Aşık," dedi alaycı bir ses tonuyla. Sahile vuran dalgaların beyaz köpüklerine bakıyordu. Villanın sol tarafında uzun, yıpranmış bir iskele vardı. Sarı lambaları siyah sularda solgunca parlıyordu.

"Aşık," diye tekrarladı Max ondan daha alaycı bir sesle.

"Çok zor bir rol olacak."

"İkimiz için de."

"Böyle şeylerde sen daha iyisin," dedi Lindsey.

Max onun yanına geldi. Lindsey bakmadı ama onu hissedebiliyordu. Max sanki güçlü sinyaller gönderiyordu ve Lindsey elinde olmadan sinyalleri alıyordu. Bu ürkütücüydü. Hafifçe titredi.

"Üşüyor musun?"

"Hayır."

"Sinirli misin?"

"Tabii, sinirliyim. Böyle bir şey hiç yapmamıştım. Kedi olmasaydı, yine yapmazdım."

"Anlıyorum," dedi Max. "Kocanın anısını kirlet-

mek istemiyorsun. Meraklanma ben o kadar kötü biri değilim."

Max birden Lindsey'in sol elini tutup kaldırınca, altın evlilik yüzüğü yıldızların ışığında hafifçe parladı. "Onun yüzüğünü çıkarman için seni zorlamadım, farkındaysan."

"Hiç değilse, bu var," dedi Lindsey elini çekip şortunun cebine sokarken. Max'ın dokunuşuyla teninde oynaşan tuhaf heyecanı durdurmak için yumruğunu sıktı.

"Bana kazayı anlatacak mısın?" diye sordu Max. "Yoksa, bu konuda Habib'e söyleyecek bir yalan mı bulayım?"

Lindsey bakışlarını yeniden okyanusun karanlığına çevirdi. "Anlatacak bir şey yok. Minneapolis'te yaşıyorduk. Kasım ayıydı. Jerry... kocam... Todd'la birlikte alışverişten dönüyordu. Benim için alışveriş yapmışlardı; ertesi gün doğum günümdü. Çok kötü kar yağıyordu. Araba buzlu yolda kayınca Jerry kontrolü kaybetmiş ve otomobil köprü korkuluğuna çarpmış. Ve... o anda ölmüş..." Lindsey alt dudağını ısırdı. "Todd yaralıydı, tam olarak kendinde değildi. Onun için... çok korkunç bir olaydı."

Max bir an bir şey söylemedi. "Üzüldüm."

Lindsey bu gibi anlamsız teselli sözcüklerinden bıkmıştı. Max'a karşı zaten sabrını yitiriyordu. "Ne kadar kibarsın," dedi alaycı bir ifadeyle.

"İçten söylüyorum. Üzüldüm, lanet olsun." Max'ın sesi öfkeliydi. "Çocuğun çok şey geçirdiğini anlıyorum. Onu bir psikoloğa filan götürmeyi hiç düşünmedin mi?"

Lindsey dönüp ona baktı. "Tabii, onu doktorlara

götürdüm. Ama zamanın en iyi tedavi olduğunu söylediler. Ve yer değişikliği önerdiler. Kardan korkuyordu. Dehşete kapılıyordu."

"Sen de buraya geldin."

"Bir daha kar görmek istemiyordum. Ve denize yakın olmak Todd'u mutlu ediyordu. Onu burada da bir doktora götürüyorum. Haftada bir kez. O da aynı şeyi söylüyor. Zaman gerekli."

Sertleşen rüzgar Max'ın saçlarını karıştırıyor, gömleğini vücuduna yapıştırıyordu. "Ya sen? Senin de olayı atlatman uzun zaman alacak mı?"

Lindsey sahildeki küçük evine baktı; karanlık ve boştu. "Todd'un gözlerinde o üzgün bakışı görünce, bazen..."

"Bunu demek istemiyorum. Onun, senin için ne kadar önemli olduğunu bir aptal bile anlayabilir. Kocanı kaybetmenden söz ediyorum."

Lindsey ellerini ceplerinde daha derine sokarak iyice sıktı. "Açık olacağım, Mr. Dunne. Kocamı ölümünden uzun zaman önce kaybetmiştim."

Max kaşlarını çatarak ona baktı. "Önce mi?"

Lindsey vücudunu dikleştirdi. "Senin gibi bir adamdı. Evliliğin bir oyun olduğunu sanıyordu. Bağlılık onun için anlamsız bir şeydi. Baba olmanın sıkıntı veren bir sorumluluk olduğunu düşünüyordu."

"Demek istediğin..."

Lindsey sözünü kesti. "Evliliği ve babalığı ciddiye almadığını söylüyorum. Ara sıra ilgilenir görünmek için ufak tefek şeyler yapardı. O akşam Todd'u alışverişe götürmesi de bunlardan biriydi. Acı, değil mi? Değişiklik olsun diye güzel bir şey yapmaya kalktı, ve..."

"İyi de," dedi Max alçak sesle. "Neden onunla kaldın?"

Lindsey çenesini kaldırdı. "Kalmayacaktım. Onu bırakacaktım. Noel'den sonra. Ama buna gerek kalmadı. Kar fırtınası bu sorunu acı bir şekilde halletti."

Max onun sırtına, gergin omuzlarına baktı. Kendini kontrol etmeye çalıştığı belliydi. Bunu düşünmek Max'ın içinde tuhaf bir boşluk hissi yarattı. "Lindsey," dedi biraz sonra. "Ağlıyor musun?"

"Hayır," dedi Lindsey. Ama sesi boğuktu ve Max onun yalan söylediğini biliyordu.

Ona yaklaşmak, onu teselli etmek istiyordu ama bunu yapmaması gerektiğini de biliyordu. Çünkü Lindsey onun dokunuşlarından ürküyordu. Max ise, reddedilmeye alışkın değildi ve bu onu sinirlendiriyordu.

Ama yine de ona yaklaşıp kulağına eğildi. Lindsey'in saçları dudaklarına değiyordu. "Neden o yüzüğü hala takıyorsun?" diye sordu alçak sesle.

"Unutmamak için."

"Neyi?"

"Bir daha aşık olmamayı," dedi Lindsey acı bir ses tonuyla. "Bu konuşmadan sıkıldım. Artık gider misin, lütfen."

Max ona dokunmak için duyduğu arzuyla mücadele ediyordu. "Evet," dedi. Lindsey'in yaban çiçekleri kokan parfümünü duyabiliyordu. "Gidiyorum. Şimdilik."

Lindsey iyi geceler demek için döndüğünde, Max'ın yüzündeki bir şey onu durdurdu. Max ona uzun bir süre baktıktan sonra, ağzı o tanıdık, alaycı ifadeyle çarpıldı.

Arkalarından dalgaların boğuk sesiyle cırcırböceklerinin cıvıltıları geliyordu.

"İyi geceler... Mrs. Dunne."

Lindsey bir süre tek başına orada durup denizin sakin sesini dinledi.

ALTINCI BÖLÜM

Kahvaltıdan sonra bahçede oturuyorlardı. Her taraf çiçekler içindeydi. Bahçenin ötesinde, güneşin altında pırıl pırıl parlayan okyanus uzanıyordu. Bu yeni, lüks dünya Lindsey'e hala gerçek görünmüyordu.

Gece pencereler açık uyumuştu. Uyandığında bahçeden taze kahve ve kek kokuları geliyordu. Evin içinde birisi elektrik süpürgesiyle temizlik yapıyordu.

Max onları kahvaltıya çağırmak için kapıya gelmişti. Kahvaltıda çok neşeliydi. Naomi'ye takılarak onu güldürüyordu. Todd'u zaten fazla uğraşmadan büyülemişti. Lindsey bile onun çok cana yakın olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Lindsey'le Naomi birbirlerine bakarak, gözleriyle sessizce konuştular.

Todd'u çok etkiledi, diyordu Naomi'nin koyu renkli gözleri. *İyi anlaşıyorlar.*

Lindsey'in sert bakışları ise, *Todd ondan hoşlanabilir, ama ben değil,* diye karşılık verdi.

Sorumsuz insanlar çoğunlukla eğlendirici olduklarından çekici görünürlerdi. Ama onlara güvenile-

mezdi.

Max bu arada, yine gitar çalıp şarkı söyleyerek Todd'u eğlendiriyordu. Şarkısını bitirip gitarı kenara koydu. "Bu kadar yeter. Daha fazla söylersem, annenin kulakları düşebilir."

Todd güldü.

Naomi, "Güzel söylüyorsunuz, Mr. Dunne," diye araya girdi. "Sesiniz ...olağanüstü."

Naomi, sen de bana ihanet etme! Lindsey arkadaşını uyararak baktı..

Max alçakgönüllü olmaya çalışarak Naomi'ye gülümsedi.

"Bu tılsımlı bir sabah, değil mi?" diye sordu Todd.

Max kaşını kaldırdı. "Bilmem. Tılsımlı mı?"

"Bana öyle geliyor," dedi Todd.

Max dudaklarını büzüp başını salladı. "Bu sabah kulaklarını yıkadın mı?"

Todd bunun tılsımla ne ilgisi olduğunu anlayamamıştı.

"Hmmm," dedi Max, Todd'a doğru eğilerek. "İyi yıkamamışsın. Orada bir şeyler görüyorum."

Max onun kulağından pembe bir gül goncası çıkarınca, Todd'un gözleri heyecanla parladı.

Max yeniden Todd'un kulağına uzandı. "Çok şey var."

Bu kez beyaz bir gonca, pembe bir çiçek ve bir mantar çıkardı. Todd mantarı görünce, artık gülmekten karnını tutarak yere düştü.

Naomi de ona katılmıştı. Lindsey gülmemek için kendini tutarak yüzünü denize doğru çevirdi. "Kalk yerden, Todd," dedi dişlerinin arasından. "Gömleğin kirlenecek." Gözucuyla Todd'un hemen toparlandığı-

nı gördü.

Max uzanıp onu ayağa kaldırdıktan sonra eliyle gömleğini temizledi. "Kes sırıtmayı," dedi Max. "Yüzün tersyüz olacak. O çiçekleri neden Mrs. Feldman'a vermiyorsun? Çiçekli bluzuna çok yakışır."

Todd yüzünün tersyüz olacağı düşüncesine bir kez daha katıla katıla gülerek çiçekleri toplayıp Naomi'ye verdi.

"Güzele gül," dedi Max.

Lindsey ona ters bir bakış attı, ama Max aldırmadı. Gözlerinde bir pırıltıyla Lindsey'e bakarak gülümsemeye devam ediyordu.

"Kulağımda başka bir şey var mı?" diye sordu Todd. Max'ın yanına gidip başını dizine koydu.

Max inceliyormuş gibi yaptı. "Tek kalan şey kulak."

Todd dirseklerini onun dizlerine dayadıktan sonra, umutla yüzüne baktı. "Bu tılsımlı bir sabahsa, Yunusbalığı Günü olabilir mi?"

"Hayır," dedi Max. "Pazar günleri Yunusbalığı Günü olmaz. Sen herkesin kahvaltısını yediğinden emin misin?"

Todd başını salladı. "Ben yedim. Sen yedin. Naomi yedi. Annem yedi. Bozo yedi."

Max anlamlı bir ifadeyle dalgaların üzerinde uçan bir pelikana baktı.

Todd'un yüz ifadesi değişerek dönüp Lindsey'e baktı.

Lindsey anlamıştı. "Aylak," dedi alçak sesle. Todd onu her sabah beslediği için, kuş o anda evin etrafında dolaşarak yemek bekliyordu.

"Balık almadım," dedi Lindsey unutkanlığına kı-

zarak.

Todd, "Sizde balık var mı, Mr. Dunne?" diye sordu çekinerek.

"Max," dedi Max. "Hayır. Bitti. Üzgünüm." Naomi'ye döndü. "Biraz balık alıp Todd'la kuşu besler misin? Zahmet olmazsa."

"Memnun olurum," dedi Naomi. "Zaten eve gitmem gerekiyordu. Oya işimi unuttum."

"*Oya işi,*" dedi Max etkilenmiş görünerek. "Annem de oya işi yapardı. Çok güzel bir sanat. Ve sabır isteyen bir iş."

"Ah," dedi Naomi yüzünü buruşturarak. "Amatörce yapıyorum."

"Balıkların parasını ben vereceğim," dedi Max cebinden elli dolar çıkararak. "Biraz fazla alın, hemen bitmesin. Todd'un beslemesi gereken bir arkadaşı var, değil mi?" Todd'un sırtına hafifçe vurduktan sonra onu Naomi'ye doğru itti, ve onlar gözden kayboluncaya kadar bekledi. "Günaydın, Mrs. Dunne. Dişlerini gıcırdatmayı kesersen, çok daha sevimli olacaksın."

"Sen de dişlerimi gıcırdatmama sebep olmayı kes."

"Ben mi? Ben bir şey yapmadım."

"Ya."

"Hadi," dedi Max ayağa kalkıp başıyla sahili işaret ederek. "Belki, bir yürüyüş ikimize de iyi gelir."

Lindsey ayağa kalkarken yüz ifadesi hiç değişmedi. Üstünde sarı bir pantolonla kısa kollu bir bluz vardı. Saçları sarı bir kurdeleyle bağlıydı, ama kurdele rüzgardan gevşemişti. Kaşlarını çatarak kurdeleyi sıkmaya çalıştı.

"Bana bırak," dedi Max arkasına geçerek.

Max'ın parmakları ensesine dokununca, Lindsey'in içinde küçük ürpertiler dolaştı. "Kendim yaparım."

"Öyleyse, bağlarken neden iyi yapmadın?" diye karşılık verdi Max. "Sus ve kıpırdamadan dur. Ben denizciyim, unuttun mu? Düğüm atmakta ustayım."

"Sen sadece haylazlıkta ustasın," dedi Lindsey. Hiç kıpırdamadan duruyordu, çünkü Max'ın yakınlığı onu rahatsız ettiği için, işini bir an önce bitirmesini istiyordu.

Max sırtına dostça bir şaplak vurdu. "Tamam," dedi. "Harika bir düğüm attım. Şimdi, ayakkabılarını çıkarıp pantolonunun paçalarını kıvır. Yoksa, sandaletlerin berbat olur. O kadar da gergin olma. Gevşemeye ihtiyacın var."

"Sen ikimiz için de yeteri kadar gevşeksin," dedi Lindsey.

Max gülüyordu.

Lindsey sağ ayağını sıraya koyup sandalının tokasını açtıktan sonra pantolonunun paçasını dikkatle kıvırdı. "Seyretmeyi bırak," dedi. "Ve sırıtmayı da." Lindsey diğer sandaletini de çıkarıp paçasını kıvırdı. "Sen de biraz düzgün giyinsen fena olmaz. Değerli Mr. Habib'in geldiği zaman giyecek daha iyi bir şeylerin olduğunu umarım."

Max kaşlarını çattı. "Giysilerimin nesi var?"

Lindsey sahile giden taş patikaya doğru yürümeye başlayınca Max da peşinden gitti.

"Giysilerimin nesi var, dedim?"

"Her şeyden önce, üstünde giysi yok!" dedi Lindsey onun hemen hemen çıplak göğsüne bakarak

Ama baktığına pişman oldu, çünkü Max'ın göğsü çok seksiydi.

"Florida havasına uygun giyinmeye çalışıyorum," dedi Max çıplak karnına vurarak. "Başka ne var?"

Lindsey ellerini ceplerine soktu. "Gömleklerin," dedi. "Çok korkunç."

"Ha," dedi Max. "Bu Hawai gömlekleri çok kaliteli, koleksiyon olacak şeyler."

"Olabilir," dedi Lindsey. "Ama çok çirkin."

Max durdu ve Lindsey'i de kolundan tutarak durdurdu. "Bu sabah arı gibi sokuyorsun. Ama neden olduğunu biliyorum."

"Her zaman dokunmak zorunda mısın?" diye sordu Lindsey onun eline bakarak.

"Evet," dedi Max. "Sorununun ne olduğunu bilmek ister misin? Kıskanıyorsun."

Lindsey öfkeden kızardı. "*Kıskanıyor muyum?*"

"Evet."

Max'ın bakışlarındaki keskinlik Lindsey'i şaşırttı. Geri çekilmek istedi, ama Max kolunu bırakmıyordu.

"Kıskanıyorsun," diye tekrarladı Max. "Oğlunun benden hoşlanması seni delirtiyor. Buna dayanamıyorsun."

"Saçma," dedi Lindsey öfkeyle. "Sadece, onu kandırman hoşuma gitmiyor. Dalaverecinin tekisin."

"Onu *eğlendiriyorum,*" dedi Max. "Eskiden sihirbazlık yapardım. Bu bir suç mu?"

Lindsey geri çekilince, Max bu kez onu bıraktı. Sahile varmışlardı ve Lindsey hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Max uzun bacaklarıyla hiç zorlanmadan, adımlarını ona uyduruyordu. "Bak..." diye başladı, ama Lind-

şey onu susturdu.

"Birkaç ucuz sihirbazlık numarası," diye mırıldandı nefretle. "Birkaç aptal şarkı. Ve sonu gelmez rüşvetler."

"Rüşvet mi?"

"Evet. Dondurmalar, video oyunları ve Yunusbalığı Günü sözleri..."

"Bu rüşvet değil. Ben hayatı seviyorum ve eğleniyorum."

Lindsey ona öfkeli bir şekilde baktı. "İnsanları büyülemeyi seviyorsun. Küçük bir çocuğun sana taparcasına hayran olması Mr. Habib'i çok etkiler, sanırım." "Bana bir kez olsun, sırtıma hançer saplamayı hayal etmeden bakamaz mısın?"

"Sana oğlumu kandırmaktan vazgeç, dedim. Buna dayanamıyorum."

Max başını salladı. "Tanrım, ne kadar kıskançsın."

"Değilim!"

"Değilim!" diye tekrarladı Max alay ederek. "Tek bildiğim, çocuğun bu sabah, dört haftadır konuştuğundan daha fazla konuştuğu. Bundan mutlu olacağını sanırdım. Ama hayır, değilsin."

Lindsey şaşkınlık içinde ona bakıyordu.

"Çocuğun sorunlarının bir kısmı da sensin," dedi Max başını sallayarak "Konuşmuyor, çünkü konuşmak zorunda değil. Onu çok iyi anlıyorsun. Sana bakması yetiyor... ne istediğini anlıyorsun. Ama ben onu konuşturuyorum."

Lindsey durup ona döndü. Ağzı açıldı, ama konuşamadı. Sanki birden felce uğramıştı.

"Bana öyle bakma," diye uyardı Max yüzünde öfkeli bir ifadeyle. "Benden bir şey istediği zaman soru-

yor. Ama sana sorması gerekmiyor. Onu zorlamıyorsun. Ben zorluyorum."

Lindsey öfkeyle birlikte suçluluk ve üzüntü duyduğunu fark etti. Max'ın söyledikleri doğruydu ama bu onu rahatsız ediyordu. Todd'u aklını okuyacak kadar çok seviyordu. Ve onu anlayabildiği için kendinden her zaman gurur duymuştu.

Oğluna yardım etmek isterken ona zarar mı vermişti?

Max çapkın, ahlaksız... ya da ne olursa olsun, onun yapamadığını yapmıştı. Hem de, bir günde. Çocuğu açmıştı.

Gözlerine yaşlar dolarken Max'a arkasını dönüp sargılı elini ağzına kapadı.

"Lindsey," dedi Max. "Lindsey. Ah, Tanrım, yine ne yaptım?" Onu omuzlarından tutup kendine doğru çevirdi.

Lindsey onun genellikle gülen gözlerindeki sıkıntılı ifadeyi görünce şaşırmıştı. Bakışlarını ondan kaçırmak istedi, ama Max elini çenesinin altına koyarak onu kendisine bakmaya zorladı. Diğer koluyla da, onu sarıp kendine çekti.

Ve Lindsey ona dayandı.

Max uzun boylu ve güçlüydü. Ona güven duygusu veriyordu. Lindsey'in sığınağa ihtiyacı vardı ve ona sığınmak istiyordu.

Birden heyecandan bitkin olduğunu fark etti. Sadece son birkaç günün heyecanı değildi bu. Jerry'nin ölümünden beri, on sekiz aydır yaşadığı acı ve karışıklığın verdiği bitkinlik de değildi.

Hayır, diye düşündü başı Max'ın göğsünde dururken. Yılların sıkıntısıydı. Başarısız bir evlilik, serse-

ri bir koca ve bütün bunlara karşı aşırı hassas bir çocukla tükenmişti. Uzun zaman mücadele etmiş, uzun zaman tek başına dayanmıştı. Ama artık çok yorgundu.

Yıllarca güçlü olmaya, her şeyi doğru yapmaya çalışmıştı. Bazen gücünün azaldığını hissediyordu.

Max ona iki koluyla birden sarıldıktan sonra dudaklarını saçlarına bastırıp bir şeyler mırıldandı. Ne söylediğini Lindsey anlamıyordu. Max'ın sesi alçaktı ve sözleri rüzgar ve denizin sesinde boğuluyordu.

Lindsey can halatına sarılır gibi onun yakasını tuttuğunu fark etti. Max'ın güneş yanığı teni sabun kokuyordu. Kıvırcık kılları Lindsey'in yanağını gıdıklıyor, yürek atışları hızlanıyordu. Onun kaslı bacaklarını vücudunda hissediyordu, ama daha çok kollarının koruyucu çemberinin etkisinde kalmıştı.

"Tamam," dedi Max onun saçlarına doğru. "Halledeceğiz."

Bana sarıl, diye mırıldanmak istedi Lindsey. *Sadece bir an için. Bana kimse sarılmayalı uzun zaman oldu. Çok uzun.*

Ama bu düşünce onu korkuttu.

Belki de Max'ın istediği, planladığı buydu. Ancak Lindsey sadece duygusal olarak değil, fiziksel olarak da baştan çıkmıştı. Kendini zorlayarak ondan uzaklaştı.

Max onu omuzlarından tutarak, "Birbirimizden hoşlanmamız o kadar kötü bir şey değil," dedi. "Biraz eğlenmek suç mu?"

"Eğlenmek," dedi Lindsey sıkıntıyla. "Tek düşüncen bu mu?"

Max onun gözlerine baktı. Çenesi kasılmıştı ve şa-

kağındaki bir damar atıyordu. "Evet," dedi yavaşça. "Tek düşüncem bu."

Ama bakışları çok ciddiydi. Esrarlı bir ifadeyle parlayan gözlerinin arkasında ne vardı?

Max, "Eğlenmek," diye tekrarladı, kendi kendini inandırmaya çalışır gibi. Sonra sözlerini kanıtlamak istercesine, Lindsey'i kollarına alıp hızla denize doğru koşmaya başladı.

"Hayır!" diye bağırdı Lindsey. Ama Max onu hiç ağırlığı yokmuş gibi taşıyordu. Dalgalar dizlerine vurmaya başlayıncaya kadar koştular.

Lindsey'in yüzüne bir dalga çarptı ve, "Boğuluyorum!" diye bağırmaya başladı.

Max onu daha sıkı tuttu. "Eğleneceksin, ve güleceksin! Oğlun gibi senin de gülmeye ihtiyacın var." Sonra çılgın kahkahalar atarak Lindsey'le birlikte dalgaların arasına daldı.

Lindsey ağzından sular saçarak ve bağırarak Max'a vuruyor, tekmeler atıyordu. Ama bu, Max'ın maskaralıklarını daha da artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Sonunda, Lindsey kendini tutamayarak gülmeye başladı.

Üstlerinden sular akarak villaya doğru yürürlerken, hala gülümsüyorlardı. İkisinin de görünüşü berbattı. Max'ın iğrenç gömleği göğsüne yapışmış, saçları gözlerine düşmüştü.

Lindsey'in saçları, Max'ın attığı düğüm sayesinde açılmamıştı, ama onun da sarı pantolonuyla bluzu vücuduna yapışmıştı.

Max komik bir şey söyleyerek onu yeniden gül-

dürdü. Bahçeye Naomi ve Todd'la aynı anda girdiler. Naomi onları görünce gözleri bir an büyüdü, ama Todd annesine memnun bir ifadeyle bakıyordu.

Lindsey'in aklına Max'ın söyledikleri geldi. Gülümsedi, ama bir şey söylemedi.

"Gözlerinle konuşarak annene ne söylüyorsun?" diye sordu Max.

Todd utangaççа gülümseyerek bakışlarını kaçırdı.

"Ne söylüyorsun?" diye sordu Max yeniden.

Todd bakışlarını yeniden onlara çevirdi. "Yüzmeye elbiselerinizle gitmişsiniz," dedi alçak sesle. "Çok komik."

"Öyleyse, bugün Komik Pazar olmalı," dedi Max. "Kulağından mantar filan çıkmasından belliydi."

Todd burnunu kırıştırarak Lindsey'e baktı. Lindsey bir kez daha tuhaf bir his duydu. Evet, onun aklını okuyabiliyordu. Ama hayır, onun yerine konuşmayacaktı.

"Şimdi ne söylüyorsun annene?" diye sordu Max. "Söyle bize."

Todd önce Max'a, sonra Naomi'ye ve en son Lindsey'e baktı. Sonra yeniden yere baktı. "Çok eğleniyoruz, değil mi Anne?"

Lindsey dudağını ısırarak gözlerini kırpıştırdı.

"Evet," diye Max atıldı. "Çok eğleniyoruz."

Todd, "Max," dedi utangaçça.

"Ne?"

"Kulağımdan çıkan bütün çiçekleri Naomi aldı. Neden annem hiç almadı?"

Max hemen, "Belki bir tane daha çıkar," diye eğilip Todd'un kulağına baktı. "Evet. Haklısın. Tabii."

Elinde çok güzel, sarı bir gül vardı.

Gülü Lindsey'e verdi. "Al, bakalım. Beğendin mi?"

Bunu nasıl yapmıştı?

Lindsey neredeyse korkuyla ona bakakaldı. Bu adam galiba *gerçekten* sihirbazdı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Lindsey'in bir anlık şaşkınlığı, kahya kadının içeri girişiyle geçti. Penelope Gristle kırk yaşlarında, uzun boylu, esmer bir kadındı.

"Mr. Dunne," dedi. "New York'tan önemli bir telefon mesajınız var. Mr. Habib'den."

Max'ın gülümsemesi kayboldu. "Habib'den mesaj mı? Ne?"

"Planlandığı gibi, iki gün sonra gelmeyecekmiş."

Max'ın alnında çizgiler belirdi. "İptal mi etti?"

Lindsey bir an vahşice bir hayale kapıldı. Habib gelmezse, o çılgın oyun sona erebilirdi. Ama nedense, yüreğini bir şey sıkıyormuş gibi oldu.

"Hayır, efendim. Bu gece geliyormuş."

"Ne?" Max kaşlarını çattı.

"İki gün sonra değil, bu akşam geliyormuş. Bir taksinin onu Marathon havaalanında beklemesini istiyor."

"*Bu akşam mı?*" diye sordu Max.

"*Bu akşam,*" diye tekrarladı Naomi şaşkınlık içinde.

Bu akşam, diye düşündü Lindsey dehşetle.

"Yedi buçukta. Ve...," dedi Mrs. Gristle sıkıntıyla.

"Evet?"

"O kedi için bir şeyler yapın, lütfen. Evin her tarafında dolaşmaması için çamaşırhaneye koydum. Ama miyavlıyor, kapıyı tırmalıyor. Buna dayanamıyorum, Mr. Dunne. Migrenim tuttu."

"Anlıyorum," dedi Max.

"Bir de, arkadaşınız erken geliyor. Sadece iki saat önce haber vererek. Yaramaz bir kediyle iş yapmak zaten zor. Mr. Habib'in gelişine hazırlanmak için iki günümüz daha olduğunu söylemiştiniz. Konuklar verdikleri tarihe uymadıkları zaman onları ağırlamakta sorumluluk kabul edemem."

"Todd," dedi Max sakin bir sesle. "Naomi'yle gidip Bozo'yu kurtarsanız iyi olur."

Todd ciddi bir ifadeyle başını salladıktan sonra, Naomi'nin elini tutup çamaşırhaneye doğru yürüdü.

Max tekrar kahyaya döndü. "Konuğumuz bu akşam geliyorsa, bu akşam ağırlanacak. Ve *en iyi şekilde* ağırlanacak. Anladınız mı, Mrs. Gristle?"

Kadının ince kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalkmıştı.

"Ve," diye ekledi Max. "Kediye de bir konuk gibi davranılacak. Eğer sen dayanamıyorsan, *sen* gidersin... ama önce, Habib için hazırlık yapsan iyi olur."

Kadın homurdanarak evin arka tarafına doğru yürüdü.

"Hizmetçi çalıştırmaktan hiç hoşlanmıyorum," diye söylendi Max kadın gittikten sonra. "Hiç denememeliydim. Iki gün içinde onlardan bıktım bile."

Lindsey ona korkuyla baktı. "Daha önce kahya, aşçı ya da bahçıvan çalıştırmadığını mı söylemek istiyorsun? Bu insanları yeni mi tanıyorsun? Zavallı ka-

dının senin yanında ilk haftası mı?"

"Cordwainer bu kadar büyük bir ev için onlara ihtiyacım olduğunu söyledi. Ama evin idaresi için Mrs. Gristle'yle kol güreşi yapmak zorunda kalacağım herhalde."

"Aman tanrım," diye mırıldandı Lindsey sular akan giysileriyle kumlu ayaklarına bakarak. "Mrs. Gristle evde böyle dolaştığım için benden nefret edecek."

"Sonra değişirsin. Yapacak işlerimiz var." Max onu elinden tutup terasa götürdü.

"N... ne..."

"Habib gelmek üzere. Şartlar üzerinde anlaşmamız gerek. Hemen."

Günün geri kalanında, Max'la Lindsey terastaki palmiyelerin gölgesinde oturup uzun uzun konuştular. Naomi durumun ciddiyetini anladığı için Todd'u oyalıyordu. Bu arada, Max'la Lindsey'e öğle yemeği gönderdi.

"Peki," dedi Max sandviçini ısırırken. "Tekrarlıyorum. Minnesota, St. Cloud'da doğdun. İki yaş büyük bir ablan vardı, ama sen altı yaşındayken öldü. Adı Janie'ydi... doğru mu?"

"Doğru." Lindsey başını salladı. Max'ın iyi bir hafızası vardı.

"Baban avukat, annen ressamdı. Ablan öldükten sonra annen huzuru içki kadehlerinde aradı. Sen üniversiteye başlarken de, babandan ayrıldı. Minneapolis'e taşınıp Minnesota Üniversitesi'ne gittin. Sanat ve ikinci branş olarak edebiyat okudun, üstün başarıyla mezun oldun. Son sınıfta Jerry McCoy'la tanıştın."

Lindsey başını sallayarak limonatasından bir yudum içti.

"Gümüş Ayı Tebrik Kartları şirketinde çalışmaya başladın. O ise..."

"Jerry," dedi Lindsey. Bu ad ona hala acı ve mutsuzluk veriyordu.

"Bir muhasebe şirketinde çalışmaya başladı. Tanrım, neden bir muhasebeciyle evlendin? Dünyadaki en sıkıcı iş olmalı."

Lindsey onun şaka yaptığını düşünerek yüzüne baktı. Ama Max gülümsemiyordu. Lindsey bakışlarını yeniden uzaklaştırdı. "Kibardı," dedi Lindsey alçak sesle. "Tanıdığım en kibar ve zarif insandı. Ve çok olgundu. Her şeyiyle... kusursuz görünüyordu."

"Kusursuz mu?"

"Daha önce ciddi bir ilişki yaşamamıştım. Jerry çok iyi giyiniyor, çok güzel konuşuyordu. Okulda çok başarılıydı..."

Max homurdandı. "Ne kadar etkilenmişsin."

Lindsey ona öfkeli bir bakış attı. Max kibar değildi. Kibar olsaydı, yarı çıplak dolaşmaz ya da öyle korkunç gömlekler giymezdi.

Ama Max'ın en kusursuz tarafı, korkunç şeyleri kusursuzca yapmasıydı. Okulda başarısız olması şaşırtıcı değildi, ama o başarısızlıklarından gurur duyuyordu. Lindsey hayatına Jerry yerine o girseydi, neler olacağını merak etti.

"Evet, çok iyiydi," dedi kendini savunur gibi. "Onun kusursuz olduğunu düşünen bir tek ben değildim, anlaşılan. Kendisi de öyle düşünüyordu. Ve bunu kanıtlamak için ilişkilere girmeye başladı."

Göründ"üğü kadar kendinden emin olmadığı an-

laşılıyor."

"Değildi. Aldatmaya Todd'un doğacağını öğrenir öğrenmez başladı. Baba olmak onu korkutuyordu. Bu ona zamanın geçip gittiğini, hayatın kısaldığını hissettiriyordu."

"Tanrım. Böyle adamlardan nefret ediyorum. Her şeyden önce, neden evlenirler?"

"Beni yatağa götürmenin tek yolu olduğu için evlendiğini sanıyorum."

"Bence, bu daha büyük kabalık. Of, bu gömleği çıkaracağım. Burası fırın gibi oldu."

Lindsey'in korktuğu gibi, Max gömleği çıkardı ve şezlongun arkasına attıktan sonra memnun bir şekilde uzandı. Güneş ışınları göğsüne vuruyordu. "Artık ölmüş kocanla zaman harcamayalım. Habib senin mutlu olduğunu sanmalı."

Lindsey bakışlarını onun yakışıklı yüzünden ayıramadığını fark etti. Esintiyle uçuşan saçlarından bir tutam alnına düşmüştü. Gözleri kapalı olduğu için, Lindsey onu dilediğince inceleyebiliyordu. Elmacık kemikleri çıkık, burnu kemerliydi. Dudaklarında alaycı ve esrarlı bir ifadeyle şehvet birbirine karışmış gibiydi. Lindsey o ateşli ve sert dudakların dokunuşunun neler hissettirdiğini hatırlıyordu.

Max gözlerini açmadan konuşmaya başladı. "Yapacak mıydın? Ondan boşanacak mıydın?"

Lindsey hemen bakışlarını kaçırdı. Bunun yanıtını bilmiyordu. Kaza onu o kadar şaşkına çevirmişti ki, boşanmayı düşünmüş olduğu için pişmanlık duymuştu. "Bilmiyorum," dedi. "Her şey... çok karışık."

"Karışıklıklar," dedi Max alçak ve boğuk bir sesle. Sonra tembelce şarkı söylemeye başladı.

Geriye kalan tek şey karışıklıklar,
Ve suçlamalar,
Ama, sevgilim, bir zamanlar aşk vardı...

Lindsey küçük bir kahkaha attı. "O şarkıyı hatırlıyorum. Severdim."

"Ne tesadüf. Ben yazdım."

"Sen mi?"

Max gerinerek esnedi. "Evet. Hadi, devam edelim... hamile kalınca, Gümüş Ayı'dan ayrıldın, ama serbest çalışmaya devam ettin. Todd eylülün on sekizinde doğdu. En sevdiğin renk yeşil, en sevdiğin yemek lazanya, çikolatayı da çok seviyorsun."

Lindsey başını salladı. "Buraya dokuz ay önce taşındım," dedi. "Seninle üç ay önce tanıştık... hayır, dört. Villayı görmeye geldiğin zaman, sahilde tanıştık. Yürüyüş yapıyordum... hayır, Todd'la kumdan şato yapıyorduk."

Sinirli bir ifadeyle başını salladı. "Doğru anlatamıyorum. Hiç yalan söyleyemem. Kötü bir yalancıyım. İşe yaramayacak. Mr. Habib'e boğaz iltihabı olduğumu söyle."

"Sıcaktan herhalde. Seni havuza atacağım. Kendimi de."

"Hayır," dedi Lindsey. Yeniden onun kollarında olma riskine giremezdi. Çünkü bundan çok hoşlanıyordu.

"Öyleyse, uslu ol," dedi Max gözlerini açmadan. "En sevdiğim renk ne? En çok ne severim? İlk köpeğimin adı neydi?

Lindsey düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı. "En sevdiğin renk mavi. Ihlamuru çok seversin. İlk köpe-

ğinin adı..."

Max başını biraz kaldırarak gözlerini açıp ona baktı. "Zut. Korkunç bir köpekti. Kedileri daha çok sevmemin asıl nedeni o hayvan oldu."

"Evet." Lindsey başını salladı. "Annen Zut'u senin kaçmanı engellemek için almıştı. Küçükken kaçıyordun ve köpek seni pantolonunun arkasından yakalıyordu."

"Çoğu zaman da pantolondan fazlasını," diye homurdandı Max. Birden canlandı. "İzlerini görmek ister misin?"

"Hayır!"

"Ne erdemlilik." Max yeniden uzanıp gözlerini yumdu. "Devam et. Bana, şimdi, en sevdiğim konuyu anlat..."

Lindsey şezlonga uzanıp gözlerini yumdu. Öğleden sonra güneşi onu tembelleştiriyor, aynı zamanda huzursuz ediyordu. Aklını duygulara değil, gerçeklere vermeye çalıştı.

"Lousiana, Lafayette'de doğdun," dedi. "Annen Casunlu, baban İrlandalı'ydı. Baban denizi özlediği için sen bir yaşındayken Biloxi'ye taşındılar."

"Yerinde duramayan bir adamdı."

"Zamanının çoğunu gemilerde geçirirdi," diye devam etti Lindsey.

"Serseriydi," dedi Max.

"Ama üç çocuk daha yapacak kadar eve geliyordu."

"Çocuklarına bakmak için evde oturmalıydı," dedi Max.

"Berbat ve disiplinsiz bir öğrenciydin."

"Beni boğan kurumlara karşı isyankardım, o ka-

dar."

"On beş yaşında gece kulüplerinin kapıları önünde şarkı söylemeye başladın. İçerde söyleyemeyecek kadar küçüktün... On iki yaşından itibaren şarkı sözleri yazmaya başladın. Kendi kendine gitar çalmayı öğrendin."

"Annem bana gitar almak için fazla mesai yaptı. Çok iyi bir anneydi."

"Üniversiteye gitmeni hayal ediyordu."

"Çalıştım. Ama hayat yolumu kesmeye devam ediyordu. Gittiğim okulları bırakıp, bir orkestrada çalışmaya başladım."

Lindsey onun tanıdığı en kaygısız adam olduğunu düşündü. Atılgan, düşüncesiz ve bildiğini okuyan bir adamdı, ama ondan çok hoşlanmaya başlamıştı. Bu kötü, çılgınca ve yararsız bir şeydi. Güneşte çok fazla kalmış olmalıydı. Başı ağrımaya başladığı için şakaklarını ovdu. "Florida Üniversitesinden ayrıldın. Herhalde, zavallı annenin kalbini bir hayli kırdın."

Mac güldü. "Üniversiteye giden üç çocuğu daha vardı. Onların masraflarına yardımcı oluyordum."

Lindsey elinin üstünde büyük bir el hissedince sıçrayarak gözlerini açtı.

Max tatlı bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Gitar çalmaktan nasırlaşmış parmaklarıyla Lindsey'in kolunu sıktı.

"Buna alış," dedi. "Kocalar karılarına dokunur. Sana dokunduğum zaman sıçrama."

Lindsey hipnotize olmuş gibi ikisinin ellerine baktı. Kolundaki elektriklenme sırtına ve bacaklarına geçerken dizleri titredi.

"Sen benim kocam değilsin," dedi gergin bir ses-

le.

"Kocanım." Elini Lindsey'in kolundan omuzuna doğru götürüp hafifçe ovmaya başladı.

"Yapma," diye mırıldandı Lindsey alçak sesle.

"Evet. Gerginliğini hissedebiliyorum. Beraberken doğal olmalıyız. Gevşe." Parmaklarıyla Lindsey'in omuzundaki düğümleri yavaşça ovuyordu. "Ciddi bir tedaviye ihtiyacın var." Yavaşça doğrulup Lindsey'i ayağa kaldırdıktan sonra, onu bahçe duvarına götürdü. Oturup onu da yanına çekti. O kadar yakınındaydı ki, Lindsey onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Max onu döndürdükten sonra ellerini omuzlarına koyup ovmaya başladı.

"Yapma," diye tekrarladı Lindsey sinirli bir sesle.

"Bir şey değil," diye mırıldandı Max. "Düşünme."

Ne mümkün, diye düşündü Lindsey.

"Neredeydik?" dedi Max şaşırtacak kadar yumuşak bir ses tonuyla. "İlk orkestramın adı neydi?"

Lindsey onun yakınlığını hissetmemeye çalışarak gözlerini yumdu. Ama Max'ın dokunuşlarından giderek daha çok etkileniyordu. Gözlerini açıp dikkatini begonya çiçeklerine vermeye çalıştı.

"İlk grubun... Maximilian ve ....ve Marslılar'dı."

"Aylılar," diye düzeltti Max. Parmaklarıyla ensesini okşayınca Lindsey ürperdi. "Saçlarını düzeltmelisin. O çantada tarak var mı? Gidip al." Ama Max kendi kalkarak onun çantasından küçük fırçayı aldıktan sonra dönüp yeniden Lindsey'in arkasına oturdu.

Lindsey'in saçlarındaki sarı kurdeleyi çıkarıp ona verdi. "Her tarafın tuzlu," Max onun saçlarını fırçalarken. "Denizkızı gibisin. Tadın da tuzludur herhalde."

"Denemeye kalkma," diye uyardı Lindsey kıpırda-

madan durmaya çalışarak.

"Herhalde. ben de tuzluyumdur," diye mırıldandı Max saçlarını yavaşça fırçalamaya devam ederek.

"Yeter," dedi Lindsey.

"Bana denizkızını hatırlatıyorsun," dedi Max. "Tadı tuzlu, upuzun saçlı ve deniz yeşili gözleri olan bir denizkızı. Denizkızları saçlarının taranmasından çok hoşlanırlar. Bu onları rahatlatır."

Lindsey begonya çiçeklerine bakarak kıpırdamadan oturmaya devam ediyordu. Yakışıklı bir korsana esir düşmüştü ve korsan onun ipek gibi saçlarını yavaşça fırçalıyordu.

"Saçlar yavaşça ve hissederek fırçalanmalı," dedi Max. "Zevk veren her şey mümkün olduğu kadar uzatılarak yapılmalı, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Fırçalamayı bu kadar çok seviyorsan, kendine uzun tüylü bir köpek almalısın. Yeter. Sıkıldım."

Max uzanıp Lindsey'in elinden kurdeleyi aldı. "Sonraki orkestrama geç."

Lindsey kaşlarını çattı. "Sonraki orkestran... Maximus Sirki'ydi. Ondan sonraki, Dunne."

"Hayır." Max onun saçlarını ensesinde toplayıp kurdeleyle bağladı. "Dunne ve Dunne."

Ellerini Lindsey'in omuzlarına indirip yeniden masaj yapmaya başladı. Lindsey iç dünyasının pırıldayan yıldızlarla dolduğunu hissetmeye başlıyordu.

"Dunne ve Dunne," diye tekrarladıktan sonra dudaklarını yaladı. Gerçekten tuzluydu. "Dunne ve Dunne'yle ilk başarını elde ettin. Bir süre sonra da, tek başına şarkı söylemeye başladın."

Max'ın parmakları daha bastırarak çalışıyordu. "Ne kadar sonra?"

"Bir yıl. Hayır, altı ay. Bir platin ve üç altın plak aldın." Lindsey kendini Max'ın dokunuşlarına bırakmıştı. "Üç altın plaktan sonra sesin gitti. Çünkü turnelerde çok yorulmuştun."

"Büyük bir kayıp değildi," dedi Max. "Çok iyi bir ses değildi zaten."

"Ayrıca," dedi Lindsey okul ödevi tekrarlar gibi. "Sözcüklerle ve müzikle oynamak seni çok mutlu ediyordu. Bir de dünyayı gezip görmek ve değişik türde müzikler dinlemek istiyordun. Karaip müziği ilgini çekiyordu."

Her şeyi nasıl öğrenebilirim? O kadar çok şey yaşamış o kadar çok şey yapmış ve o kadar özgür yaşamışsın ki, benim anlayabilmem mumkün değil. Tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun.

Max'ın parmakları durdu. Lindsey sonunda iyice gevşemişti. Kendini onun çıplak göğsüne bırakıp gözlerini yumdu.

Max'ın ona doğru eğildiğini hissedince hiçbir şey yapmadan hafifçe gülümsedi. Max onu doğal bir hareketle kollarına aldı. Lindsey önce yanağında onun soluğunu hissetti, sonra dudaklarının hafif tuzlu tadını aldı.

Max sertleşmiş parmaklarıyla boynunu tutarak onu öptü. Lindsey güçlü bir dalgayla duygularının derinliklerine doğru sürüklendiğini hissediyordu... bir denizkızının ait olduğu yere gitmesi gibi bir şeydi bu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lindsey'in dudakları hafifçe aralanınca, Max'ın dili ağzına girdi. Sonra Lindsey'i iyi bir şarabın tadını almaya çalışır gibi, derin derin öpmeye başladı.

Lindsey'in eli onun omuzuna, sonra çekingence göğsüne doğru gitti. Max bu dokunuşla ürpererek onu sıkıca kendine çekti.

Hızlanan esintinin taşıdığı hanımeli çiçeklerinin kokusu baş döndürücüydü. Lindsey'in saçları, uçuşarak Max'ın saçlarına karışıyordu.

Max onu öperken saçlarındaki tokayı çözmüştü. Lindsey tokanın açıldığını ve sonra yere düştüğünü hissetti. Max'ın parmakları açık saçlarının arasına dalarken, dünyanın en yalnız insanı olan Lindsey McCoy yepyeni birisi oluyordu. Büyülenmiş gibiydi.

"Anne?" diye bir ses duyuldu.

Lindsey Max'tan ayrılarak gözlerini açtı ve başını çevirdiğinde Todd'un iri, mavi yeşil gözleriyle karşılaştı. Bozo da yanındaydı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Todd tedirgin bir sesle.

Lindsey, Max'ın yanından uzaklaşmaya çalıştı, ama Max kolunu omuzundan çekmeden Todd'a ba-

kıp sırıttı. "Ne olacak," dedi. "Onu öpüyordum."

Todd kaşlarını çattı. "Neden?"

"Gel de, söyleyeyim."

Todd kuşkuyla yaklaştı. Max çocuğu kaldırıp diğer yanına oturttu. Bir kolunu dostça Lindsey'in omuzunda tutarak, diğeriyle Todd'a sarıldı. Bozo da, gelip Max'ın kucağına atlamıştı.

Todd kuşkuyla önce Lindsey'e, sonra Max'a baktı. "Annemi neden öpüyordun?"

"*Sen* anneni neden öpüyorsun?"

"Çünkü onu seviyorum."

Max geniş omuzlarını kaldırarak Todd'la Lindsey'i birbirlerine yaklaştırdı. "İşte. Ben de o yüzden anneni öpüyorum."

"Ben onu *öyle* öpmüyorum," dedi Todd.

"Büyüdüğün zaman, sen de yapacaksın. Ama annenle değil."

"Annem en çok beni sever."

"Ama benden de hoşlanıyor. Tabii, senden hoşlandığı gibi değil. Tamam mı?"

Todd mutlu görünmüyordu. "Bilmiyorum."

Lindsey dişlerini sıktı. Kendini adi ve suçlu hissediyordu. Çocuğu üzülmüş ve gücenmişti. Max Dunne'yle öpüşmesinin anlamı yoktu. O güvenilir, sorumlu ve ciddi bir adam değildi.

"O benim arkadaşım," dedi Max, Lindsey'in omuzunu sıkarak. "Ondan hoşlanmamın bir sebebi de, iyi bir anne olması. Bu kediyi bulup sana geri getirmedi mi?"

Todd başını salladı, ama düşünceli bir ifadeyle dudağını kemiriyordu.

Max çocuğun saçlarını karıştırdı. "Tılsımlı sabah-

larımız, Yunusbalığı Günlerimiz olsun diye seni buraya getirmedi mi?"

Todd hala dudağını kemiriyordu. Gözlerini kısarak Max'a baktı. "Yunusbalığı Günü ne zaman?"

"Yarın."

Todd kıpırdandı, ama bakışlarını Max'tan ayırmıyordu. "Yunusbalığı Günü ne?"

Max başını salladı. "Bunu Yunusbalığı anlatmalı."

"Yunusbalıkları konuşamaz," dedi Todd.

"Konuşur," dedi Max. "Kendi dillerinde konuşurlar. Bir yunusbalığı senden hoşlanırsa ne yapar biliyor musun?"

Buna inanamıyorum, diye düşündü Lindsey. *Çenebazlığıyla durumu kurtarıyor. Bir dolandırıcı kadar kurnaz. Buna inanamıyorum.*

Todd elinde olmayarak hayranlıkla başını salladı.

"Yunusbalığı senden hoşlanırsa," dedi Max sır verir gibi. "Sana dudaklarını uzatır!"

Todd kahkahayla gülerken, neredeyse geriye doğru düşecekti.

Max gücenmiş gibi baktı. "Doğru söylüyorum," dedi. "Uslu olursan, yunusbalığından kocaman bir öpücük alırsın. Tabii, annen olur derse. Ne diyorsun, Anne?"

Todd buna daha çok gülmeye başladı ama merakla annesine bakıyordu.

Lindsey başını salladı. "Olur."

"Şimdi, annene bir öpücük ver," dedi Max, Todd'a. "İzin verdiği için."

Todd duvardan aşağı atladıktan sonra koşup yüzünü Lindsey'e doğru kaldırdı. Lindsey yüreği hızla atarak eğilip oğlunun yanağını öptü. Max'ın kolu ha-

la omuzundaydı.

Bu sırada, Bozo birden Max'ın kucağından fırlayıp bahçede koşuşturmaya başladı. Sonra hanımelilerin arkasında kayboldu.

Todd da, keyifle onun peşinden gitti.

Lindsey kızardığını hissediyordu. Max'ın kolunu ittikten sonra saçlarını düzeltti. "Bu çok kötü oldu," diye fısıldadı öfkeyle. "Sen de çok şaklabanlık yaptın."

"Ona anlayabileceği bir dilde olayı anlattım ve o da kabul etti. Şimdi, artık üzgün değil. Ne var bunda?"

Lindsey bir çocuğa yalan söylemenin doğru olmadığını biliyordu. Ama Max'ın sözlerinin yalan olduğunu bilmiyordu!

Birden, Max'ın onu yeniden büyülemesine izin verdiği için kendisine kızdı. Todd'un olanları görmesi ise, kendisinden tiksinmesine sebep olmuştu. "Beni... bir daha öpme," dedi başını sallayarak. "Doğru değil."

Max gülerek ayağa kalktı. "Neden? Biz evliyiz."

"Hayır, değiliz," dedi Lindsey öfkeyle. "Bu saçma bir oyun. Hiç hoşuma gitmiyor."

Max tembelce gerindi. Sonra ona doğru eğilip bir elini duvara dayadı, diğeriyle çenesinden tutup başını kendine doğru kaldırdı. Lindsey kendisini bir kez daha hanımelilerin iç gıcıklayan kokusuyla, Max'ın tehlikeli yakınlığının saldırısı altında hissetti.

"Sevgilim," dedi Max. "Ben doğuştan aşığım. Ve sen de bundan sadece hoşlanmıyor, buna bayılıyorsun. Aramızda ilginç şeyler olabilir."

Lindsey başını hızla çekti. "Olanların bir anlamı

yoktu."

Max güldü. Doğrulduktan sonra bir palmiyeye yaslanıp meydan okuyan ve alaycı gözlerle ona baktı.

"Bir anlamı yoktu," diye tekrarladı Lindsey.

"Vardı," dedi Max gülümseyerek. "Ama ne?" Gözlerinin içinde bir ışık parlıyordu.

"Sinirliyim," dedi Lindsey belki onuncu kez. "Olanlara inanamıyorum."

"Saçma." Naomi de sinirli görünüyordu. En iyi, beyaz elbisesini giymiş, sarı saçlarını özenle tarıyordu.

Max, Mr. Habib'i almak için havaalanına gitmişti. Ama gideli saatler geçmiş gibi geliyordu.

Lindsey'in üstünde çizgili yeşil elbisesi vardı. Max, Habib'in kadınların kadınca giyinmesinden hoşlandığını söylemişti.

Max o gün yeşil bir gömlek giymiş, Lindsey boynunda asılı bir yaban domuzu dişi olduğunu görmüştü. Ama Lindsey onun bu kıyafetini değiştireceğinden emindi.

Naomi bahçede limonata içmeye çıktıklarında, güneş batmaya başladı. Todd, Lindsey'in kucağında uykuya dalmıştı. Lindsey buna sevinerek çocuğun başını öptü. Todd o saçma oyunu ne kadar az görürse, o kadar iyi olacaktı. Lindsey de, Mr. Habib'i karşıladıktan sonra Todd'u yatağına götürme bahanesiyle uzaklaşmayı düşünüyordu.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," dedi yeniden, Todd'u kucağında yavaşça sallayarak. Kollarında onun ağırlığını duymak rahatlatıcı ve hoştu. Belki

de, onu delirmekten koruyan tek şey Todd'du.

Max'ın arabasının geldiğini duydu. "Ah, geldiler," dedi heyecanla.

Gözlerini sıkıca yumup dua etmeye başladı. *Lütfen, lütfen, tanrım, bana yardım et. Çok kötü bir şey olduğunu biliyorum, ama oğlum için yapmak zorundayım. Beni bundan kurtar, bir daha hiç yalan söylemeyeceğim. Söz veriyorum.*

Bir süre sonra Max, Fergus Habib'le bahçeye geldi. Lindsey onu düzgün giyinmiş görünce memnun oldu. Beyaz bir pantolonla açık mavi bir gömlek giymiş ve hatta... kravat takmıştı.

Lindsey birden onun kravatını düzeltmek ve alnına düşmüş saçlarını geriye itmek için kadınca bir dürtü duydu. Buna şaşırarak Todd'a daha sıkı sarıldı.

Fergus Habib kısa boylu, zayıf ve gözlüklü bir adamdı. Çalı gibi kalın kaşları, neredeyse bir kulağından diğerine kadar uzanan kır bıyıkları vardı. Altmış yaşını geçmiş olmalıydı, ama yüzünde pek kırışık yoktu.

"Herkese merhaba," dedi Max neşeyle. "Geç kaldığımız için özür dilerim. Uçak gecikti."

Kolunu Habib'in omuzuna koyup bahçede oturan küçük grubu işaret etti. "Mr. Habib, seni ailemle tanıştırabilir miyim? Karım Lindsey, oğlu Todd... uyuyor... ve dadısı Naomi Feldman. Naomi aileden birisi gibidir."

Ne kadar kolayca yalan söylüyordu. Lindsey onun doğuştan yalancı olduğunu düşündü. Kendini zorlayarak Mr. Habib'e gülümsedi. "Memnun oldum," dedi kalkmaya çalışarak.

Habib onun yanına gidip elini uzattı. "Kalkma-

yın, lütfen. Güzel oğlunuzu rahatsız etmeyelim."

Topuklarını birbirine vurarak Lindsey'in elini öptü. Sonra yerinden kalkan Naomi'ye döndü. "Hayır, hayır," dedi yeniden topuklarını vurarak. "Siz de kalkmayın, lütfen. Çocuk eğitmekten daha önemli hiçbir iş yoktur. Size saygı duyuyorum. Geleceği ellerinizde tutuyorsunuz... güzel ellerinizde." Habib, Naomi'nin elini alıp öptü. Naomi'nin gözleri büyümüştü.

"Lütfen oturun, Mr. Habib," dedi Max adama en rahat koltuklardan birini göstererek. "İçecek bir şey getirteyim mi? Hatırladığıma göre, içki içmiyorsunuz."

"Hayır. Ama bir kaşık bal karıştırılmış maden suyu içerim." Habib oturup bacak bacak üstüne attı.

"Hemen." Max, Mrs. Gristle'yi çağırıp istediğini söyledi.

"Çocuk," dedi Mr. Habib başıyla Lindsey'in kucağındaki Todd'u işaret ederek. "Beş yaşında mı? Kocan öyle söyledi."

Kocam, diye düşündü Lindsey huzursuzluk duyarak. Ama başını salladı. "Evet."

"Önceki evliliğinden, değil mi?"

Lindsey başını kaldırmadan yutkundu.

"Evlenmeden önce uygun bir süre bekledin mi?" Habib garip bir adamdı ama Lindsey ondan hoşlandığını fark etti.

"Uygun mu? Bilmiyorum. Neredeyse, iki yıl oldu."

Habib başını kısaca salladı. "İki yıl yeter." Naomi'ye anlamlı bir bakış attı. "Ben de üç yıldır dulum."

"Kaybınıza üzüldüm," dedi Naomi.

Mr. Habib oturduğu yerde Naomi'ye doğru eğildi. "Hassas görünüyorsun. Senin de böyle bir kaybın oldu mu?"

Naomi huzursuzca kıpırdandı. "Kocam dört yıl önce öldü."

Habib'in gözleri parlayınca, Naomi telaşla konuyu değiştirdi.

Mrs. Gristle servis arabasıyla gelince Max, Habib'in ballı sodasını hazırlamaya başladı, ama Habib'in dikkatli bakışları Naomi'deydi.

Max, "Biraz da sizi tanıyalım, Mr. Habib," dedi Naomi'yi ustalıkla en güç durumdan kurtararak.

Habib keyifle, "Bulgaristan'da doğdum," diye anlatmaya başladı. "Atalarım karışıktı... ilgilendiğim müzik gibi. Dünya vatandaşıyım ve müziğim de çeşitli ülkelerin müziği."

Max, Habib'in içkisini verdikten sonra gidip Lindsey'in yanına oturdu. Hafifçe gülümseyerek, çıplak omuzundan öptü. "Merhaba, sevgilim."

Teninin sıcaklığına rağmen, Lindsey ürperdi. Max'ın rom kokan tıraş losyonu sarhoş ediciydi. Lindsey gergin bir ifadeyle ona gülümsedikten sonra Habib'e döndü. "Kökleriniz Bulgaristan'da mı?"

"Yoo. Büyük babam İrlandalı'ymış. I. Dünya Savaşı'ndan sonra Bulgaristan'a gitmiş. Orada, Bulgar Türk karışımı olan babaannemle evlenmiş. En büyük çocukları annemdi. Babam yarı Fransız yarı Faslı'ydı."

"Tanrım," dedi Naomi. "Karışık sandviç gibisin!"

Habib onun bacağına vurarak güldü. "Esprili kadınlardan hoşlanırım. Kendim de espriliyimdir. Bu yüzden, balığa benzeyen şu kravat hoşuma gitti. Bel-

ki, fark etmişsinizdir." Eliyle kravatını kaldırıp onlara gösterdi.

"Evet," dedi Naomi.

"Benim de balık şeklinde bir kravat takmamı ister misin?" diye mırıldandı Max, Lindsey'in kulağına. "Seni heyecanlandırır mı?"

Lindsey mutlu görünmeye çalışarak ona gülümsedi, ve yeniden Habib'e döndü. "O kadar değişik köklerden gelen insanlar nasıl anlaşıyordu?"

"Ah, anlaşamazlardı," dedi Habib birden ciddileşerek. "Sürekli tartışırlardı. Bu yüzden, biraz büyür büyümez evden kaçtım. Finlandiya'ya."

Max onu dikkatle dinler görünürken, Lindsey'in saçlarını bağladığı eşarpla oynuyordu.

"Şimdi, Dublin'i iş merkezim yaptım. Her taraftan sanatçılarım var... İrlandalı, İskoçyalı, Fransız. Hatta Arnavut, Yugoslav ve Türkistanlı da var. Ama Mr. Dunne bütün bunları biliyor. Tekrarlayarak onu sıkmak istemem."

Max, Lindsey'in eşarbındaki düğümü inceliyormuş gibi eğildi. Soluğu Lindsey'in omuzunu okşarken, parmakları eşarbın altından ensesinde dolaşıyordu.

"Sıkılmıyorum, Mr. Habib," dedi. "Hiç." Parmaklarıyla Lindsey'in ensesini okşamaya devam ediyordu. *Seni alçak,* diye düşündü Lindsey öfke ve utançla. *Benimle, o gitarla oynadığın gibi oynamaya çalışıyorsun. Ama boşuna.*

Aslında, boşuna değildi; boğazının kuruduğunu, dizlerinin gevşediğini hissediyordu.

Naomi konuşmayı sürdürmeye çalışarak, "Lütfen, bize müziğinizi anlatın," dedi.

Habib gülümsedi. "Melez bir müzik, sevgili Mrs. Feldman. Ellili yıllarda, ülkenizde yüzyılın en büyük müziği olan *Rock and Roll* doğdu. Ah, harika bir müzik!"

"*Rock and Roll*'dan hoşlanır mısın?" diye sordu Lindsey.

"O benim hayatım!" diye bağırdı Habib elini göğsüne vurarak. "Onu buluncaya kadar hayatım bomboş ve amaçsızdı. Sonra, bir gece Aberdeen'deki bir barda... o sırada İskoçya'daydım...*onu* dinledim."

"Onu mu?" diye sordu Lindsey.

"*Onu*," dedi Habib. "Müzik kutusunda Elvis Presley söylüyordu. Ah, ne muhteşemdi. Çok muhteşemdi. Afrika ritimleri Amerikan pop müziğiyle hayata geliyor, yeni bir anlam buluyordu. *Bu müzik dünyayı değiştirecek,* dedim. Ve değiştirdi."

"Doğru, Mr. Habib," dedi Max. Eğilip Lindsey'in omuzuna yeniden bir öpücük kondurdu. Lindsey ürperdi, ama Habib'in fark etmesinden korkarak geri çekilmedi.

"Bu müziğin Miki Fare, Coca Cola ve blucin gibi bütün dünyayı saracağını biliyordum. Ah, dünyayı birleştiren politikacılar değil, müzik. Müziğin yaratacağı büyük bir kardeşlik olacak."

"Kardeşlik mi?" diye sordu Naomi.

"Tabii," dedi Habib. "Dünyanın her yerindeki geleneksel müzik *Rock and Roll*'la eşleşiyor. Şu anda her yerde yeni ve çok çarpıcı müzikler doğuyor."

"Evet," dedi Max burnunu Lindsey'in omuzuna sürterek. "Neredeyse hissediyorum. Ya sen, sevgilim?"

Lindsey içinde tuhaf bir ürperti hissediyordu. Ba-

şını sallayarak Todd'a daha sıkı sarıldı. O sırada Bozo, Max'ın kucağına atladı. Kıvrılıp yattıktan sonra gözlerini yumup mırıldanmaya başladı.

"Ah, evet," dedi Habib. "*Rock and Roll*'dan sonra hayatımın harekete geçtiğini anladım. Nerede geleneksel müziği *Rock*'la karıştıran bir sanatçı varsa, ben oradaydım. Ama sendelediğim, hata yaptığım oluyordu. Sonunda, hayatımın en önemli ikinci keşfini yaptım..." Yıldızlara baktı. "... astroloji." Kendinden geçmiş gibiydi. "Artık evrenle uyum içindeyim. Kendimi yıldızların yönetimine bırakınca, işim başarıya ulaştı. Artık yıldızlara danışmadan hiçbir karar vermiyorum. Hiçbir zaman."

Delici gözlerini Max'a dikti. "Teklifinizi önce bu yüzden düşünememiştim, Mr. Dunne. Astrologum bu ara bekar kimselerle iş yapmamam için beni uyardı."

"Bu durumu fazla basitleştirmiyor mu?" dedi Max. "Bir adamın bekar olması onu kötü bir işadamı yapmaz."

"Tabii, haklısınız. Şu anda evli değilim, ama çok iyi bir işadamıyım. Ama yıldızlarımın önerisine göre, şu anda sadece evli adamlarla iş yapmalıyım, çapkın kedilerle değil."

Lindsey, Max'ın gerginleştiğini hissetti.

"Özür dilerim, ama ününüz öyleydi. Şirketlerin için kedi sembolü seçmenizin nedeninin bu olduğunu düşündüm."

Max'ın çenesi kasıldı. "Kendimi hiçbir zaman kedi olarak görmedim."

"Ama başkaları öyle görüyordu," dedi Habib sakin bir ifadeyle. "Hakkınızda araştırma yaptığımı bili-

yorsun?"

"Biliyorum," dedi Max ağzının kenarından konuşarak. "Ama rakiplerime sordun. Daha derin incelemeliydiniz. Annem kedileri çok severdi. Olağanüstü, çok güçlü bir kadındı. Şirketlerime onun şerefine kedi sembolünü seçtim."

Lindsey onun doğru söyleyip söylemediğini merak ederek yüzüne baktı.

"Hmm," dedi Habib başını yavaşça sallayarak. "Anlıyorum. Ama yıldızların hikmetini daha iyi anlıyorum. Söyleyin... evlilik daha akıllıca değil mi? Evlilik zenginliktir. Yıldızlar yalan söylemez, Mr. Dunne."

Lindsey, Max'ın sinirlendiğini hissederek, "Ne ilginç," dedi neşeyle. "Konuşmaya daldık, ama Todd'un çoktan yatakta olması gerekirdi." Max'a baktı. "Onu yatırmama yardım eder misin, sevgilim?"

"Bunu benim yapmam gerekir..." diye başladı Naomi.

"Hayır," dedi Max onun sözünü keserek. "Onu dün gece de biz yatırdık. Böyle olması gerekir. Hadi, sevgilim. Onu bana ver, ağır. Bütün gece kucağındaydı. Sen kediyi al." Max ayağa kalkıp kediyi Lindsey'in yanına bıraktı. Sonra dikkatle Todd'u aldı.

Lindsey Bozo'yu kucağına yerleştirdikten sonra, Max onun serbest elini tutup parmaklarını birbirine doladı. Gözlerinin içine bakarak onu ayağa kaldırırken, Lindsey'in dizleri titriyordu.

"Benim de gelmem gerekir..." diye başladı Naomi.

Max bir kez daha sözünü kesti. "Hayır. Sen Mr. Habib'le ilgilen, zahmet olmazsa."

Lindsey omuzunun üzerinden arkasına baktığın-

da. Habib kır kaşlarının altından beğeniyle Naomi'yi süzüyordu. "Burada kalmanız beni çok mutlu eder."

"Çılgının teki," diye mırıldandı Max, Lindsey'in kulağına. "Evime gelip hayatımı kontrol ediyor, ahlakımı eleştiriyor, geçmişimi lanetliyor ve dadımıza kur yapmaya..."

"O *dadı* değil," diye fısıldadı Lindsey. "Yavaş ol. Todd'u uyandıracaksın."

Max adımlarını yavaşlattı, ama kaşları çatıktı. "Ben kedi değilim," diye homurdandı.

"Sahi mi?" dedi Lindsey alaycı bir ifadeyle. Max'ın bir zamanlar Habib'in anlattığı kadar *ünlü* bir zampara olduğunu tahmin ediyordu.

Max yatak odasının kapısını açtı. Lindsey'in Bozo'yu yatağın ayakucuna koymasını bekledikten sonra yorganı açtı. Çocuğu yine dikkatle yatırdı. "Pijamasını giydirecek misin?" diye sordu doğrulurken.

Lindsey başını sallayarak yatağın yanında diz çöktü. "Uyanır. Sadece ayakkabılarını çıkaracağım."

Lindsey, Todd'un ayakkabılarını çıkarıp yatağın yanına koyduktan sonra çocuğun ayağını alıp öptü. Bunu onun bebekliğinden beri yapardı.

Sonra çocuğu yanağından öptü, ve yorganı örtüp bir an oğluna baktı. "Uyurken çok güzel," dedi fısıldayarak.

"Sana benziyor," dedi Max boğuk bir sesle. "Hadi. Naomi'yi Habib'den kurtaralım."

Dışarı çıktıklarında Max kapıyı kaparken, Lindsey onun Naomi'yi düşünmesinden hoşlanarak hafifçe gülümsedi.

"Tanrım," dedi Max. "Bana gerçekten gülümsüyor musun? Değişiklik olsun diye mi?"

Lindsey'in gülümsemesi kayboldu. Tehlikeli bir denizkızı, diye düşündü Max. En güçlü denizciler bile o mavi yeşil gözlerin içinde boğulmak isterdi.

"Adamın yanında terbiyeli ol, lütfen," dedi Lindsey.

Max sırıtarak kolunu onun boynuna sarmaya çalıştı. "Sen yanımda olunca, nasıl terbiyeli olabilirim, sevgilim? Başımı döndürüyorsun."

Lindsey geriye doğru çekilerek ondan kaçtı. "Şaka yapmıyorum," dedi. "Sadece bana değil, Habib'e karşı da terbiyeli olmalısın. Seninle iş yapmaya hazır, kavga ederek onu kızdırmanın anlamı yok."

Max alnındaki saçları geriye itti, ama bir tutam saçı yeniden alnına düştü. "Tamam, beni ondan kurtardın. Kendimden de. Ne istiyorsun? Madalya mı? Sana dünyanın en pahalı kedisini verdim."

"Terbiyeli olabilirsin, değil mi? Ah, şu kravata bak. Her şeyi çarpıtmaya çalıştığına yemin edebilirim. Duvara astığın resimler bile çarpık olmalı." Lindsey uzanıp Max'ın kravatını düzeltti. Bir an alnına düşmüş saça, onu da düzeltmek ister gibi baktıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Saç spreyin yok mu?"

"Hayır," dedi Max.

Lindsey'in kravatını düzeltmesi hoşuna gitmekle birlikte, onu sinirlendirmişti. "Ne oldu?" diye sordu. "Eleştireceğin şeyler bitti mi? Saçım mı kaldı?"

Lindsey dönüp merdiveni inmeye başladı. Bu öfkeli hareket Max'ı daha da sinirlendirmişti.

"Sanmam," dedi Lindsey omuzunun üzerinden. "Sende eleştireceğim şeylerin bitmesine imkan yok."

Max ellerini ceplerine sokup onu izledi. "Ne gibi

konuştun, biliyor musun?" diye sordu alay ederek. "Tıpkı bir eş gibi."

Lindsey dönüp ona baktı. "Eş gibi mi? İyi. İstediğin bu değil miydi? Bir eş"

"Hayır," diye karşılık verdi Max. "İstediğim değil, ihtiyacım olan. Sadece görünüşte. İş için. Hayatta isteyeceğim son şey, bir eş. İğneli fıçıya girmeyi tercih ederim. Ya da..."

"Sus," dedi Lindsey durup Max'ı kolundan tutarak. "Habib geliyor."

Max durdu. Lindsey'in serin parmaklarını kolunda hissetmek onu tuhaf bir şekilde sarstı. İçinden gelen bir ses onu uyarıyordu.

Habib elinde boş sürahiyle bahçe kapısındaydı.

"Ne istiyor bu?" dedi Max boğuk bir sesle.

"Limonata bitmiş," dedi Lindsey. "Herhalde, başka istiyor. O kibar bir adam... bu senin anlamayacağın bir şey."

"Kendini beğenmişliği bırak," diye uyardı Max. "Biz aşığız, unuttun mu?"

Habib dönüp mutfak tarafına doğru gitti. Yönü ona Naomi tarif etmiş olmalıydı.

"Aşık değiliz," dedi Lindsey dişlerinin arasından.

Max gözünün ucuyla Habib'in oturma odasının kapısından onlara doğru baktığını gördü.

"Bebeğim," dedi Lindsey'i kollarına alarak. "Şu anda o kadar aşığız ki, başın dönecek."

Lindsey'in karşı koymasına fırsat bırakmadan onu tutkuyla öpmeye başladı. Bir an her yer kararırken, Lindsey bayılacak gibi oldu. Sonra bir kez daha, aynı hayale dalarak yıldızların arasında kayboldu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Max'ın ona sıkıca sarılışından, Lindsey'in soluğu kesiliyor, dudakları dudaklarının altında aralanıyordu.

"Vay!" diye bağırdı Mr. Habib aşağıdan. "Sırtımı döner dönmez ne işler karıştırıyorsunuz, bakayım! Sizi aşıklar, sizi! Yaşlı bir adamla daha fazla felsefe konuşmak istemezsiniz, tabii. Yeni evlisiniz ve yatağın çağrısı çok daha güçlü."

Max pek oralı olmadı, ama Lindsey huzursuzca kendini onun kollarından kurtarmaya çalıştı.

"Mr. Dunne," diye seslendi Mr. Habib. "Sizin ülkenizde de öyle demezler mi? Formaliteleri boş ver. Ben güzel zaman geçiriyorum. Sen karını yatağa götür."

Max dudaklarını Lindsey'den çekti. Mavi gözlerinde vahşice bir ışık vardı. Lindsey ne olduğunu anlayamadan, Max onu kucaklayarak merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Ne..." Lindsey soluk almaya çalışarak kollarını refleksle onun boynuna attı. Merdiven dikti, ama Max basamakları ikişer ikişer çıkıyordu.

"Sakin ol," diye uyardı Max dişlerinin arasından.

"Bunu sadece yaşlı bir adamı mutlu etmek için yapıyorum."

"Dinle," dedi Lindsey. "Bunu yapamazsın..."

"Sakin ol."

"Ben..."

Max merdivenin dönemecinde durup Lindsey'in sözlerini bir öpücükle susturdu.

"Ah!" diye bağırdı Mr. Habib. "Evlilik harika bir şey, değil mi?"

Max hafifçe durup aşağı doğru, "Öyle," diye seslendi ve yeniden merdiveni çıkmaya başladı. "İyi geceler, Mr. Habib."

Yukarıya çıkınca büyük yatak odasının kapısını ayağıyla itti. İçeriye girip yine ayağıyla iterek kapıyı kapadıktan sonra Lindsey'i iki kişilik yatağın üstüne bıraktı. Lindsey'in yüzüne bakmadan yatağın kenarına oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına aldı. Bir küfür savurdu.

Lindsey yatağın ortasında şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

"Evlilik harika bir şey, değil mi?" dedi Max öfkeyle. Yeniden küfretti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Lindsey yatağın kenarına doğru yaklaşarak.

Max onu bileğinden yakalayıp yanına oturttu. "Gevşe," dedi doğrulup elini saçlarından geçirirken. "Rahat ol. Bir yere gitmiyoruz. Kapana girdik."

Lindsey başını sallayarak gözünün önüne düşmüş saçlarını itti. "Bizi sen kapana soktun," diye karşılık verdi. "Beni neden buraya getirdin? Bu karışıklığa bizi sen soktun."

"Ne yapmalıydım?" dedi Max. "Başka çarem yok-

tu. Ayrıca öpüşürken, hiçbir zaman doğru dürüst düşünemem."

Max kravatını gevşetip gömleğinin yakasını açtıktan sonra yeniden küfretmeye başladı.

Lindsey ona öfkeyle bakıyordu. "Beni öpmeni istemedim."

"Habib geliyordu ve sen de ağzına geleni söylüyordun..."

"Hayır..."

"Çok hoş, küçük bir ağzın var."

"Beni *öyle* öpmek zorunda değildin," dedi Lindsey.

"Benim ne yaptığım değil, senin ne yaptığın önemli. Nasıl karşılık verdiğin önemli. Bu durumda, bir adam ne yapar?" Max yanıt arar gibi tavana baktı.

Lindsey başını eğip parmaklarını birbirine dolayarak sıktı. "Ya?"

"Ya," dedi Max onu taklit ederek. Gözlerinin derinlerinde mavi kıvılcımlar parlıyordu.

Lindsey onun gözlerine bakamıyordu. "Bu oyuna hiç girmemiş olmayı isterdim," dedi karamsarlık içinde. Saçlarındaki eşarbı alıp elinde gerip buruşturarak sinirli sinirli oynamaya başladı. "Şimdi, artık Habib'le tanışmış olmam daha da kötü," dedi. "İyi ve ahlaklı bir adama benziyor. Sebep ne olursa olsun, ona yalan söylemek hoşuma gitmiyor." Eşarbı elinde top haline getirip yeniden açıyor, tekrar parmağına sarıyordu.

Max bir süre sessiz kaldı. Lindsey onun kalp atışlarını hissedebiliyordu. Kendi nabzı da, korku ve utançtan hızlı hızlı çarpıyordu.

"Yalan olması gerekmez," dedi Max alçak sesle

Lindsey eşarbı kucağına yayarken, birden durdu ve karyolaya baktı. Modern, dört direkli karyolanın üstünde ipek bir örtü vardı. Altından mavi ipek çarşaflar görünüyordu.

"Oyun olması da gerekmez," diye Max devam etti.

Lindsey ona baktı. Saçları alnına dökülmüştü ve Lindsey'e bir kez daha efsanelerdeki yakışıklı korsanları hatırlattı. Gözleri her zamankinden daha mavi görünüyordu. Lindsey bakışlarını eşarba çevirip yeniden oynamaya başladı.

"Bu oyunu gerçek yapabiliriz," diye fısıldadı Max ona yaklaşarak.

Lindsey ona bakmadı, ama uzaklaşmadı da.

"Karı kocayız," dedi Max. "Seni istiyorum."

Lindsey'in içinin derinlerinde ilkel bir arzu uyanıyordu. Hiçbir şey söylemeden eşarbı düzeltmeye devam etti.

"Sen de istiyorsun," dedi Max sözcükleri uzatarak. "Hayır diyorsun, ama istiyorsun." Elini Lindsey'in elinin üstüne koydu.

Lindsey'in eline ve oradan bütün vücuduna elektrik akar gibiydi.

"Birbirimize dokunduğumuz zaman," diye mırıldandı Max. "Senin de beni istediğini hissedebiliyorum. Seviştiğimiz zaman ayla yıldızları gökyüzünden indirebiliriz."

Lindsey'in içindeki arzu bıçak gibi keskinleşiyordu. Ama bunun yararsız olduğunun da bilincindeydi. "Birkaç gün için mi?" dedi acı bir ifadeyle. "Habib gidinceye kadar mı?"

Max eğilip onun çıplak omuzunu öptü. "Belki, da-

ha uzun. Kim bilir?"

"Ben biliyorum," dedi Lindsey öfkesi artarak. "Bir iki gecelik ilişkilerinden biri olmak istemiyorum."

"Evet, istiyorsun." Max yeniden onun omuzunu öptü.

Lindsey ürpererek ondan uzaklaştı. "Bu senin tarzın, benim değil. Ben normal, herkes gibi arzuları olan bir kadınım. Ama insanın her istediğini her zaman yapamayacağını biliyorum."

"Yapamaz mı?" Max onun elini sıktıktan sonra dudaklarına götürdü ve gözlerine bakarak öptü.

Onu istiyorum, dedi Lindsey içinden. *Ama onun beni hiçbir zaman istemeyeceği şekilde istiyorum. Bu onun için önemli değil. Tek bildiği fiziksel sevgi. Diğer her şey bir oyun. Ve kazanmak için oyunlar oynuyor. Kuralları bozarak, hem de.*

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle. "Sorumluluklarım var. Bir çocuğum var. Ucuz ilişkilere giremem."

Ucuz ilişki, diye düşündü. Bu sözlerini unutmamalıydı.

Böyle bir şey yapamam. Bunu yapmayacak kadar güçlüyüm ve Todd için güçlü olmak zorundayım

"Bu bir ilişki değil," dedi Max. "Evlilik."

"Evlilik değil," dedi Lindsey geriye doğru çekilip Max'ın yüzüne bakarak. "Gerçek bir evliliği hiç yaşamadım. Ne ilk evliliğimde ne şimdi. Evlilik süreklilik demektir. Evlilik bağlılıktır."

Max'ın gülümsemesi sönerken eliyle susması için işaret etti. "Dur. Birbirimizi iyi tanımıyoruz. Önce birbirimizi tanıyalım, tamam mı?"

Max'taki ani değişiklik Lindsey'i daha da öfkelendirdi. Onun hakkındaki düşünceleri doğruydu. "Ah

her zamanki gibi," dedi. "Samimi olamadığın zaman, şaka yapıyorsun. Yandaki odada uyuyan o çocuğa, en az on dört yıl için bağlandım."

Max kaşlarını çattı. "Çocuğunun arkasına saklanmaktan vazgeç, Lindsey. Onun bizimle bir ilgisi yok."

"Benimle var," dedi Lindsey öfkeyle. "Ben dünyada onun için tek güvenceyim. Hayatıma girip çıkan adamlar olmayacak."

"Bir adam."

Lindsey buna aldırmadan ayağa kalktı. Bunu daha önce yapmalıydı; onunla yatakta yan yana oturmak delilikti. "Çekici bir adamsın, Mr. Dunne," dedi ciddi bir ifadeyle. "Ama ben kısa süreli ilişkilere giremem."

Max da ayağa kalktı. Dudaklarında yine bir gülümseme dolaşıyordu. "Ben de *uzun* süreli ilişkilere inanmıyorum."

Lindsey kapıya yöneldi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Odama."

"Habib seni görürse ne olacak?"

"Ne olur? Çocuğumu yokluyorum."

"Gerçeği kabul et. Neden öfkelendiğini biliyorum... yatağımda olmak istiyorsun. Bunu sen de biliyorsun."

Lindsey hızla arkasına döndüğünde gözleri öfkeden kısılmıştı. "Rüyanda görürsün!"

Max gülümsedi. "Fikrini değiştirirsen kapım açık olacak. Çalmak için tereddüt etme."

Lindsey dışarıya çıktığında, onu kapıyı çarpmaktan alıkoyan tek şey Habib'in duyacağı korkusu oldu.

"Lindsey, konuşmak zorundayız." Naomi'nin yüzünde dehşete yakın bir ifade vardı. Habib'le Max bahçede kahvaltı yapıyorlardı. Lindsey onlarla karşılaşmamak için odadan çıkmamıştı.

Kahvaltısını odaya getirtmiş ve Todd'u eğlendirmek için bütün sabah ona Bozo'nun karikatürlerini çizmişti.

Naomi, "İçeriye girebilir miyim?" diye sordu gergin bir sesle.

"Tabii," dedi Lindsey. "Todd balkonda oynuyor. Bir şey mi var?"

Naomi oturup omuzunun üzerinden kapalı kapıya baktı.

"Naomi. Ne oldu?"

Naomi ona döndü. "Lindsey, Habib akıllı bir adam. Çok akıllı. Kuşkulandığını sanıyorum. Bilgi almak için bana kur yapıyor... tıpkı bir casus gibi."

Naomi çekici bir kadındı ve erkekler ondan hoşlanırdı. Ama Lindsey'in aklına, Habib'in bilgi almak için Naomi'ye kur yapacak kadar kurnaz olabileceği gelmemişti.

"Çok soru soruyor," dedi Naomi. "Soruları geçiştiriyorum. Patronlarımla her şeyi konuşmadığımı söylüyorum. Ama Habib çok akıllı, Lindsey. Sorup duruyor. Yalan söylediğim için kendimi suçlu hissetmeye başladım."

"Biliyorum." Lindsey bakışlarını kahve kabına dikti. "Ben de. Max'a, Habib'den uzak durmamız gerektiğini söyleyeceğim."

"Çok doğru," dedi Naomi. "Zaten Habib benim tipim değil. Hem çocuklarım balık şeklinde kravatlar takan bir adam için ne der?"

Lindsey neredeyse gülecekti.

Naomi fincanını ellerinde döndürerek başını salladı. "Bu işte Max'la aralarında büyük para söz konusu... ve bu beni korkutuyor."

Lindsey başını salladı. "Bak, neden bugün buradan uzaklaşmıyorsun? Todd bizimle olacak. Bugün Yunusbalığı Günü."

"Çıldırmış o! Yunusbalığı Günü de ne, tanrı aşkına?"

"Hiç bilmiyorum," dedi Lindsey. "Todd bütün sabah aynı şeyi sorarak beni delirtti."

Bozo kuyruğu havada balkondan içeriye girdi. Davet beklemeden Lindsey'in kucağına atlayıp merakla kahve fincanının içine baktı.

Naomi, "Ortalığı karıştırdın, Kedi," dedi hayvanın başını okşayarak. "Keşke, tekir bir kedi olsaydın... bunların hiçbiri olmazdı."

Lindsey, Yunusbalığı Araştırma Merkezi'nden belki yüzlerce kez geçmişti. Gösterişsiz bir binaydı. Tek dikkat çeken yanı, önündeki kocaman yunusbalığı heykelleriydi.

"Suya yunusbalıklarıyla birlikte mi gireceğiz?" diye sordu Lindsey Max'a. "Tankların içine mi?"

Max'ın mavi spor arabasındaydılar ve Todd Lindsey'in kucağında oturuyordu.

"Tankta değil," diye yanıt verdi Max. "Denizde."

Lindsey, Todd'a daha sıkı sarıldı. "Denizde mi? Todd denizden hoşlanmıyor. Ben de."

"Hoşlanmayı öğrenmelisiniz," diye karşılık verdi Max. "Denize gireceğiz. Size mayolarınızı getirmenizi

neden söyledim?"

"Denizde mi yüzeceğiz?" dedi Todd gözlerini kısıp endişeyle Lindsey'e bakarak. "Büyük balıklarla beraber mi?"

Max uzanıp çocuğun saçlarını karıştırdı. "Çok hoşuna gidecek. Ama onlar balık değil. Başka şey. Bazıları yunusbalıklarının insanlar kadar akıllı olduğunu söylerler. Belki, daha da akıllılar."

"Denize girmekten korkuyorum," dedi Todd. "Annem insanın denizde boğulabileceğini söylüyor."

Max, Lindsey'e ters bir bakış attı. "Ben yanındayken boğulmazsın."

Todd bunu mantıklı buldu. Gülümseyerek yeniden Lindsey'e yaslandı. Max'ın onun üzerindeki etkisi Lindsey'i kızdırıyordu.

"Yunusbalıklarıyla yüzmenin yasak olduğunu sanıyordum," dedi Lindsey kaşlarını çatarak.

"Kanun yeniden görüşülüyor. Kimse yunusbalıklarının kullanılmasını istemiyor. Ama onlarla bir kez suya girdin mi, onları çok farklı görüyorsun. Gerçek bir hayvan hakları savunucusu oluyorsun."

"Ben zaten hayvan hakları savunucusuyum."

Yunusbalığı Merkezi, ülkede kar amacı gütmeyen tek tesisti. Yunusbalıklarının bazıları orada doğmuş, diğerleriyse insanca nedenlerle başka yerlerden getirilmişlerdi. Gösteri yunusbalıkları orada dinleniyor, hasta ya da yaralı olanlar tedavi ediliyordu. Ayrıca, çeşitli araştırmalar yapılıyor ve eğitim kursları veriliyordu.

Bir program çerçevesinde, insanların yunusbalıklarının dünyasına girmelerine ve onlarla oynamalarına izin veriliyordu. Ama bu sıkı bir denetim altında

yapılıyordu.

Ziyaretçilerin suya girmelerine izin vermeden önce, eğitimciler onlara merkezi ve yunusbalıklarını iyice anlatıyorlar ve onların insanlar kadar değişik kişiliklerini tanıtıyorlardı.

Lindsey, Todd, Max ve diğer ziyaretçilerle birlikte küçük bir çadırda oturup genç bir kadını dinlerken, Todd gittikçe daha heyecanlanarak kıpırdanıp duruyordu. Lindsey ise, huzursuzlaşıyordu. Bozo'dan daha büyük bir hayvana hiç yaklaşmamıştı. Ve oğlu da kendi de hiç de iyi yüzücü değildiler.

Ama Max Todd'u omuzlarına alıp yunusbalıklarının yanına götürürken şakalar yapıyordu. "Biraz canlan," dedi Max Lindsey'e. "Denizkızları balıklarla arkadaş olmalı. Todd da, belki de bir gün yunusbalığı prensi olur."

"Yunusbalığı prensi ne?" diye sordu Todd.

Max çocuğun sırtına dostça vurdu. "Efsaneye göre, yunuslar yıllar önce insanlarla ilişki kurmaya çalışmışlar, ama insanlar onlara bencil ve kötü davranmışlar. Yunuslar da küserek derin denizlere gitmişler."- Max çocuğu yeniden kucağına alıp gözlerine baktı. "Şimdi, kendilerini anlayacak birisini bekliyorlar... yunusbalığı prensi olacak bir insanı. Sonra bütün insanlarla hayvanlar barış içinde yaşayacaklar."

Todd büyülenmiş gibi bakıyordu.

Max ona cesaret vermeye çalışarak kolunu sıktı. "Hadi, Şampiyon. Hazır mısın? Yunusbalıklarıyla arkadaş olalım."

Todd'un yüzüne su sıçratmamaya çalışarak dikkatle suya girdi. Lindsey alt dudağını ısırarak seyrediyordu. Todd mutluydu ve korkmuş görünmüyordu.

Gary adındaki genç bir eğitici onları seyrediyordu. Bir çitle denizden ayrılan havuzda, kocaman gri bir yunusbalığı yüzüyordu. Boyu iki metreden fazlaydı.

Max kucağında Todd'la birlikte suyun içinde yürürken, diğer elini Lindsey'e uzattı. "Hadi, Denizkızı."

Lindsey soğuk suyun içine girerken, Todd'u neşelendirmesine inanamıyorum, diye düşündü. O bir sihirbaz!

Bir anda hayatlarına girmiş ve her şeyi altüst etmişti.

Ama Todd'un hayranlık içindeki yüz ifadesi, her şeyin harika olduğunu söylüyordu. Max yanında olduğu zaman Todd hayatından memnun görünüyordu. Yunusbalığı onlara doğru yüzmeye başladı. Eğiticinin ona seslenmesine rağmen, eski bir arkadaşını görmüş gibi doğruca Max'a doğru geliyordu.

"Dikkat," dedi Max serbest elini yunusbalığına doğru uzatarak.

Hayvan onlara bakarken insana benzeyen gözleri akıllıca parlıyordu. Sonra başını sudan kaldırıp, uzun burnunu Max'ın eline koydu. Max onun yüzünü kendine doğru yaklaştırdı. "Görüyor musun? Öpücük istiyor."

Max yunusbalığını öptükten sonra onun da kendisini öpmesi için burnunu yanağına bastırırken, Todd irileşmiş gözlerle seyrediyordu. Şaşırtıcıydı; hayvanın bu oyundan eğlendiği açıktı.

Yunusbalığı geriye sıçrayarak havuzun ortasına doğru gitti, ama bakışlarını onlardan ayırmıyordu.

"Şimdi sıra sende," dedi Max, Todd'a. "Korkma

Elini uzat. Sana geldiği zaman onu öp."

Lindsey soluğunu tuttu. Todd küçük elini yunusbalığına uzattı. Hayvan başını suya sokup ona doğru yüzdü. Sonra dışarıya çıkıp Todd'a baktı. Ağzı gülümser gibiydi. Burnunu yavaşça ve dikkatle Todd'un eline bıraktı. Todd gülerek yunusbalığının yüzünü kendine doğru çekti. Yanağından öptükten sonra burnunu yanağına bastırdı. Yüzünde coşku ve hayranlık vardı.

"Hadi, Denizkızı," dedi Max.

Lindsey hayvanın gülümsüyor olduğuna yemin edebilirdi. Burnunu avucuna koyduğunda, Lindsey, "Merhaba, Yunusbalığı," diye fısıldadı. Ve dudaklarını onun ıslak ve sert yüzüne bastırdıktan sonra yanağını uzattı. Hayvan onu tuhaf bir şekilde okşadıktan sonra geri çekilip başka bir oyunu beklemeye başladı.

Lindsey, Todd'un hayatının en güzel anını yaşadığını fark ediyordu. Onun henüz bir hafta önce ne kadar üzgün bir çocuk olduğunu kimse tahmin edemezdi. O zaman onu Bozo'dan başka hiçbir şey bu kadar mutlu edememişti.

Biraz sonra seans sona erdi. "Şimdi," dedi Max, Todd'a. "Onun senden gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını anlayacağız. Sanırım, hoşlandı. Hazır mısın?"

Todd havuzun ortasında bekleyen yunusbalığına bakarak başını salladı.

"Ona doğru yüz," dedi Max. "Eğer senden hoşlandıysa, yanına gelip üst yüzgecini uzatacak. Yüzgeci tut... seni havuzun içinde döndürecek."

Todd yunusbalığına doğru yüzerken Lindsey'in yüreği hızla çarpmaya başladı. Todd'unun o kadar ce-

saretli olacağını hayal bile edemezdi. Ama Todd kendini kaptırmış küçük bir balık gibi yüzüyordu.

Yunusbalığı Todd'un geldiğini görünce suyun altından kayar gibi ona doğru yaklaştı. Todd'un yanında yükselip, yüzgecini uzattı. Todd yüzgeci tutunca yunusbalığı yüzerek Todd'u çekmeye başladı.

Todd sevinçten kahkahalar atıyordu.

"Lindsey." Max'ın sesinde endişe vardı. Lindsey dönüp ona baktı.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu Max kaşlarını çatarak.

Lindsey ağladığının farkında değildi. Max'a bakarak yutkundu, sonra bakışlarını yeniden Todd'a çevirdi. Yunusbalığı onu Lindsey'e doğru getirirken, Todd hala gülüyordu.

"Lindsey," dedi Max yeniden.

Lindsey ona bakmadı, çünkü duygularını yüzünden anlamasını istemiyordu. *Beni çok mutlu ettin. Todd'u yeniden bir bütün yaptın. Bunun için seni seviyorum.*

Ama Max Dunne gibi bir adamı nasıl sevebilirdi? Bu aptalca ve tehlikeliydi.

Max oğlunun elinden tutarak, Lindsey'i yüreğinden yakalamıştı. Ancak, Lindsey buna izin vermemeliydi.

ONUNCU BÖLÜM

Lindsey banyoda Todd'un saçlarını yıkıyordu. Todd köpüklerin arasından gözlerini kısarak ona baktı. "Anne."

"Evet?"

"Max bizim babamız olabilir mi?"

Lindsey donup kaldı. *Oh, hayır. Bunu nasıl düşünemedim?*

Lindsey, Todd'un başını hızlı hızlı ovalamaya başlayınca çocuk yüzünü buruşturdu. Lindsey Max'ın duygularıyla oynamasına izin vermişti ama Todd'un duygularıyla oynamasına izin verecek kadar nasıl kör olabilmişti?

"O bir arkadaş, hepsi o," dedi Lindsey. "Babasız da yapabiliriz."

"Ama hep burada kalabiliriz. O..."

"Hayır," dedi Lindsey kesin bir ifadeyle. "Burada bir süre kalacağız, o kadar."

"Ama..."

"Hayır," dedi Lindsey yeniden. "Max'ın işleri var. Ondan uzak dur... özellikle de, Mr. Habib'le beraber olduğu zaman." Tartışmayı kesmek için musluğu açıp

Todd'un saçlarını durulamaya başladı. Ama işini bitirir bitirmez, Todd sorulara yeniden başladı.

"Yunusbalığı Günü bir daha ne zaman olacak?"

"Bugün özel bir gündü," dedi Lindsey. Todd'u ayağa kaldırdı ve onu kurulamaya başladı.

"Ama iyi bir baba olurdu," diye mırıldandı Todd havlunun altından.

Lindsey havluyu Todd'un omuzuna bıraktıktan sonra kollarından tutup gözlerinin içine baktı. "Hayır, hayır, hayır! Onun başka işleri var. Çok seyahat etmek zorunda. Onu ara sıra göreceğiz... Nana gibi."

Nana, Todd'un St. Paul'da yaşayan babaannesiydi. Kadın dördüncü evliliğindeydi ve Todd'la da çok az ilgileniyordu.

Nana'nın adı geçince Todd'un süngüsü düştü. Nana'nın aileden birisi olduğunu, ama güveneceği birisi olmadığını anlıyordu. Nana ona her zaman Noel'de ve doğum gününde çok güzel armağanlar göndereceğine söz verirdi ama sonra unutur ve bunu yerine gecikmeli olarak bir çek gönderirdi.

"Şimdi giyin," dedi Lindsey. "Giysilerin yatağın üstünde." Çocuğun poposuna hafifçe vurdu. Todd bütün sabah o kadar mutlu olmuştu ki, onu yeniden somurtkan görmek hiç hoşuna gitmiyordu. Ama Todd büyüklerin hepsine güvenilemeyeceğini anlamak zorundaydı.

Telefon çalınca Lindsey yatak odasına geçti. Max olmalıydı. Ne istiyordu? Habib'in gözüne girmek için yine onu kullanmak mı? Onu, her çağırdığında gelen uslu bir köpek gibi mi görüyordu?

Ama en azından, Todd'u götüremeyeceğini dü-

şünmesi gerekirdi. Todd yabancılara çok zor yaklaşırdı. Ama son birkaç aylık suskunluğuna rağmen, son zamanlarda gevezeleşmişti. Neler anlatacağını, ağzından neler kaçıracağını kimse bilemezdi.

Lindsey Max'ı azarlamaya hazırlanarak telefonu açtı. Ama hattaki ses Naomi'ydi. "Lindsey. Miami'deyim. Çok tuhaf bir şey oldu."

"Evet?" diye sordu Lindsey kuşkuyla.

"Yeni bir güneş gözlüğüne ihtiyacım vardı," dedi Naomi. "Tezgahta dururken bir adam gelip 'Naomi Salinger, sen misin?' diye sordu."

Şaşkınlıktan Lindsey'in dudakları aralandı. Salinger, Naomi'nin kızlık adıydı.

"Arkamı döndüm. Arthur Shulman'dı! Lindsey, sana ondan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet."

Yakışıklı Arthur Shulman, Naomi'nin okul arkadaşıydı ve genç kızlık hayalleriydi. Ama Arthur onun ilgisine hiçbir zaman karşılık vermemişti, belki onun farkında bile değildi.

Naomi'nin sesi alçalarak fısıltıya dönüştü. "Lindsey, beni *hatırladı.* Karısı ölmüş. Ve eskisinden daha yakışıklı... sadece o dalgalı saçları kırlaşmış. Doktor olmuş. Ama şimdi emekliye ayrılıp buraya taşınıyormuş. Beraber öğle yemeği yedik..."

"Naomi, bu harika bir şey! Onu yeniden görecek misin?"

"Ben de bunun için arıyorum. Beni *bu akşam* görmek istedi. Eğer onunla çıkarsam, gece yarısından önce eve dönemem. Sakıncası var mı? Yani, onca yıl sonra Arthur Shulman. Bu kader mi, ne?"

"Naomi," dedi Lindsey. "Miami'de bir kuzenin yok muydu?"

"Hershel. Evet."

"Ve karısıyla birlikte onları ziyarete gitmen için yalvarmıyorlar mıydı?"

"Evet," dedi Naomi. "Bununla ne ilgisi var?"

Lindsey aklındaki düşünceden korkuyordu, ama düşündükçe kararı güçleniyordu. "Naomi, bu kader olabilir. Neden Miami'de kuzeninde kalmıyorsun? Arthur oradayken onunla mümkün olduğu kadar çok görüşürsün."

"Ne diyorsun?" diye sordu Naomi şaşırarak. "Sana yardım edeceğime söz verdim. Seni o karışıklıkta yalnız bırakmayacağım."

"Hayır," dedi Lindsey. "Anlamıyor musun? Sen olmayınca, Todd'la ilgilenecek tek ben olacağım. Bu bana Habib'den... ve Max'tan uzak durmak için bir bahane! Onlara..." Biraz düşündü. "...birden hastalandığını söyleyeceğim. Ve Todd'a da bulaşabilmiş olabileceği için onu insanlardan uzak tutmam gerekecek. Bu gerekli, Naomi. Max, Todd'u fazla etkilemeye başladı. Todd ona çok bağlanıyor. Bu doğru olmaz. Hem, onlara yine de gerçeği söyleyeceğim. Kuzeninin yanındasın. Karısı hemşireydi, değil mi? Miami'ye gittiğinde hastaydın, bu yüzden, iyileşinceye kadar onlarla kalman için ısrar ettiler."

Bir sessizlik daha oldu. "Yalan söyleyemeyen birisi olarak," dedi Naomi. "Oldukça iyisin."

"Çünkü çaresizim."

"Emin misin? O adamla yalnız kalmak istemediğini sanıyordum."

Lindsey bütün gün boğazını tıkayan yumruyu gidermek için yutkundu. "En güvenli yol bu... hepimiz için. Arthur Shulman'la iyi eğlenceler."

Daha sonra telefon yeniden çaldı. Bu kez, arayan Max'tı. Lindsey'le Todd, Aylak'ı beslemekten biraz önce dönmüşlerdi. Lindsey'in kovalamasına rağmen, pelikan onları villaya kadar izlemişti.

Max'ın sesi onu pelikanla ilgili düşüncelerinden ayırdı. Max, Habible yemeklerini yediklerini ve iş konuşmaktan sıkıldıkları için, Todd'u yatırdıktan sonra onu beklediklerini söyledi.

Lindsey hazırladığı yalanı anlatmaya başladı. Neyse ki, Todd balkonda Bozo'yla oynadığı için duymuyordu.

"Size katılamam. Todd için endişeliyim. Naomi, Miami'den telefon etti. Bir virüs almış. Bu yüzden, akrabalarında kalıyor. Todd'la ben ilgilenmek zorundayım."

"Ne?"

Lindsey kekeleyerek ve duraklayarak Naomi'nin ani hastalığı hakkında hazırladığı yalanı anlattı. "Size katılamam," diye tekrarladı. "Lütfen, Mr. Habib'e özür dilediğimi söyle."

Max anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

"Ne?"

"Cadı," diye homurdandı Max. "Sana ve o çocuğa karşı iyi davranmak için neler yaptım! Daha bu sabah yunusbalığı gibi yüzüyordu. Hiçbir şeyi yoktu. Naomi'nin de iyi olduğuna bahse girerim. Bu kez ne

oyun oynuyorsun, Lindsey?"

"Oyun değil," diye yanıt verdi Lindsey.

Uzun bir sessizlik oldu. *Yalancı, yalancı, yalancı,* diyordu sessizlik.

"Todd'u yatırmana yardım edeceğim," dedi Max sonunda.

"Hayır," diye karşı çıktı Lindsey. "Yapamazsın..."

"Kendi evimde..." dedi Max sert bir sesle. "...kimse bana ne yapacağımı söyleyemez."

Ve telefon kapandı.

Max birkaç dakika sonra kapıdaydı. Üstünde haki rengi bir şortla turuncu bir tişört vardı. Ayakları çıplak, saçları karışıktı. Omuzunda da, bir gitar asılıydı.

Onu görünce Lindsey gerginleşmişti. Hele, oğlu balkondan Max'a doğru koşarken Lindsey sinirlenirine hakim olamayacağından korktu.

Max serbest koluyla Todd'u kucağına aldı. "Merhaba, Şampiyon. Günün nasıl geçti?"

Todd'un elinde bir kağıt vardı. "Bak," dedi kağıdı Max'a doğru uzatarak. "Bu senin için."

"İyi," dedi Max. "Hiç değilse, beni gördüğüne memnun olan birisi var." Todd'u koluna yerleştirdikten sonra resme baktı. "Hey! Bu gördüğüm en güzel yunusbalığı resmi. Benim için mi?"

"Evet!" dedi Todd heyecanla. "Büyüdüğüm zaman şarkılar yapacağım ve resimler çizeceğim."

"Çok güzel," dedi Max. "Bunu bir yere koyalım da buruşmasın." Resmi masanın üstüne koydu. "Bugün yeni bir şarkı yaptım. Balkonda dinlemek ister misin?"

"Evet!"

"Sonra, doğruca yatağa gidecek misin?"

"Evet!"

"Ve düşünde yunusbalıklarını göreceksin."

"Evet!"

"O zaman, gidelim." Max kucağında Todd'la birlikte balkona çıktı.

Açık bir gösteri olacak, diye düşündü Lindsey. Habib de seyredecek...

Lindsey yüzünde öfkeli bir ifadeyle ve kollarını göğsünde kavuşturarak onların peşinden gitti. Bu sırada, Todd'un resmi gözüne ilişti. Max resme bakıp bir kenara atmıştı... ondan da bu beklenirdi zaten. Lindsey birden ondan nefret etti.

Akşam balkona gölgeler düşürüyordu. Max hasır kanepeye oturup Todd'u da yanına oturttuktan sonra, gitarını çalmaya başladı.

Başını kaldırınca, Lindsey'le bakışları karşılaştı. "Bize katılsana. Biraz gülümsemenin insana bir zararı olmaz."

Lindsey özellikle bahçeye doğru baktı. Habib bahçede oturmuş, üzüm yiyordu. Tıpkı tahmin ettiği gibiydi. Keyifsizce gülümseyerek Habib'e el salladıktan sonra, Todd'un yanına oturup kolunu onun omuzlarına sardı.

Anlamıyorsun, demek istiyordu Todd'a. *Bütün bunların bir anlamı yok. Hepsi gösteri. Ona o kadar hayran bakma.*

Ama tabii, bir şey söylemedi. Söylese de, Todd anlamayacaktı.

"Bu şarkı aptal bir balık hakkında," dedi Max.

"Dinlemek istiyor musun?"

Todd heyecanla başını salladı.

Max gülümseyerek çalmaya başladı. Todd büyülenmiş gibi gülümsüyordu. Lindsey de gülümsemeye çalıştı, ama olmadı. Max bir çocukla oynayacak kadar kalpsiz nasıl olabiliyordu? Oyun sona erdiğinde, Todd'un onu ne kadar özleyeceğini bilmiyor muydu? Bu umurunda değil miydi?

Todd esneyerek Lindsey'e doğru sokuluncaya kadar, Max şarkı söyleyip şakalar yaptı. Sonunda Todd uykuya dalınca, Lindsey onu kucağına almak için davrandı.

"Hayır, bana bırak," dedi Max. Gitarı bıraktıktan sonra Todd'u yavaşça kucağına aldı. Todd biraz kıpırdandı, ama sonunda başı Max'ın omuzuna düştü.

Max balkonun kenarına gidip Mr. Habib'e başını salladı. Koyulaşan gölgeler arasında oturan Habib de, mutlu babayla çocuk tablosunu başını sallayarak selamladı.

Yalancı! diye düşündü Lindsey yeni bir nefret dalgasıyla. Hemen kalkıp Max'ın peşinden yatak odasına gitti. Max, Todd'u yatağa yatırıyordu.

"Tam dalmadı," dedi alçak sesle. "Pijamasını giydirmek istiyor musun? Uyanırsa, ona biraz daha şarkı söylerim."

Lindsey sabrı taşarak öfkeyle onun gözlerine baktı. "Hemen git," dedi tıslar gibi. "Yeteri kadar söyledin. Buradan git ve bizi yalnız bırak, seni...yalancı, sahtekar, ikiyüzlü, yılan..."

"Hey, çocuktan hoşlanıyorum. Bunda ne var..."

"Buradan gidip bizi yalnız bırakır mısın?" dedi

Lindsey.

Max'ın dudakları kıvrıldı. Bir şey söyleyecekmiş gibi çenesindeki bir kas atıyordu, ama hiçbir şey söylemedi. Balkona gidip gitarını alırken, Bozo'nun kulaklarını okşadı. Yatak odasına geri döndüğünde, Todd'un başında durup baktı. Yüzünde, *gerçekten* ilgi denebilecek bir ifade vardı.

"Bırak numarayı," dedi Lindsey öfkeyle. "Git."

"Sakin ol, çocuğu uyandıracaksın." Dönüp küstahça bir tavırla uzaklaşırken, Todd'un çizdiği resmi aldı ve kapıyı yavaşça, ama bir nokta koyar gibi, kapadı.

Todd yatakta huzursuzca kıpırdanmaya başlamıştı. "Baba," dedi üzgün bir sesle.

Tanrım, diye düşündü Lindsey. Todd düşünde Jerry'yi mi görüyordu, yoksa, Max'ı mı istiyordu? İki düşünce de Lindsey'in yüreğini sızlattı.

"Özür dilerim, Todd," diye fısıldadı çocuğun saçlarını okşayarak.

Lindsey kapıya vurulmasıyla uyandı, ve başucundaki ışıklı saate baktı; gece yarısını biraz geçmişti.

Kalkıp sabahlığını aldıktan sonra lanet ederek kapıya gitti ve karşısında Max'ı buldu. Elleri ceplerinde, kavgacı bir ifadeyle bakışları Lindsey'in vücudunda dolaşıyordu.

Lindsey sabahlığını daha sıkı kapatarak, "Ne istiyorsun?" diye terslendi.

"Seni," dedi Max. "Seni istiyorum."

Lindsey şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı.

"Seninle konuşmak istiyorum. Gel." Onu elinden tutup dışarıya doğru çekmeye çalışınca, Lindsey geriye çekildi. Ama Max çok güçlüydü ve Lindsey olay yaratmadan ona karşı koyamazdı. Max onu eşikten dışarıya çektikten sonra, elini bırakmadan ona baktı. "Hadi. Sahilde dolaşacağız. İçerde kalamayacak kadar sinirliyim." Uzanıp Lindsey'in arkasından kapıyı kapadı.

Bahçeye çıktıkları an, eşikte durup Lindsey'i sertçe kendine doğru çekti. "Hoşuna gitmeyebilir," dedi sert bir sesle. "Ama bir seyircimiz var. Habib'in balkonda olduğunu sanıyorum. Hayatından memnunmuş gibi davran."

"Ya?" dedi Lindsey cilveyle. "Yine rol mü yapıyorsun, Mr. Dunne?"

Max ona daha sıkı sarıldı. "Oscar kalitesinde, Mrs. Dunne. Hayatının aşkıymışsın gibi davranmak zorundayım."

Lindsey gerginleşirken yürek atışları hızlandı. "Kendini böyle komik bir duruma nasıl soktun?"

"Basit." Lindsey onun soluğunu yanağında hissediyordu. "Önce çılgın bir adama rastladım. Sonra çılgın bir kadına. Buna bir kediyi de eklersen, olan oldu. Bir daha evden kaçmış bir kedi görürsem, başımı çevirip bakmayacağım." Max onun elini tuttu ve yürümeye başladılar. Lambaların ışığı altına geldikleri zaman kolunu yeniden Lindsey'in beline sardı.

Lindsey Habib'in odasının olduğu yere doğru bakıyordu. Balkonda hareket eden bir gölge vardı. Habib onları seyrediyor olmalıydı. Max'a dönüp zorla gülümsedi. "Beni gece yarısı yataktan dışarı sürükle-

yecek kadar önemli ne var?"

"Para." Max da onun kadar sahte bir ifadeyle gülümsedi.

"Tahmin etmeliydim. Ne oldu? Sözleşmeyi yapmak istemiyor mu? O kadar iyi bir aile reisi numarası yaptığın halde?"

"Bana küstahlık etme." Max birden onu alnından öptü. Bu bir uyarıydı ve Lindsey de biliyordu. "Pijamanı nereden aldın?" diye sordu Max alaycı bir ifadeyle kaşını kaldırarak. "Rahibeler mağazasından mı?"

Lindsey başını çevirince Max'ın dudakları saçlarına geldi. "Çok iticisin."

Bahçenin sonuna gelmişlerdi. İlerde sahil ve deniz uzanıyordu. Bir an orada durdular. Gidip gelen dalgalar Lindsey'in içinde bir huzursuzluk ve özlem yaratıyordu. "Evet, ne oluyor?" diye sordu.

Max onu bırakıp parmaklarını parmaklarına doladı. Duruşları dışarıdan sevgi dolu görünüyor olabilirdi, ama Lindsey'in içindeki korku artıyor, duyguları daha karmaşıklaşıyordu.

"Mesele," dedi Max alçak sesle. "Habib'in sözleşmeyi imzalamaya neredeyse hazır olması. Ama önce seninle konuşmak istiyor. Yalnız."

Lindsey ona korkuyla baktı. "Benimle mi? Neden?"

"Bilmiyorum. Herhalde, evliliğimiz hakkında sorular sormak istiyor. Hızlı düşünerek doğru yanıtlar vermelisin."

Lindsey dehşete kapıldı. Habib kurnaz bir adamdı. "Ama ben..."

"Seni uyarmak ve..." Max onun elini sıktı. "...soracağın bir soru olup olmadığını öğrenmek istedim. *'Geçmişimizi'* yeniden gözden geçirmek ister misin?"

Lindsey bir an düşünürken parmaklarıyla, Max'ın parmaklarını farkında olmadan sıktı. Başını salladı. "Hayır. Her şeyi hatırlıyorum... sanırım."

"Umarım. Herkesin iyiliği için."

Lindsey ellerini çekmek isteyince, Max sadece birini bıraktı. El ele ve sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Lindsey'in yüz ifadesi tedirgin, Max'ınki alaycıydı.

"Ondan sonra," dedi Lindsey tereddütle. "Her şey bitecek mi? Kediyi bize bırakacaksın. Ve aramızda artık bir bağ kalmayacak... bir süre burada kalmamız dışında. İsterse, Naomi de bizimle kalabilecek."

"Evct. Hiçbir bağ olmayacak. Kediyi reklam işlerinde kullanmam dışında, size bırakacağım. Ama ona iyi bakacaksın."

"Hayatımızdan çıkacak mısın?"

Titrek ışıkta Max'ın yüzündeki ifade anlaşılmıyordu. "Tamamen."

Tamamen, diye düşündü Lindsey. Bu sözcük aklında bir matem çanı gibi çalıyordu. "Anlaştık."

"Sen Habib'le konuşurken, Todd'u Yunusbalığı Merkezi'ne götürmeyi düşünüyorum. Çocukları yunusbalıklarıyla tedavi ediyorlar, biliyorsun. Todd da bundan yararlanabilir."

Lindsey kasları gerilerek, "Hayır!" diye itiraz etti.

"Ne oldu? Neden böylesin? Oğlunun eğlenmesini istemiyor musun? Seni bir türlü anlayamıyorum, Lindsey."

"Hayır," diye tekrarladı Lindsey başını sallayarak. "Ondan uzak dur. Beni istediğin kadar kullanabilirsin, ama onu bırak."

"Gel buraya. Eğer Habib seyrediyorsa, kavga ettiğimizi sanmasını istemem." Lindsey'i yeniden kendine çekip omuzlarından tuttu. "Todd'u eğlendirmenin ne zararı var? Biraz gülmeye ihtiyacı var."

Lindsey ona bakarken gözlerinde yaşlar vardı. "Seni sevmeye başlıyor," dedi.

"Ne?"

"Kör müsün? Duyguların yok mu? Sana çok hayran. Onu kendine bağlayıp sonra... ortadan kaybolman hakça değil. Ondan uzak dur, ve her şeyi daha da zorlaştırma."

Max onun omuzlarını sıktı. "Hey, ara sıra birbirimizi göreceğiz. Kedi var. Zaman zaman buraya geleceğim. İş için."

"İş," dedi Lindsey alaycı bir ifadeyle. "Hiçbir şey anlamıyorsun. Ondan uzak dur. Çok şey kaybetti. Bir de senin yüzünden üzülmesini istemiyorum."

Max eğilip onun gözlerine baktı. "Tanrım, sana onun için elli bin dolarlık bir kedi veriyorum. Ona karşı iyi olmaya, onu eğlendirmeye çalışıyorum. Bütün bunlar..."

"Beni odama geri götür," dedi Lindsey soğuk bir sesle.

Max bir an soğuk bakışlarla onun yüzüne baktı. "Memnuniyetle," dedi kolunu tutarak. "Ama şunu bil, ben üvey baba olacak adam değilim. Bunu hayal bile etme. Mümkün değil."

"Üvey baba mı?" Lindsey'in yüzü yanmaya başla-

dı. Aşağılanma hissiyle öfke birbirine karışıyordu. "Üvey baba. Bunu senden kim istedi? Bir böceğe bile üvey baba olacak adam değilsin..."

Ama Max onu dirseğinden sıkıca tutmuş, kapıya doğru götürüyordu. "Sakin ol," diye uyardı. "Habib bakıyor. Hareketlerine dikkat et ve içeriye gir."

Kapıdan girer girmez, Lindsey onu itti. "Çekilmez bir insansın!"

Max'ın yüzü karanlık bir maske altındaydı. "Doğru," dedi alçak sesle. "Çekilmezim. Her zaman öyleydim, her zaman da öyle olacağım ve öyle olmak istiyorum. Bunu hiç unutma." Arkasını dönüp Lindsey'i karanlıkta öylece bıraktı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Mr. Habib onu bahçeye çağırdığı zaman Lindsey, Todd'u Mrs. Gristle'ye bıraktı.

Habib sahile inen patikada dolaşıyordu. Bembeyaz bir takım elbise giymiş ve yine balık şeklinde bir kravat takmıştı.

"Ah, sevgili Mrs. Dunne," dedi. "Bahçede bir yürüyüş yapabilir miyiz?"

"Memnuniyetle." Lindsey'in de üstünde beyaz bir elbise vardı. Habib'e yalan söylemeye gelirken saflığı gösteren beyazlar giymiş olması, o anda içini burktu.

Habib pembe bir çiçek koparıp Lindsey'e uzattı. "Güzelliğine," dedi. "Sevimli Mrs. Feldman'dan ne haber? Umarım, daha iyidir."

Lindsey çiçeği elinde sinirli sinirli çevirdi. "İyileşiyor."

Habib bıyığını burdu. "Mrs. Feldman çekici bir kadın."

"Çok."

"Neden yeniden evlenmedi?"

"O...kocasıyla çok mutluydu," dedi Lindsey kekeleyerek.

"Ziyaretimi onun için uzatabilirdim... gerekirse, aylarca." Habib ona yandan bir bakış attı. "Yoksa, hayatında özel birisi var mı?"

Habib'in kalışını uzatma ihtimali karşısında, Lindsey neredeyse paniğe kapılıyordu. "O... birisiyle karşılaştı... kısa bir süre önce. Emekli bir doktor. Adı Arthur. Birbirlerini yıllar öncesinden tanıyorlar. Kader."

"Ya," dedi Habib iç çekerek. "Kader. Anlıyorum." Durup Lindsey'in oturması için bir şezlong çekti. "Otur. Ben de oturacağım. Kederlendim."

"Üzüldüm. Ama bir kadına verecek çok şeyiniz var, Mr. Habib. Eminim, bir başkası..."

Habib oturup ellerini bastonuna dayadı. "Ama Mrs. Feldman gibisini nereden bulacağım? O Koç burcu. Yazık." Sonra birden canlandı. "Ama kim bilir? Arthur uygun olmayabilir. Belki Oğlak burcundandır... hiç yürümez. O zaman, geri gelirim."

"Bu evde her zaman yeriniz var, Mr. Habib," dedi Lindsey. Oysa içinden, Arthur'un o anda Naomi'ye evlenme teklif ediyor olmasını diliyordu.

"Evlilik hayatı tek hayattır," dedi Habib ona bakmadan. "Sen de öyle düşünüyor musun? Kocanla mutlu musun?"

Lindsey derin bir soluk aldı. "Olabileceği kadar mutluyuz."

"Farkındayım. Aranızda fırtınalı bir çekim olduğunu hissediyorum. Çok fırtınalı."

Lindsey bir soluk daha alıp içinde tuttu. "Evet. Bir çekim var." Bu yalan değildi. Sıkıntıyla yere doğru baktı.

"Kocanın biraz egzantrik olduğunu söylersem, beni bağışlar mısın? Bağımsız, kendi bildiğini yapan

bir adam."

Lindsey elindeki çiçekle oynadı. "Egzantrik mi? Biraz. Ve evet, çok bağımsız."

"O kadar bağımsız bir adamın neden birden evlenmeye karar verdiğini düşünüyorsun? Onun fikrini değiştirecek ne var sende, Mrs. Dunne?"

Ah, tanrım, diye düşündü Lindsey. Habib kuşkulanıyordu. Aptalca tuzağına düşmüştü.

Habib keskin bakışlarını ona çevirip bir an tepkisini inceledi. "Evet," dedi yavaşça. "Sende onu evliliğe çeken ne var?"

Lindsey kızarmamaya çalıştı. "Böyle şeyleri kimse açıklayamaz..." Ellerini kaldırdı. "Öyle değil mi?"

"Yanlış," dedi Habib. "Açıklanabilir. Çok kolay."

Tamam, diye düşündü Lindsey çaresizce. *Şimdi bana oyunun bittiğini ve çok ahlaksız ve adi olduğumuzu söyleyecek.*

"Sana açıklayayım," dedi Habib ona dikkatle bakarak. Gözlerini kısıp başını bilgece salladı. "Seninle tek bir nedenle evlendi."

"Evet?"

"Seninle *gücün* için evlendi. Ah, evet, genç, akıllı ve güzelsin, ama en önemli özelliğin güçlü olman. Oğlunun yanındayken bunu görebiliyorum. Sevgin kale gibi, Mrs. Dunne."

Lindsey'in gözlerinin önünde birden siyah benekler uçuşmaya başladı. Duyduğu rahatlamadan bayılacaktı.

Habib ona doğru eğildi. "Ama seni uyarmalıyım. Bir çocuğu korumakta aşırıya kaçabilirsin."

"Öyle mi?" Lindsey hızla yutkundu.

Habib kaşını kaldırdı. "Bir çocuk daha doğurmalı-

sın. Hem de, hemen. Evet! O kadar şaşkın bakma, Mrs. Dunne. Çok güzel bir oğlun var... neden bir tane daha olmasın? Ve daha çoğu? Daha çok gençsiniz. Mutlu ve aşıksınız. Harika bir eviniz var... burayı çocuklarla doldurun! Ah, çocuklarım gibi bir hazinenin yanında zenginliğim hiç kalır."

Lindsey'in yanakları yanıyor ve gözlerinin önünde siyah benekler uçuşmaya devam ediyordu.

Habib onun elini tutup sıktı. "Kim bilir?" dedi gözünü kırparak. "Belki hamilesindir, ama henüz farkında değilsindir, ha? Sana bir şey diyeceğim: İşi kocana veriyorum, ama bana bir söz vermelisin..."

"Söz mü?"

Habib yeniden elini sıktı. "Evet. İlk oğlunuza benim adımı vereceksiniz... Fergus Fingal Hurley Muhammed O'Flahertie Habib Dunne. Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

"Evet," dedi Lindsey şaşkınlık içinde.

"Evinizde olmak çok büyük bir zevkti, Mrs. Dunne." Habib onun elini kaldırıp öptükten sonra, gözleri parıldayarak ona baktı. "Yakında gidiyorum, seni bir daha göremeyebilirim. Ama sevgili Mrs. Feldman müsait olursa, ona Habib'in en büyük hayranı olduğunu söyle. Ne çift olurduk! Sizin gibi!"

"Max!" diye bağırdı Todd o akşam Max odalarına geldiğinde. "Aylak'a bakmaya gidiyoruz. Uzaklaştığı için annem merak ediyor. Gelmek ister misin?"

Max çocuğu alıp omuzuna koydu. "Gelemem. İşim var. Ama bahçeye kadar sizinle geleceğim. Annenle konuşmak istiyorum, tamam mı?"

Todd'un yüzü asıldı. "Gidiyor musun? Nereye?"

"Uzağa," dedi Max. "Montreal'e. İsrail'e. Berlin'e. Bu yerleri duymuş muydun?"

"Evet," dedi Todd sesi hayal kırıklığıyla titreyerek. Bozo miyavlayarak bir koltuğun arkasına atladı.

Max ona gülümsedi. "Ah, Bozo! Palyaço suratlı şey! Sen de mi gezintiye gelmek istiyorsun? Başımda oturabilirsin."

Todd güldü. "Başında oturamaz. Pençeleriyle yüzünü yırtar sonra."

"Doğru. Öyleyse, peşimizden gelsin. Hadi, Bozo." Sonra Lindsey'e döndü. "Sen de gel, Anne."

Max omuzlarında Todd ve peşinde Bozo'yla yürürken, Lindsey istemeden onları takip etti. Max'ın ayakları çıplaktı ve yine eski püskü bir şort giymişti. Ama Lindsey onun omuzlarının ne kadar geniş, adımlarının ne kadar emin olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Max merdivenleri inerken şarkı söylüyordu. Bozo ise, müziğe uyar gibi basamakları sıçrayarak iniyordu.

Lindsey eli korkulukta ağır ağır peşlerinden gitti. Max önceki gece söylediklerine hiç aldırmadan yine gelmiş ve Todd'u vicdansızca bir kez daha büyülüyordu. Ve Todd... zavallı Todd... masum Todd ise, Max'ın o kadarcık ilgisiyle bile kendinden geçiyordu.

Max tuhaf dans adımları atarak oturma odasında girdiğinde, Mrs. Gristle elinde bir vazoyla geliyordu. Max durdu. "Günaydın, Mrs. Gristle," dedi kibarca. "Bize aldırma. Kama dansı yapıyoruz. Bütün korsanlar yapar." Gürültülü şarkısına devam ederek Mrs. Gristle'nin etrafında dans ettikten sonra bahçeye çıktı.

"Aman," dedi Mrs. Gristle. "Bu kadar tuhaf bir adam görmedim."

Lindsey tuhaf duygular arasında bocaladı. "O gömlekler değerli Hawai gömlekleri."

Onu neden koruyorum? Boğazına bir şey tıkandığını hissederek dehşete kapıldı. Max, Todd'u çok mutlu ediyordu. Ama gidiyordu. Todd üzülecek ve onu çok özleyecekti. Lindsey, her şeye rağmen, kendisinin de onu özleyeceğini biliyordu.

Bahçede, Max Todd'u omuzundan indirdi. "Aylak sabah buralardaydı, ama şimdi onu göremiyorum. Gidip Mrs. Gristle'den balık iste. Sonra annenle beraber onu ararsınız."

"Max... sahi, gidiyor musun?"

"Evet, Şampiyon. Gidiyorum."

"Neden?"

"Yapacak işlerim var. İki şarkıcıyla görüşeceğim. Şu anda dünyanın her yanında çok ilginç bir müzik patlıyor. Bu benim işim, ilgilenmeliyim."

"Geri dönecek misin? Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

Max omuzlarını kaldırıp denize doğru baktı. "Kim bilir? Ama ara sıra görüşeceğiz. Gelip gideceğim. Belki, yine yunusbalıklarına gideriz."

Birden Todd'un gözleri yaşardı. "Gitmeni istemiyorum."

Lindsey'in yüreği burkuluyordu. Oğlu ağlamak istiyor, ama Max'ın bunu görmesini istemiyordu.

Lindsey onu kollarından tutup mutfağa doğru çevirdi. "Gidip Mrs. Gristle'den balık sepetini iste," dedi. "Teşekkür etmeyi sakın unutma. Çabuk. Koş."

Todd ona baktıktan sonra yeniden Max'a baktı.

ama hiçbir şey söylemeden eve doğru koştu.

Lindsey acıyla yutkundu, ve yumruklarını sıkarak Max'a döndü. "İşte," dedi. "Anlatmaya çalıştığım buydu. Umarım, mutlusundur."

Max elini saçlarından geçirdi. "Atlatacaktır. Bir hafta içinde unutur."

Lindsey ona öfkeyle baktı.

"Bana öyle bakma," dedi Max nefretle. "Bitti. İstediğin bu değil miydi?"

"İstediğim mi? Ben yaptığım şeyle gurur duymuyorum. Mr. Habib'i kullandığım için kendimi kirlenmiş hissediyorum. Ben de kullanıldım. Ve oğlum gözyaşları içinde. Hepsi senin suçun. Sana bakmaya bile katlanamıyorum."

"Beni zaten fazla görmeyeceksin. Mümkün olduğu kadar az geleceğim. Zaten burayı neden aldığımı bilmiyorum. Ben yerleşip oturacak bir tip değilim. Aptalca bir fikirdi."

Göğsünde büyüyen sızı Lindsey'i korkutuyordu. Yürek atışları tekler gibiydi.

"Bak," dedi Max başını savurarak. "İşin zor kısmı bitti. Artık tek yapman gereken şey burada oturmak. Bir gün, kendi yoluna gidersin."

Lindsey bahçe duvarının üstüne çöktü.

"Bunda daha önce anlaşmıştık."

Lindsey bir çiçek kopardı. "Bitmesini istiyorum." Sesini sakin tutmaya çalışıyordu. "Tamamen bitmesini istiyorum."

"Emin misin?" diye sordu Max. "İstediğin bu mu?"

Lindsey bir şey söylemeden çiçeği elinde çeviriyordu.

"Cevap ver."

"Todd'a bakmaya gideceğim. Belki, de ağlıyordur."

"Rahat ağlamasına izin ver," dedi Max sert bir sesle. "Kimsenin görmesini istemez. Biliyorum. Ben de çocuk oldum. Şimdi bana bak."

Lindsey başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Ama bu bir hataydı. Max'ın onun üzerinde tuhaf bir etkisi vardı. "Hala çocuksun," dedi nefretle. "Şu haline bak. Montreal'e böyle mi gideceksin? Seni uçaktan atarlar."

"Hamish Cordwainer'in uçağından beni atmazlar. Hamish de Montreal'e gidiyor. Fransızca konuşan Inuit oğlu harika *rock* müziği yapıyor ve hep birlikte..."

"Inuit mi?"

"Eskimo."

Lindsey ellerini açtı. "Hayatın çılgınlık..."

"Çocuk harika bir müzisyen."

Lindsey acı bir ifadeyle gülümsedi. "Birkaç dakika öncesine kadar, gideceğini söylememiştin bile. Böyle şeylere bir anda mı karar verirsin?"

"Seyahatler uzun zaman önce planlanmıştı. Ama Montreal gezisi biraz ani kararlaştırıldı. Huzursuzum. Huzursuz olduğum zaman hareket ederim. Tarzım bu."

"Anlıyorum. Ben de burada oturup kaleyi bekleyeceğim."

"Bir süre. Bekleyecek kale olduğu sürece."

"Dünyayı gezecek ve canın istediği zaman geri geleceksin."

"Şu anda işim gezmeyi gerektiriyor. Ama buraya mümkün olduğu kadar az geleceğim. Bir itirazın var

mı? Yoksa, villayı kediyle birlikte sana mı devretmemi istiyorsun?"

"Senden beni yalnız bırakman dışında hiçbir şey istemiyorum." Lindsey'in gözleri öfkeyle parlıyordu. "Geri döneceğin zaman bana haber ver de, sana katlanmak zorunda kalmayalım."

"Ne?" dedi Max öfkeyle. "Bu ne demek? Evime gelmek için senden izin istemem mi gerekiyor?"

"Hayır," diye karşılık verdi Lindsey. "Tek istediğim, yolundan çekilmek."

"Sorununun ne olduğunu biliyor musun?" dedi Max. "Korkuyorsun. Kendi duygularından..."

"Hayatımı altüst ettin. Beni kullandın, ama daha da kötüsü oğlumu kullandın. Şu anda senin için ağlıyor. Senin ise, duyguların yok! Bizden uzak durmanı istiyorum."

Max parmaklarını pantolonunun ceplerine takıp isyankar ve kaygısız bir pozla durdu. "Sen kendini üstün gören bir zavallısın. Kocanın kazada öldüğünden emin misin? Belki de, kendi yaptı... eve gelip senin kahrolasıca üstün ahlakına katlanamayacaktı."

"Ya," diye bağırdı Lindsey öfkeyle. "Böyle bir şeyi ne cüretle söylersin? Sen... sen..."

Max yanına gidip onu aniden omuzlarından yakalayınca Lindsey bir şey söyleyemedi.

"İstediğim her şeyi söylerim. Ama şu anda gidiyorum ve seninle uğraşamam. Yarın emlakçıyı arayıp evi satışa çıkaracağım. Çok düşük fiyata. Sırf seni hayatımdan daha çabuk çıkarabilmek için."

"İyi!" Lindsey başını geriye doğru savurup öfkeyle baktı. "Kediyi kullanmak istediğin zaman benimle reklam şirketin temasa geçsin. Senin sesini bir daha

duymak istemiyorum."

"Tanrım, dedi Max alçak sesle ve başını sallayarak. "Haklısın. Ben de sana yaklaşmak istemiyorum."

Bu sözlerine rağmen, Lindsey bir an Max'ın onu öpeceğini sandı. Ama öyle olmadı ve Max onu bıraktı. "Çocukla kediye iyi bak." Arkasına bakmadan garaja doğru yürüdü.

"Böyle mi gidiyorsun?" diye seslendi Lindsey arkasından üzüntüyle. "Bavulun yok. Ayakkabıların bile yok."

Max omuzun üzerinden alaycı bir bakış attı. "Aldıracağım."

Evin köşesini dönerken Lindsey peşinden koşup onu durdurmak için karşı koyulmaz ve saçma bir istek duydu içinde. Ama Todd'a seslenerek eve doğru koştu.

"Odasında," dedi Mrs. Gristle. "Ağlıyordu. Ne olduysa."

Lindsey ona aldırmadan merdivene koştu. Yüreği hızla çarparak odanın kapısını açıp içeriye girdi. Todd balkonda kucağında Bozo'yla uzaklara doğru bakıyordu.

Lindsey yanına gidip diz çöktü. Bir koluyla ona sarıldı ama Todd bir tepki göstermedi; uzağa doğru bakıyordu. "Gidiyor," dedi donuk bir sesle. "Hoşçakal bile demedi. "Kavga ediyordunuz," dedi Todd suçlayan bir ses tonuyla. Hala arabayı seyrediyordu. "Bu yüzden mi gidiyor?"

Lindsey'in yüreği suçluluk duygusuyla sıkıştı. "Hayır. Gidişinin benimle ya da seninle bir ilgisi yok."

Todd hipnotize olmuş gibi uzaklaşan arabayı seyrediyordu. Lindsey de oğluna ne söyleyeceğini bilemeden dudağını ısırarak Max'ın arkasından bakıyordu.

Sonra her şey aniden oldu.

Zakkumların arasından sokağa kahverengi bir şey fırladı. Aylaktı bu! Ve Max'ın arabası üzerine doğru gidiyordu.

Lindsey bir çığlık attı. "Aylak!" İçgüdüsel olarak ayağa fırlayıp Todd'a sarıldı ve görmemesi için yüzünü eteğinin arasına gizledi.

Pelikan yaklaşan arabadan korkup işe yaramaz kanatlarını sürükleyerek geriye doğru kaçmaya çalıştı. Max'ın arabası pelikana çarpmamak için önce bir yana, sonra diğer yana doğru yalpalıyordu. Sonra, Aylak'ı sıyırıp kaldırıma çıkarak kendi etrafında döndü ve dikilip hızla bir direğe çarptı. Araba durduğunda, her tarafından dumanlar çıkıyordu.

Max'ın kolu pencereden tuhaf bir açıyla sarkmıştı.

"Max!" Çığlığı Lindsey'in boğazını acıttı. Todd'u kapıp odadan dışarıya fırladı.

Mrs. Gristle merdivenin başında, "Bir çarpışma sesi duydum..." diyecek oldu.

"Al," diye Lindsey Todd'u kadının kollarına vererek sözünü kesti. "Dışarıya çıkmasına izin verme. Anladın mı?"

"Anne!" diye bağırdı Todd ona doğru uzanmaya çalışarak.

Ama Lindsey onu bırakıp dışarıya fırladı.

"Anne! Anne!" Todd'un çığlığını duydu. Todd

ona doğru koşarken Mrs. Gristle de peşinden koşuyordu.

Max'ı bu halde görmemeli. Görmemeli. Babasıyla olanları yeniden yaşayacak.

Koşup Todd'u kollarına aldı ve çocuğun yüzünü göğsüne bastırdı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Lindsey doktor olduğunu söyleyen adamın, "Cankurtaran çağırın," diye bağırdığını duydu.

O sırada Mrs. Gristle koşarak yanına gelmişti. "Kaçtı," dedi soluk soluğa. "Benim suçum değil."

Ah, kes, diye bağırmak istedi Lindsey.

Gözlerini açmadan Todd'a sıkıca sarıldı. Uzaktan cankurtaranın sesi geliyordu. Birisinin omuzuna dokunduğunu hissetti.

Lindsey döndüğünde beyaz saçlı doktoru gördü. "Siz Lindsey misiniz?" diye sordu adam. "Lindsey adında birisini soruyor."

"Nasıl?" diye sordu Lindsey yalvarır gibi.

"Kırık kolundan başka bir yarası olduğunu sanmıyorum. Ama kolu çok ağrı veriyor. Ve tabii, iç kanama olabilir. Muayene edilmesi gerek."

Cankurtaranın acı sesi yaklaşıyordu. Lindsey, Todd'a daha sıkı sarıldı. "Doktoru duydun mu, Todd? Ağlamayı kes, tatlım. Sus. Max iyileşecek."

Arkasından boğuk, ama tanıdık bir ses duydu. "Lindsey. Lanet olsun, neredesin?"

Lindsey gözyaşları arasında gülümser gibi oldu. Max iyi olmalıydı, çünkü şaka yapabiliyordu. Todd'u

tekrar Mrs. Gristle'nin kollarına verdi. "Bu kez onu iyi tut." Dönüp arabaya doğru yürüdü.

Doktor Max'ın emniyet kemerini açmıştı. "Burası acıyor mu?" diye sordu Max'ın kaburga kemiklerine bastırarak.

"Her yerim acıyor," diye söylendi Max.

Adam elini Max'ın midesine bastırarak. "Burası nasıl?"

Kalabalık Lindsey'in geçmesi için açılmıştı. Max onu görünce kalkmaya çalıştı.

"Otur," diye uyardı doktor belinin yan tarafına bastırarak. "Burası nasıl?"

Max yüzünü buruşturarak yine kalkmaya çalıştı. Gözleri Lindsey'deydi. "Lindsey," diye seslendi. "Seni istiyorum."

"Lindsey, buraya gel ve şu adamı sakinleştir," dedi doktor kenara çekilerek.

Lindsey yanına gelip Max'ın sağlam elini tuttu. "Kıpırdama," dedi yüzünden yaşlar süzülerek. "Lütfen, Max."

"Budalalık yaptım, Lindsey," dedi Max. "Ama pelikana çarpmadım. Bir şeyi yok. Ona çarpmadım."

"Gördüm." Lindsey elini onun omuzuna koydu. "Kıpırdama."

"Yaralı değilim..." Max yüzünü buruşturdu. "Bak," diye mırıldandı doktora. "El ve ayak parmaklarımı oynatabiliyorum. Sadece, biraz çarptım ve kolum..." Kolunu oynatmaya çalışırken yüzünü buruşturdu.

Cankurtaranın siren sesi iyice yükseldi ve sonra durdu.

"Lindsey. Ağlıyor musun? Ben mi ağlattım? Özür dilerim. Ağlama, lütfen. Tamam mı?"

"Beni düşünme."

"Max!" Arka taraftan Todd'un çığlığı duyuldu.

"Tanrım," dedi Max gözlerini yumup sağlam eliyle direksiyona vurarak. "Todd görmedi, değil mi? Ona iyi olduğumu söyle. Todd! Beni duyuyor musun? Todd! Ben iyiyim, Şampiyon. Ve pelikana çarpmadım. Her şey iyi. Her şey iyi."

"Hadi," dedi görevlilerden biri diğerine. "Onu taşıyalım..."

"Ben kendim giderim," dedi Max. "Yürüyebilirim."

"Hayır!" dedi görevli.

Max'ı tutmaya çalıştılar, ama yaralıyken bile güçlüydü. "Cankurtarana kadar yürüyeceğim," dedi gözlerinde vahşi ve öfkeli bir ifadeyle.

"Bırak," dedi adamlardan bir nefretle. "Düştüğü zaman kaldırırız."

"Düşmeyeceğim," dedi Max.

Max ayağa kalkmaya çalışırken iki adam geri çekildi. Max'ın dizleri bükülüyordu, ama arabanın kapısına dayanarak kendini destekledikten sonra yeniden doğruldu. Sendeleyerek adım atarken cam kırıklarına bastı. Küfrederek çıplak ayaklarına baktı; kanıyordu.

"Max," dedi Lindsey yalvararak. "Lütfen, sedyeye yat."

"Hayır." Yüzünü buruşturdu. "Yürüyorum. Todd nerede? Ağladığını duyuyorum. Ona iyi olduğumu göstermek zorundayım."

"Max, lütfen."

"Todd? Todd, dostum... hadi. Benimle birlikte hastaneye gel. İyiyim."

"Max," dedi Lindsey kolunu beline sararak.

"Todd'u istiyorum," dedi Max inatla. "Seni de istiyorum. Hep beraber gitmezsek, gitmem."

Topallayarak Todd'a doğru yürürken kolunu uzattı. "Gel, oğlum. Seni taşıyacağım. Her şey iyi. Sadece diğer koluma dikkat et."

"Max, yapamazsın..." dedi Lindsey panikle.

"Evet, yapabilirim," diye karşılık verdi Max. Todd'u alırken dizleri yeniden bükülür gibi oldu. Ama dengesini sağlayarak çocuğu sıkıca tuttu.

"Görüyor musun," dedi Todd'un kulağına. "İyiyim. Neşelen." Kucağında Todd'la birlikte, düzensiz adımlarla da olsa, cankurtarana doğru yürüdü. "Ağlama," dedi. "İyiyim ve buradayım. Gitmeyeceğim. Seni bırakmayacağım, Şampiyon. Beni duyuyor musun? Seni bırakmayacağım."

"Çocuğu götüremezsiniz..." diye uyardı bir görevli.

Max öfkeli bir bakışla sözünü kesti. "Götürebilirim ve götüreceğim. Hem o 'çocuk' değil. Benim oğlum. Öyle değil mi, Şampiyon?"

Todd geri çekilerek yaşlı gözlerle Max'a baktıktan sonra başını salladı. Sonra yüzünü yeniden Max'ın omuzuna gizleyip kolunu sıkıca boynuna sardı.

Max acısına karşın dimdik ve Todd'u kucağında taşıyarak cankurtarana binmeyi başardı.

Bunu Todd için yapıyor, diye düşündü Lindsey hayret içinde seyrederek. *Todd'un korkmaması için yapıyor. Deli, ama harika bir adam. Onu bunun için seviyorum.*

Ertesi sabah onu hastaneden almaya gittiğinde

Max hastanenin bahçesinde bir palmiyenin altında oturuyordu.

"Delisin," dedi Lindsey. "O kadar çılgınca davrandın ki, sarsıntıyla aklının başından gittiğini düşündüler."

"Aklım başımdan gitmedi," dedi kaşını kaldırarak. "Aklım başıma *geldi*. İnsan ölmek üzere olduğunu sandığı zaman hayattaki önemli şeyler çok açık görünüyor."

"Çok şaşırtıcısın," dedi Lindsey.

"Biliyorum. Sana her zaman bunu söyledim. Todd nasıl?"

"İyi. O da gelmek istiyordu. Hala tedirgin. Ama eve döneceğine seviniyor."

"Ayağa kalk."

"Ne?" diye sordu Lindsey şaşırarak.

"Ayağa kalk." Max kalktıktan sonra Lindsey'i de elinden çekerek kaldırdı.

"Max, arabaya bininceye kadar tekerlekli sandalyeyle..."

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye fısıldadı Max. Elini Lindsey'in sırtına koyup onu kendine çekti.

"Max, bunu yapmamalısın."

"Çok daha önce yapmalıydım." Max sağlam koluyla onu kendine bastırıyordu. "Lanet olsun, sana yeniden iki kolumla sarılabilmek için sabırsızlanıyorum."

"Max..."

"Sus," dedi Max onu öperken. Sonra onu kendine iyice çekerek ağzını boynuna götürdü. "Ah, Lindsey, Lindsey." Sesinde acı ve pişmanlık vardı. "Çok budalaymışım. O evden uzaklaşmak istedim, çünkü duy-

gularımdan korkuyordum. Senin için... ve Todd için. O çılgın pelikan olmasaydı, seni kaybedebilirdim. Bunu düşünmek beni korkutuyor. İki kolunla birden bana sarıl... ben sarılamıyorum."

Lindsey iki koluyla ona sıkıca sarıldı.

"Direğe yaklaştığımı gördüğüm an, düşünebildiğim tek şey neydi biliyor musun? *Ölemem,* dedim. *Bir karım ve oğlum var.*" Dudaklarını yeniden Lindsey'in boynunda dolaştırdı.

Max onu öperken, Lindsey'in sevgi ve özlemden başı dönmeye başlamıştı.

"Hiçbir zaman tamamen gitmeyeceğim. Villayı satmayacağım. Bana seni hatırlatan bir şeyi nasıl satabilirim? Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Max ona bakarak başını salladı. "Şimdi ne yapacağız, Mrs. Dunne? Sana evlenme teklif edemem... zaten evliyiz."

Üç hafta sonra Key West gazetesinin sosyal haberler bölümünde bir ilan çıktı.

Key West'in yeni sakinlerinden Mr. Max Dunne ile karısı Lindsey, Vaca Key'deki evlerinin bahçesinde nikahı tazelediler. Töreni yöneten Rahip Michael Malone'ydi.

Törende, nedime Mrs. Naomi Feldman, sağdıç Mr. Hamish Cordwainer; yüzükleri taşıyan, Dunne'lerin oğlu Todd vardı. Gelini damada Mrs. Feldman'ın nişanlısı Dr Arthur Shulman teslim etti. Ve, en ilginç konuklar bir pelikanla burnu benekli bir kedi idi.

Gelin açık yeşil bir Givenchy elbise giymişti ve

rında gardenyalar vardı. Damat ise, beyaz smokinle mavi bir Hawai gömleği giymişti.

İkinci balaylarının birincisinde olduğu gibi yine evde geçeceği söyleniyor...

SON